Helen Carter
O viaţă împreună cu tine

Capitolul 1

Kate Stennis nu se simţea în largul său. Toate aceste femei din jurul ei ardeau de nerăbdare să-l vadă apărând pe celebrul Eric Daniels! Şi asta chiar la ora opt şi jumătate dimineaţa!

— Sper că a meritat osteneala, îi şopti mamei sale.

Se aflau în sala de primire a studioului de la R.C.A., unde era înregistrată în direct, în fiecare dimineaţă, celebra emisiune Forum. Kate nu era o telespectatoare pasionată – mai curând tocmai dimpotrivă – dar rezervase aceste locuri pentru că era emisiunea preferată a mamei sale. Putea suporta ceea ce considera drept o oră de stupiditate, pentru a mări plăcerea pe care o va obţine Milly Stennis din cele două săptămâni la New York. Însă Kate fusese gata să-şi schimbe planurile când se dusese, în ajun, s-o ia de la gară. Milly prezentase efectele unei crize cauzate de un virus gastric, care de-a lungul călătoriei de la Jamestown, din sudul statului New York, cu siguranţă nu se ameliorase. Cu toate acestea, refuzase categoric înapoierea biletelor de către fiica sa.

— Eric Daniels? Dacă merită osteneala? exclamă ea foarte surescitată. Aşteaptă să-l vezi. Nu-mi vine să cred că nu te-ai uitat niciodată la emisiunea lui. Forum are cel mai ridicat indice de audienţă al postului!

— Nu mă uit niciodată ziua la vreo emisiune de televiziune, mamă. N-am timp.

Nici înclinaţie, adăugă pentru ea însăşi. În timpul anului şcolar, preda un program complet la departamentul de antropologie de la Traynor College, în San Francisco, iar verile şi le petrecea în general pe teren, făcând cercetări. Nici această vară la New York nu reprezenta o vacanţă adevărată, deoarece, pentru a-şi putea oferi o călătorie de studiu în Tanzania, acceptase să înregistreze o serie de cursuri de antropologie pentru televiziunea şcolară, aici, în

Manhattan.

— Dar acesta nu este un spectacol de dezbateri obişnuite, obiectă mama sa. Este cel al lui Eric Daniels!

Rostea numele ca şi când îi susţinea celebritatea şi Kate nu se putu împiedica să nu zâmbească indulgentă.

Eric Daniels fusese actor, cu câteva Oscaruri la activ. Kate nu-l văzuse niciodată pe scenă, dar îşi amintea de performanţa sa apreciabilă în versiunea filmată a unei piese de Arthur Miller, cu doi ani mai înainte. Îşi amintea de profilul său olimpian, de gura senzuală şi fermă, de privirea pătrunzătoare.

— Mă întreb cum a devenit prezentator, făcu ea gânditoare. Era un actor bun.

— Ai prejudecăţi! Dacă i-ai fi văzuttt emisiunea, ai fi gândit altfel. Este… fabulos.

— Hm… Şi când lauda vine de la incorigibila intoxicată de televiziune a familiei… o tachină ea.

— Intoxicată! Nu sunt intoxicată, eu…

— Nu? Atunci de ce alegeai întotdeauna serviciul de noapte când ai început să lucrezi din nou?

La moartea soţului său, mama lui Kate îşi reluase meseria de infirmieră, dar cu jumătate de normă.

— Pentru că te temeai pur şi simplu să nu pierzi programele preferate, continuă ea cu maliţiozitate.

— În niciun caz! protestă Milly. Voiam să fiu liberă ziua, pentru a mă ocupa de tine şi de surorile tale. Să creşti singură patru copii, n-a fost întotdeauna o luptă plăcută, crede-mă, fetiţo!

O notă de umor îi muie vocea, ca de fiecare dată când Milly începea să evoce cât se trudise. Fusese curajoasă, se zbătuse fără să se plângă, dar fusese călduros răsplătită de afecţiunea profundă pe care i-o purtau cele patru fete ale sale. Kate o învălui într-o privire tandră:

— Ştiu, dar priveşte cât de bine ai reuşit!

— Oh da, nu-i aşa? acceptă ea cu mândrie. Aveţi toate o

situaţie bună, cele trei surori ale tale sunt căsătorite bine. Nu mai rămâi decât tu. Dacă şi tu...

— Ah, nu începe, mamă, o întrerupse ea dojenind-o.

Lua subiectul în glumă, dar ştia că dorinţa cea mai profundă a mamei sale era s-o vadă fericită şi de asemenea, căsătorită. Dar ea îşi iubea munca şi avea o viaţă socială activă în San Francisco. Deşi recunoştea anumite lipsuri pe partea sentimentală, îşi repetă că cercetarea antropologică era mai importantă.

— Ce s-a întâmplat cu acel tânăr expert contabil cu care ieşeai?

— Dare nu aprecia călătoriile mele pe teren. Nu uita că mi-am petrecut trei veri la rând studiind primatele din Africa. Şi-a găsit o informaticiană cu care putea să vorbească despre cifre şi să se plimbe pe plajă.

Cu toate că-l iubise pe Dare, nu-l simţea ca pe o mare pierdere. Nu se poate clădi nimic serios cu un bărbat care nu înţelege ce te interesează cel mai mult.

— Dar nu dispera, mamă. Douăzeci şi şase de ani nu este totuşi o vârstă respectabilă.

Fu însă uşurată când apariţia persoanei care-i primea, le întrerupse conversaţia. Aceasta le deschise o uşă şi rugă participanţii să meargă să se instaleze în studio. Scaunele erau aranjate în semicerc în jurul unei estrade amenajate ca un salon modest şi familiar.

— Ce noroc avem! exclamă Milly, acaparând două scaune din primul rând. Îl vom vedea de foarte aproape!

— Sunt mulţumită pentru tine, răspunse Kate, care nu reuşea să se includă în această mulţime adulatoare, dar începuse să fie curioasă în legătură cu bărbatul care exercita o asemenea putere.

Tânăra femeie blondă care-i primise reuşi să calmeze entuziasmul auditoriului, pentru a explica formula emisiunii. În timpul pauzelor pentru spoturi publicitare, participanţilor le era permis să pună întrebări domnului Daniels şi

invitatului său, astăzi o femeie, doctor Eloise Meyer. Unele întrebări vor fi apoi repetate în faţa camerei şi domnul Daniels îi va cere cuiva din sală să vină să ocupe fotoliul liber, în acest scop, de pe podium. Când tânăra anunţă tema din acea zi: Părinţi singuri, Milly tresări pe scaun.

— Asta sunt eu, Kate! Eric n-ar fi putut alege mai bine.

— Mă îndoiesc că „Eric” a făcut-o special pentru tine.

Kate remarcase deja că toate femeile prezente îi spuneau domnului Daniels pe nume. Brusc, într-un concert de „ah” şi „oh”, degetele mamei sale i se încleştară pe braţ. Eric Daniels îşi făcuse apariţia. Trebuia să recunoască faptul că prezenţa sa aparte nu se datora numai proiectoarelor. Măsura uşor un metru şi optzeci de centimetri şi înainta cu o coordonare firească a gesturilor. Era îmbrăcat clasic: haină uşoară bleumarin, pantaloni gri, cămaşă albastră şi cravată în dungi. Sub părul mătăsos, de un blond închis, trăsăturile erau energice: nas acvilin, frunte lată, bărbia uşor proeminentă şi buzele bine conturate. Kate se zeflemisi singură, constatând că nu era insensibilă la farmecul său. Cu atât mai mult cu cât, mulţumind cu un zâmbet pentru aplauze, el îşi păstrase privirea aţintită asupra ei. Un procedeu de actor pentru a capta auditoriul! se gândi cu o ridicare din umeri, furioasă că inima începu să-i bată atât de prosteşte.

— Bună ziua. Sunt fericit să vă întâlnesc, spuse el, plimbându-şi privirea asupra asistenţei, trezind cu siguranţă în fiecare ceea ce tocmai simţise ea.

Vocea îi era familiară. Regăsi vocea cu inflexiuni delicate şi bogate pe care o remarcase în filmele sale. Vocea era fără îndoială cel mai eficient instrument al prezenţei sale. Hotărât lucru, era un actor desăvârşit. După ce anunţase că emisiunea va începe în câteva minute, se retrase.

— Kate, te-a privit! şopti Milly într-o puternică agitaţie, pe care fiica sa o considera febrilă.

— Este munca sa să lase să se creadă că se interesează

de fiecare în parte. Şi aplauzele tale frenetice nu puteau să nu atragă atenţia.

— Toată lumea aplauda! Cu excepţia ta.

— Atunci, poate că pur şi simplu căuta să-i vadă pe cei care nu aplaudau.

— Aş spune mai curând că a reperat imediat cea mai frumoasă tânără femeie prezentă.

— Nu sunt aşadar răţuşca cea urâtă?

— Niciodată n-ai fost, protestă mama sa. Ai fost doar... deosebită.

Kate îi adresă un zâmbet înduioşat. Ah, cât de mândră era Milly Stennis de fetele sale! La peste cincizeci de ani, rămânea încă o femeie cochetă, deşi acea criză virală îi schimbase fizicul. Dar ochii mari, negri, străluceau şi mai tare pe chipul de păpuşă, încadrat de părul scurt cărunt. Kate fusese deosebită, deoarece cele trei surori semănau mamei lor, în timp ce, încă de la naştere, ea se manifestase de partea tatălui său, despre care se spunea că avea probabil câteva picături de sânge indian, cu trăsăturile îndrăzneţe, pomeţi proeminenţi şi părul negru şi des. Moştenise de asemenea de la el ochii albaştri-verzi, care păreau că privesc lumea cu o mirare amuzată. Ansamblul forma o frumuseţe stranie, care-i adusese mulţi admiratori. Părul negru i se revărsa peste umerii laţi. Avea o osatură fină, dar solidă, un trup cu forme pline, care se mişca inconştient, cu multă graţie. Nu-i displăcuse când un coleg de universitate, sensibil la genul său oriental, o comparase într-o zi cu o sultană.

— Eşti foarte frumoasă, Kate, reluă mama sa. De ce Eric nu te-ar fi remarcat?

— Mamă, eşti o romantică incurabilă. În două minute, îmi vei garanta că este îndrăgostit nebuneşte de mine.

— De ce nu? Ce idee minunată!

— O idee ridicolă! Probabil ai febră!

Cuvântul fusese aruncat ca o vorbă de duh, dar

examinându-şi mama mai îndeaproape, nu-i plăcu paloarea sa.

— Eşti sigură că te simţi bine, mamă? se nelinişti ea.

— Nu face o întreagă poveste pentru o mică indispoziţie. Sunt în plină formă.

— N-ai mâncat nimic de dimineaţă şi nu arăţi bine.

— La televiziunea în culori, nu se vede. Ah, sper că se va opri camera asupra mea. Le-am telefonat surorilor tale să-şi lase copiii să mă privească… Sst… Uite-l, va începe.

Eric Daniels era însoţit de o femeie cu trăsături aspre, care luă loc în scaunul invitatului, în timp ce persoana care-i primise dădea ultimele instrucţiuni despre linişte şi despre momentul aplauzelor. După generic, Daniels anunţă tema zilei şi o prezentă pe doctor Eloise Meyer, psihoterapeut şi consilier în psihologie al unei mari firme industriale. Cartea sa, „Să reuşiţi singuri în educaţia copiilor dumneavoastră”, tocmai apăruse. Era înţepată, sofisticată şi dogmatică şi Kate înţelese din mişcările făcute de mama sa, din oftatul său indignat şi din frecventele gesturi cu capul, că aceasta era departe de-a împărtăşi punctele de vedere ale doctorului Meyer.

Autoarea explică faptul că scopul cărţii sale era să ajute femeile şi bărbaţii ce-şi creşteau singuri copiii să împace pretenţiile vieţii de părinţi cu satisfacerea dorinţelor personale. Ceea ce produse un alt „glup” în gâtul lui Milly Stennis. Când doctor Meyer rezumă punctele principale, Daniels o provocă printr-o serie de întrebări precise şi inteligente. Făcuse o analiză minuţioasă a cărţii, cu cea mai mare grijă şi diplomaţia sa era admirabilă. Nu arăta nici agresivitate, nici indulgenţă. Când Eloise Meyer afirmă că un părinte nu-şi poate sacrifica propria mulţumire sufletească pentru cea a copiilor, el o făcu să precizeze ce înţelegea prin „propria mulţumire sufletească”. Definiţia ce-i fu dată ca răspuns punea în evidenţă planurile profesional, social şi sexual. Kate îşi simţi mama înfuriindu-se. Şi

imediat, la prima pauză publicitară, când auditoriul fu rugat să intervină, doamna Stennis ridică braţul foarte sus.

— De ce doctor Meyer stabileşte ca două idei distincte reuşita unei educaţii şi reuşita personală?

— Vorbiţi din experienţă? întrebă Eric Daniels.

Atenţia îi era focalizată exclusiv asupra lui Milly, dar Kate se simţi toată electrizată.

„Prin transfer, îşi spuse ea, sunt în curs de a absorbi sentimentele mamei”. Când doamna Stennis anunţă că ea crescuse singură patru fete, Eric Daniels zâmbi şi-i propuse să-şi repete întrebarea imediat în faţa camerei. Chipul palid al lui Milly se colorase cu pete roşii în timp ce întorcea spre fiica sa o faţă triumfătoare.

— Mamă, eşti sigură că te simţi bine?

— Ah, nu-mi strica plăcerea, vrei?

Trebuia să fie entuziasmul, într-adevăr, Kate nu voia să-i strice marea clipă. Schimbă cu maliţiozitate subiectul.

— Ai pus această întrebare numai ca să te vadă nepoţii la televizor?

— Deloc! protestă ea. Cred că această doamnă atât de savantă nu cunoaşte decât teoria. Eu am practica.

Când emisiunea se reluă, Milly puse aşadar, din nou, întrebarea, dar răspunsul doctorului Meyer n-o mulţumi şi, în ciuda semnelor cu piciorul şi a tragerii de mânecă pe care le făcea Kate pentru a o opri, repetă în mod public remarca despre teorie şi practică. Însă Eric Daniels o încurajă cu un zâmbet şi sfârşi prin a o invita să li se alăture pe podium.

Fiica sa trebui să-şi îndoaie picioarele lungi pentru a o lăsa să treacă şi, resemnată acum, îi murmură cu amabilitate:

— Ţine-te bine, n-o menaja!

Kate se întreba dacă Milly va fi capabilă să-şi stăpânească euforia de-a se afla atât de aproape de idolul său. Dar Eric Daniels poseda arta de a-i face pe oameni să

se simtă bine. Expresia sa, în timp ce-o întreba pe doamna Stennis, reflecta un interes sincer. Kate fu copleşită de o căldură plăcută. Încă un transfer de emoţii: nu putea decât să împărtăşească bucuria mamei sale. Aceasta se descurca bine. Mai întâi puţin nervoasă, dar lăsându-se repede purtată de convingere, ea afirmă că, pentru părinţi, satisfacţia personală includea mulţumirea de a-şi creşte copiii. Se exprima cu înflăcărare, dar fără îngâmfare şi Daniels, văzând-o foarte naturală, o întrebă despre viaţa ei de mamă la Jamestown şi despre cele patru fiice. Eloise Meyer afişa o plictiseală dispreţuitoare că trebuia să împartă rolul de vedetă, dar umorul şi stilul colorat al celei de-a doua invitate îl încânta în mod vizibil pe animator.

— Sunt mândră de fetele mele, toate patru au reuşit foarte bine, încheie ea.

— Sunt căsătorite?

— Toate, cu excepţia mezinei. Dar ea are o carieră!

Cu un nod în stomac, Kate se rugă în sinea sa să nu spună mai mult. Ruga îi fu primită, deoarece emisiunea se termină şi Eric Daniels mulţumi invitaţilor cu câteva fraze de încheiere. Ea lăsă să-i scape un oftat de uşurare, în timp ce sala începea să se agite. Apoi, într-o clipă, se produse cea mai mare dezordine. Persoana care îi primise încerca să îndrepte auditoriul spre ieşire, dar nişte femei se îndreptau spre podium pentru a-i vorbi lui Daniels sau a-i cere autograful. Kate rezistă dorinţei de a-l vedea şi ea mai de aproape. Oare carisma sa se stingea în acelaşi timp cu camerele şi cu reflectoarele?

Dar, prea mândră pentru a se amesteca în asaltul fanaticelor, rămase aşezată, în aşteptarea mamei sale. Îl văzu pe Eric Daniels strângând energic mâna doctorului Meyer, apoi întorcându-se spre Milly. Nu-i putu auzi cuvintele, dar manierele şi zâmbetul său lăsau să se ghicească un compliment curtenitor şi observă entuziasmul febril pe care mulţumirea sa îl provoca. Atunci, animatorul

cuprinse cu braţul umerii plinuţi ai mamei şi o sărută uşor pe obraz. Aceasta ridică o mână tremurătoare spre faţa ca focul şi brusc, păli. Albă ca varul, păru că se prăbuşeşte spre Daniels consternat, dar care reacţionă instantaneu prinzând femeia leşinată, ridicând-o în braţe.

O rumoare se ridică printre grupuri:

— Ce se întâmplă?

— Cuiva i s-a făcut rău.

— Este mama celor patru fete.

— Eric a sărutat-o şi ea a leşinat.

— Aş fi făcut la fel.

— Oare este bolnavă?

Acest ultim cuvânt o propulsă pe Kate în mulţime, dar fu împinsă de alţi curioşi şi strigătul său: „Vă rog, lăsaţi-mă să trec” fu ignorat, în timp ce-l vedea neputincioasă pe Eric Daniels ducând-o cu el pe mama sa.

Acum, că evenimentul spectaculos luase sfârşit, oamenii discutând agitaţi, o împingeau în altă direcţie. Kate reuşi în cele din urmă să ajungă lângă tânăra, care cerea ieşirea în ordine.

— Acea femeie care tocmai a leşinat este mama mea. Oare unde a fost dusă?

Sprâncenele blonde ale tinerei fete se arcuiră, bănuitoare:

— Sunteţi sigură de ceea ce spuneţi?

Kate se prezentă şi cealaltă se îmblânzi.

— Iertaţi-mă, dar mă confrunt în fiecare zi cu atâtea stratageme ale femeilor care vor să se apropie de Eric... Veniţi cu mine. Mama dumneavoastră este în biroul său.

După o înşiruire de culoare, uşa se deschise spre o încăpere spaţioasă. Aşezată pe o canapea din catifea ecru, Milly Stennis părea foarte fericită că se află acolo. Eric Daniels, aşezat lângă ea, îi ţinea mâna.

Capitolul 2

Primul sentiment al lui Kate fu o foarte mare uşurare. Mama sa îşi recăpătase cunoştinţa, culorile îi reveniseră în obraji şi ochii nu-i străluceau doar de febră. Vocea îi rămăsese încă puţin tremurătoare, dar cu toate aceste emoţii, era normală.

— Kate dragă, nu lua această mină întristată! Mă simt mult mai bine. Îmi pare mai ales rău că am produs atâta agitaţie. Nu reuşesc să înţeleg ce s-a întâmplat. Fără îndoială, prea mult entuziasm.

Kate veni să îngenuncheze lângă ea. Îi luă mâna în acelaşi timp în care i-o lăsă Eric şi degetele li se atinseră uşor. Era greu de ignorat curentul pe care-l produsese această atingere.

— Cred că acum se simte bine, spuse el. N-aş fi crezut niciodată că am un efect atât de devastator.

Fără microfon, vocea sa emoţionantă părea mai voalată, mai intimă. Kate ridică faţa spre el. Ochii îi erau de un cenuşiu închis, nu negri cum păreau de la distanţă. Arătau nelinişte, căldură şi o urmă de umor. Un amestec fericit. Se îngustară în timp ce o priveau şi se simţi pe neaşteptate în strânsă legătură cu el. Era stupid. Într-adevăr, acest bărbat avea magnetism. Cum toţi actorii trebuie să aibă.

— Dacă sărutul dumneavoastră mi-a pricinuit leşinul, a meritat! exclamă Milly, care îşi regăsise toată verva. Îmi pare rău doar că nu s-a întâmplat în faţa camerei, ca să mă poată vedea nepoţii. Desigur, nu vorbesc despre leşin.

Eric Daniels zâmbi.

— Să ştiţi că mama dumneavoastră este o doamnă extraordinară.

— Da, ştiu! O doamnă extraordinară şi uneori foarte încăpăţânată. Nu se simţea bine în această dimineaţă. N-ar fi trebuit niciodată să-i dau voie să iasă. Şi cu atât mai puţin pentru un show de televiziune.

Oare de ce adăugase această mică frază agresivă? îl va face bănuitor? Dar zâmbetul lui Eric părea mai mult amuzat, decât jignit.

— N-aş fi lipsit de la asta pentru nimic în lume! interveni doamna Stennis. Mă simt complet vindecată.

— În acest caz, te duc imediat acasă. Poate cineva să cheme un taxi?

— Dar ai întâlnire aici, la ora unsprezece…

Nu era nevoie să-i amintească mama ei. Toată vara, Kate preda „Comportamentul unor primate”, în cadrul unei serii şcolare matinale pe canalul K.T.C. Avea multe temeri faţă de acest proiect. Să vorbească despre antropologie cu clasele sale de elevi, era un lucru. Dar să se adreseze unor studenţi invizibili, prin intermediul televiziunii, va fi o provocare absolut diferită. Totuşi, nu ezitase nicio clipă: prefera să ajungă cu întârziere la întâlnire. Mama sa conta mai mult.

— Nu te voi lăsa să te întorci singură, mamă.

— Nu se pune problema să iasă de aici înainte de sosirea medicului, interveni vocea gravă a unui bărbat care intrase.

Eric îl prezentă pe Frank Wainwright, asistentul său de producţie.

— N-am nevoie de medic, pentru că sunt bine!

— Veţi fi bine când va hotărî medicul, doamnă, insistă cu fermitate Wainwright, care adăugă la adresa lui Eric: secretara mi-a spus că-l trimite imediat. Va fi aici în câteva minute.

— Vrem doar să ne asigurăm că nu i se poate face din nou rău, explică liniştit Eric, cu ochii plini de o simpatie irezistibilă.

— Bun, cedă Kate, poate nu este inutil. Pot folosi telefonul dumneavoastră? Trebuie să contramandez o întâlnire.

— Ah, nu, micuţa mea! Nu poţi face asta! Du-te! Poate voi putea să aştept aici până te întorci? Te-ar deranja, Eric?

— Deloc. Îi voi ţine chiar companie mamei dumneavoastră până veţi reveni, adăugă el.

— Ei bine…

Era greu să nu remarce vehementele scuturări din cap ale lui Milly, care nu cerea decât să-şi prelungească divertismentul cu Eric Daniels. Kate nu putea s-o condamne. Să sosească la cincizeci şi cinci de ani din Jamestown şi să se afle cu cel mai seducător bărbat veghind asupra sa! Un adevărat basm! În plus, nu era inutil s-o vadă un doctor.

— Ei bine, accept, spuse ea în cele din urmă. Sper că nu voi sta mult timp. Am întâlnirea în această clădire.

— Da. Kate va face şi ea televiziune.

— Adevărat? Mi-ar plăcea mult să vorbim despre asta. Poate la întoarcerea dumneavoastră.

Inima lui Kate tresări. Acest Eric avea într-adevăr stilul de-a te face să crezi că se interesa în mod special de tine. Era un talent remarcabil, pe care-l dobândise probabil în folosirea instrumentelor mediatice, ca televiziunea.

— Atunci pe curând, mamă. Voi încerca să vin repede…

— În niciun caz din cauza mea! Voi fi foarte bine aici şi promit să nu mai leşin.

— Eu promit să n-o mai sărut, întări Eric, solemn.

Ochii cenuşii se îngustau când zâmbeau şi seducţia pe care o exercita asupra admiratoarelor sale era cât se poate de înţeles. O însoţi pe Kate până la lift.

— Mama are un virus gastric, îi explică ea.

Îşi dădu seama cu intensitate de apropierea lui şi se surprinse comparând staturile lor. Cu tocuri înalte, ea se apropia de un metru şaptezeci şi cinci, dar el era mult mai înalt. Îşi încetinise mersul, pentru a-şi potrivi paşii cu ai ei şi, când în faţa liftului se întoarse, îl evaluă ca fiind de două ori mai lat în umeri decât ea. Subit, îşi dădu seama că-l judeca pe acest bărbat din punct de vedere fizic în raport cu ea. De-abia se întâlniseră. Niciodată, de la Todd, nu

simţise o asemenea atracţie. Todd... Era un gând tulburător, considerând sfârşitul aventurii. Şi apoi, era atât de mult timp de atunci... Eric o privea întrebător. Oare ce-i spunea? Ah, da, virusul...

— A avut o criză care pur şi simplu a doborât-o. N-a mâncat nimic de două zile şi probabil că asta a slăbit-o.

Apăsă a doua oară pe butonul de apel, absolut inutil. Oare nu se înroşise?

— Nu vă neliniştiţi pentru mama dumneavoastră. Mă voi ocupa eu de ea până vă întoarceţi.

Când uşa liftului se deschise, o luă de mână ca pentru a o reţine.

— Kate, nu-i aşa? Kate Sennis sau...

— Kate Stennis, spuse ea repede, retrăgându-şi prompt mâna.

— Aşadar, sunteţi mezina, zâmbi el, în clipa în care uşile se închideau.

Da, cea care avea „cariera”, încheie Kate în minte, mulţumită că nu-i văzuse stânjeneala. Se grăbi să se gândească la altceva, la proba care o aştepta. Fusese mai bine că nu-şi amânase întâlnirea.

Directorul său, Stan Fried, ar fi înţeles cu siguranţă această împrejurare neprevăzută, dar întreg programul ar fi fost dat peste cap.

***

Echipa o linişti: era normal ca o primă înregistrare să nu se desfăşoare bine. Kate era prea conştientă de prezenţa camerelor şi uita să-i privească, prin obiectiv, pe oamenii cărora li se adresa. Într-o clasă, îşi privea elevii pentru a le judeca reacţiile. Ştia când să vorbească mai lent, când să repete. Aici, partea activă a predării, observaţiile şi întrebările elevilor îi lipseau teribil.

Daniels avea cel puţin participarea auditorului lui, se

gândi posomorâtă, când prestaţia sa luă sfârşit. Stan Fried, producătorul acestei serii intitulate „Bună ziua celor sculaţi devreme”, veni totuşi s-o felicite cu amabilitate.

— N-a fost rău, Kate. N-a fost rău deloc. Eşti doar puţin rigidă, ca toţi cei care se află în faţa camerei pentru prima dată. De aceea facem aceste preliminarii.

— Încerci să-mi redai încrederea, dar am observat că am fost oribilă. Sunt profesor, nu actriţă.

Îşi aminti de uşurinţa cu care înfrunta Eric acele camere de luat vederi şi-i veni ideea să-i ceară câteva sfaturi. Se uită la ceas. Era aproape douăsprezece şi jumătate.

— Trebuie să mă grăbesc, Stan. Sper să fie mai bine data viitoare.

— Sunt sigur de asta, nu te nelinişti. Urează-i mamei tale însănătoşire grabnică din partea mea. Şi… salută-l pe Daniels pentru mine! îi spuse el, în timp ce ieşea.

Îi povestise ce se întâmplase. Aparent, toată lumea se cunoştea în televiziune. Şi Stan părea să-l aprecieze mult pe Eric, despre care vorbise cu admiraţie şi respect.

Apăsând pe butonul pentru al şaisprezecelea etaj, stomacul i se strânse. Erau oare urmările emoţiei din faţa camerelor? În acest caz, agitaţia ar fi trebuit să se diminueze, nu să se amplifice. Acest supravoltaj era legat oare în mod direct de Eric Daniels?

Încercase şi pentru Todd această reacţie subtilă. Era ciudat, nu mai reuşea să-şi amintească trăsăturile lui. Totuşi, profesorul Todd Riley se afla întotdeauna pe primul plan într-o anumită parte ascunsă a subconştientului ei. Fără îndoială din cauza acelei profunde admiraţii pe care nu încetase niciodată să i-o consacre. Oh, cum să uite entuziasmul din acea vară, când era în al doilea an al ei în antropologie, şi când fusese selecţionată pentru a face parte din echipa pe care strălucitul profesor o ducea să lucreze în trecătorile din Olduvai, în Tanzania? Şi euforia sa când, dintre toate studentele, una mai naivă decât cealaltă,

ea fu cea care-l interesa şi cu care ieşise! Cu câtă candoare i se dăruise, crezând că o iubea! Dar întoarcerea la Berkeley sunase sfârşitul aventurii. Şi candida adolescentă de nouăsprezece ani, răvăşită, aflase că zeul său nu era de fapt o excepţie. Fusese bine, fusese rău? Trădarea personală a lui Todd fusese ca o lovitură de pumnal, dar respingerea profesională care urmă fu un adevărat supliciu. Poate tocmai nevoia de-a se face recunoscută o ajutase să depăşească încercarea. Chiar când îşi obţinuse doctoratul, Todd continua s-o trateze ca pe o începătoare, ale cărei idei rămâneau neglijabile. Să-l oblige pe Todd Riley să o considere într-o zi de la egal la egal, ca pe un coleg, devenise obsesia ei. Acesta era, printre altele, unul dintre motivele sejurului său la New York, deoarece fusese invitată întocmai ca şi el, să participe la congresul naţional din august. Erau trei ani de când nu-l mai văzuse pe Todd, care profesa acum la universitatea din Chicago, dar continua să-i citească articolele şi să-i urmărească publicaţiile care-şi aveau originea tot în acea minte remarcabilă. Deşi fusese egoist şi inconsecvent, admiraţia pe care era obligată să i-o acorde fusese cu siguranţă factorul entuziasmului său. Kate rămăsese convinsă că nu va putea iubi niciodată decât un bărbat de aceeaşi valoare academică, ce-i va trezi interesul şi-i va împărtăşi pasiunea.

Atunci, de ce palpita la ideea de a-l revedea pe Eric Daniels? Cu siguranţă, pentru că nu scăpase de tipicul mulţimii: el producea acest efect asupra a noua milioane de telespectatoare şi asta însemna ceva.

La etajul al şaisprezecelea, sosi în agitaţia personalului care se îndrepta spre cafenea. Uşa biroului lui Daniels era întredeschisă, dar încăperea era goală. Intrigată, Kate se pregătea să caute o secretară de la care să ceară informaţii, când apăru tânăra blondă de dimineaţă!

— Oh, domnişoară Stennis. Eric mi-a lăsat un mesaj pentru dumneavoastră.

Kate luă hârtia pe care i-o întinse.

— Unde sunt?

— Cred că am înţeles că a luat-o pe mama dumneavoastră la masa de prânz.

„Iată ce-i va da cu ce să întreţină conversaţiile de la Garden Club în Jamestown”, se gândi ea zâmbind. Se putea de altfel foarte bine ca Milly să fi fost cea care avansase ideea acestui prânz. Era şi o doamnă extraordinar de pricepută în manipularea semenilor.

— Aşadar, se simte probabil mai bine. Presupun că medicul i-a dat permisiunea.

— Da, părea complet revigorată. Şi mama dumneavoastră are mult noroc. Personal, încerc de câteva luni de zile, fără rezultat, să mă fac invitată la prânz de Eric Daniels.

Această blondă minunată, cu machiaj artistic şi maniere sofisticate părea în stare să facă s-o invite oricare bărbat l-ar fi ales. Kate se miră să simtă o anumită plăcere că Eric nu cedase.

Deschise misiva: „Suntem amândoi înfometaţi. Ne veţi găsi în 1180 West End Avenue”. Asta era tot. După toată aparenţele, îşi îndeplinea rolul cu zel. Cel puţin o invitase să li se alăture, deşi tonul fusese destul de hotărât.

În zece minute se instală într-un taxi şi traversarea oraşului i se păru interminabilă. În sfârşit, şoferul se opri în faţa unui imens hol boltit, de unde paznicul se grăbi s-o însoţească înăuntru. Privi în jurul ei cu uimire. Nu era un restaurant. Dar adresa era exactă.

— Nu înţeleg foarte bine, bâigui ea. Aveam întâlnire şi…

— Nu sunteţi aşteptată de domnul Daniels? o întrerupse amabil bărbatul, ca şi când i se adresase unui copil.

— Da, într-adevăr. V-a anunţat?

— M-a anunţat de sosirea unei tinere femei foarte frumoase, dar era departe de adevăr. Vă voi conduce la ascensor. Apartamentul său este la ultimul etaj.

Apartamentul său! O adusese aşadar pe mama ei să prânzească la el? Avea intenţia să-i facă oare curte? Această supoziţie poznaşă îi atenuă nervozitatea. Oglinda din ascensor îi reflecta imaginea, părul îi era încurcat şi avea un cap îngrozitor. Scoţând un pieptene mic din poşetă, începu să se coafeze, crezând că va avea timp să-şi aranjeze ţinuta pe culoar, înainte de a suna la uşă. Dar la al nouălea etaj, ascensorul se deschise în mod neaşteptat, direct în salonul apartamentului.

Cu gura căscată şi pieptenele în mână, se afla în faţa lui Eric Daniels, care o întâmpină călduros:

— Intraţi, v-am păstrat ceva pentru prânz.

Kate, găsindu-se ridicolă, puse pieptenele la loc, îngăimând:

— Taxiul a mers cu geamurile deschise şi eram ciufulită.

O ţinea de braţ pentru a o conduce în apartament şi se întoarse atingându-i părul:

— Probabil nu vă stătea rău.

Era prea aproape de ea. Îşi simţi diafragma contractându-se, tăindu-i respiraţia.

— Kate, tu eşti?

Intervenţia mamei sale fu binevenită. Înainte să-şi fi putut reveni Kate, Eric răspunse pentru ea:

— Da, este fiica dumneavoastră, doamnă Stennis.

Ţinând-o încă de cot, o introduse într-o încăpere mare, demnă de o revistă de decoraţiuni, în bej, alb şi culoarea ciocolatei. Arama de la picioarele meselor de marmură se asorta cu câteva aplicaţii de un oranj strălucitor de pe numeroasele perne împrăştiate pe canapea şi pe jos. Dar cele mai impresionante erau panourile imense din sticlă, care ofereau o vedere spectaculoasă spre zgârie-norii din New York şi spre Hudsonul care strălucea în spate la Riverside Park. Kate era gata să rateze treapta care agrementa intervalul diferenţelor de nivel, dar Eric întări strânsoarea. Ceea ce-i restabilea echilibrul, cel puţin în

exterior, deoarece în interior avea impresia că se răstoarnă.

Ceea ce văzu atunci, fu şi mai stupefiant decât panorama. Aşezată în faţa unei masive mese din stejar, mama sa îi făcu un semn vesel cu mâna, dar nu era singură. Cocoţată în genunchi pe un scaun elegant, îmbrăcat în piele, o fetiţă de aproximativ zece ani era vizibil mai interesată de jocul de table de pe masă decât de nou-venita.

— Andreea, iat-o pe Kate Stennis.

Copila ridică faţa şi era într-adevăr inutil ca Eric să precizeze că era fiica sa. Era copia exactă, cu aceleaşi trăsături puternice, ochii cenuşii expresivi şi părul şaten deschis, ondulat în acelaşi fel ca al tatălui său.

— Salut, exclamă puştoaica zâmbind larg.

Puloverul roşu şi blugii o făceau probabil să pară mai subţire decât era, se gândi Kate, amintindu-şi de propria copilărie.

— Salut, răspunse ea. Cine câştigă?

— Ea, dar îmi voi reveni.

Andreea arătase cu degetul spre adversara sa.

— Cu siguranţă, o asigură doamna Stennis. N-am văzut niciodată pe cineva care să înţeleagă acest joc atât de repede.

În timp ce copila juca, se întoarse spre Kate:

— Cum s-a desfăşurat înregistrarea ta? Îmi pare rău că nu te-am aşteptat, dar mi s-a făcut subit foame.

— N-am dus-o la restaurant de teamă să nu leşine iar şi pentru că Andy nu m-ar fi iertat niciodată că am fi fost acolo fără ea.

— Ai fi putut să mă suni şi v-aş fi întâlnit luând un taxi, făcu interesata cu o ridicare din umeri, după toate aparenţele obişnuită cu acest gen de aranjament.

— Oh, dar am mâncat atât de bine aici, exclamă Milly Stennis. Sper că nu te-am deranjat prea mult, am pricinuit atâta agitaţie în această dimineaţă.

— Nicidecum. Fac în aşa fel încât să mă întorc acasă să mănânc cu Andy, cât mai des posibil. De aceea Okay are întotdeauna provizii.

— Este adevărat, Okay este OK, declară Andy.

Tatăl său se strâmbă.

— Intendentul meu se numeşte Okay, cu toate că fiica mea se încăpăţânează să-i spună OK.

— Este o glumă de-a mea.

— Ei bine, cu siguranţă ai face mai bine s-o păstrezi pentru tine, îi replică tatăl, bătând-o uşor, cu amabilitate, pe cap. Am citit toate cărţile de pedagogie posibile pentru a încerca să descopăr mijlocul de a-i insufla acestei puştoaice un simţ al umorului inteligent.

— Spune că acum am intrat în stadiul grotescului şi că n-am răbdare să ies din asta.

— Nu văd de ce, interveni doamna Stennis, făcând complice cu ochiul. Eu n-am ieşit niciodată, îmi plac încă fraţii Marx.

— Şi mie, oftă Andreea.

— Şi mie, declară Eric, afectat. Dar dumneavoastră vorbiţi despre farse inteligente.

Nu reuşi însă să rămână serios şi toţi izbucniră în râs.

Un japonez de o vârstă nedeterminată apăru în cadrul uşii.

— Pot să servesc, domnule?

— Bineînţeles. Am spus destule despre teoria umorului şi despre dezvoltarea lui la copii.

— Da, duceţi-vă să mâncaţi, ca să putem încheia partida. Este rândul dumneavoastră, doamnă Stennis.

Milly zâmbi în faţa acestei nerăbdări.

— Într-o clipă. Kate, nu mi-ai spus cum s-a desfăşurat şedinţa ta.

— Îngrozitor. Într-adevăr, nu cred că televiziunea să fie făcută pentru mine, sau invers... Nu, mamă, exagerez, adăugă foarte repede, văzând decepţia care-i transformă

trăsăturile. Toată lumea era mulţumită.

— Ah, prefer aşa…

— Doamnă Stennis, este rândul dumneavoastră, insistă Andreea, scuturându-i mâna.

Okay reveni cu un cărucior, anunţând în trecere:

— Masa este aranjată pe balcon.

— Veniţi, propuse Eric, luând-o din nou pe Kate de cot. Să le lăsăm să termine partida şi vom mânca liniştiţi.

— Vreţi să spuneţi că dumneavoastră m-aţi aşteptat? N-ar fi trebuit.

— De ce nu? Mama dumneavoastră şi Andreea s-au simpatizat atât de repede, încât n-aveau nevoie de mine.

Pe balcon, Okay mută scaunul pentru a o ajuta să ia loc în faţa unei mese rotunde de grădină, deasupra căreia se afla deschisă o umbrelă alb cu verde. Kate sfârşi prin a se relaxa treptat. Vinul roze, menţinut rece în frapieră, o ajuta. În faţa salatei de spanac şi a tomatelor umplute cu crabi, îşi dădu seama că-i fusese mult mai foame decât credea. Eric vorbi mai întâi, aducându-i la cunoştinţă că medicul de serviciu o consultase pe mama sa şi nu găsise leşinul său grav, dar că o va vedea totuşi din nou peste câteva zile. Asta era legea, îi explică el, producătorul emisiunii era răspunzător pentru incidentele suferite pe platou.

— Vreţi să spuneţi că le este teamă ca mama să nu-i urmărească în justiţie? întrebă Kate, amuzată.

— De ce nu? Se întâmplă.

— Şi, glumi ea, fiica victimei nu poate şi ea să vă urmărească?

— Pentru moment, n-a suferit aceeaşi provocare.

Ea înţelese aluzia la sărutul care provocase leşinul şi zâmbi. Ştia să pună la locul său un seducător obraznic, dar abordarea lui Eric era atât de calmă, încât putea s-o ia ca pe un compliment galant. Oare unde era doamna Daniels? Era divorţat? Nu cunoştea nimic despre viaţa sa personală şi brusc asta deveni important. Când Okay aduse cafeaua,

Eric o întrebă despre lucrările sale de antropologie. Sinceritatea interesului şi curiozitatea întrebărilor îi risipiră ultimele urme de nervozitate şi începu să vorbească despre munca sa, cu înflăcărare, intrând în amănunte, explicând motivele pentru care o iubea.

— N-ar fi trebuit să mă lăsaţi să încep, spuse în cele din urmă.

— De ce? N-aş fi crezut niciodată că primatele sunt atât de fascinante.

— Râdeţi de mine?

— Un pic, admise el. Arătaţi uneori acelaşi entuziasm şi pentru altceva?

— Arareori.

— În acest caz, elevii dumneavoastră sunt norocoşi. Dar ce loc rezervaţi bărbaţilor în viaţa dumneavoastră?

— Uitaţi, făcu ea cu maliţiozitate, că bărbaţii sunt nişte primate. El râse, cu acel râs plin, pe care-l considera atât de seducător.

Apoi amândoi se întoarseră, miraţi, la chemarea unei voci care venea dinspre despărţitura din fier forjat dintre balcoane.

— Eric, dumneata eşti acolo?

Un cap ca o vâlvătaie şi nişte umeri slabi apărură printre muşcate. Era o apariţie ciudată, cu buzele mai roşii decât florile şi violetul de pe pleoape asortat ornamentelor de pe capot. Foarte teatral, se gândi Kate, cu acest păr roşcat…

— Desigur, eu sunt. Cine vreţi să fie, râse Eric, ridicându-se pentru a se îndrepta spre vecina sa.

Se aplecă pentru a o săruta şi o mână îi înconjură imediat gâtul. O mână slabă, cu vine proeminente şi pielea pergamentoasă. O mână de femeie bătrână.

— Sunteţi splendidă astăzi, domnişoară Fanny. O perucă nouă?

— Da. Îţi place?

— Desigur. Este… strălucitoare, ezită el.

— Pentru asta am cumpărat-o... Cine este tânăra dumitale invitată?

Kate zâmbi în direcţia sa.

— Kate Stennis. Domnişoara Fanny Meginnis, o prezentă Eric. Numele nu-i era necunoscut. Fanny Meginnis fusese o celebră artistă de music-hall, cu aproximativ treizeci de ani mai înainte. Kate spuse spre ea:

— Ce plăcere, domnişoară Meginnis. Am auzit atât de mult vorbindu-se despre dumneavoastră.

Buzele roşii cu comisurile ridate, se arcuiră de fericire.

— Este foarte plăcut să întâlneşti oameni care îşi amintesc. Faceţi şi dumneavoastră parte din marea familie?

— Nu, eu sunt profesor.

— Kate va preda antropologia la televiziunea şcolară.

— Atunci faceţi parte din familie, deduse domnişoara Fanny.

— Nu tocmai. Mă tem chiar că sunt foarte stângace în faţa camerelor.

— Nici eu nu m-am simţit niciodată în largul meu acolo, mărturisi bătrâna artistă. Dar cereţi-i lui Eric nişte sfaturi, el cunoaşte toate şiretlicurile pentru „a sparge” micul ecran.

Apoi îi sună telefonul şi învârtindu-se, dispăru într-un foşnet de mătase, lansându-le semne de adio cu mâna, înainte de a intra în apartamentul său.

Kate şi Eric se întoarseră şi se aşezară.

— Ce temperament! oftă el râzând.

— Da. Peruca aceea m-a înşelat. Mai întâi am crezut că aveţi ca vecină o roşcată uimitoare.

— Nu este întotdeauna roşcată, dar întotdeauna este uimitoare, îi spuse fără nicio undă de aroganţă sau ironie în glas. Are atâtea peruci câte veşminte şi îşi asortează culoarea părului după dispoziţie sau rochie. De fapt, este mereu în reprezentaţie.

— Şi dumneavoastră? Sunteţi oare mereu în reprezentaţie?

El se aplecă şi-i acoperi mâna cu a sa. Îi transmise propria căldură. Filtrată prin umbrela de soare, lumina îi îmblânzea trăsăturile şi cenuşiul ochilor.

— Asta este ceea ce gândiţi? o întrebă.

Ea încercă să rămână calmă sub senzualitatea degetelor care-i mângâiau acum dosul mâinii.

— Nu ştiu. N-am frecventat niciodată un actor sau o personalitate de televiziune.

— Sunt mai mult primul decât al doilea, dar acum nu joc. Exist în spatele acestei personalităţi pe care se pare că o dezaprobaţi. Mama dumneavoastră mi-a spus că detestaţi televiziunea.

— Mama are tendinţa să exagereze.

— Mi-a spus de asemenea că sunteţi cea mai remarcabilă dintre toate fetele sale.

— Din fericire, mama nu exagerează întotdeauna! replică ea râzând.

Eric zâmbi şi-i strânse degetele. Instinctiv, răspunse acestei strângeri, apoi, dându-şi seama de ceea ce făcea, îşi retrase repede mâna.

— Poate ar trebui să mergem să vedem dacă s-a terminat partida de table.

— Lăsaţi-mă măcar să-mi termin cafeaua, protestă el. Ce vă face să credeţi că sunteţi stângace în faţa camerei de luat vederi?

— Faptul că sunt. N-am niciun simţ al spectacolului. Sunt profesor, nu actriţă. Într-un show ca al dumneavoastră, este altfel…

— Ah? făcu el, cu sprânceana ridicată.

Kate îşi dădu seama de tonul pe care-l folosise şi reveni:

— Iertaţi-mă. Nu vorbeam în sensul de a-l subestima…

— Adevărat? o întrerupse el, mai mult amuzat decât ofensat. Problema dumneavoastră n-o fi un blocaj psihologic împotriva televiziunii?

— Mărturisesc că am îndoieli asupra eficacităţii cursurilor

înregistrate. Cum poate fi făcut un profesor să creadă că se adresează unor elevi, când nu are în faţă decât camera? Eu personal, nu voi reuşi niciodată să le uit.

— În niciun caz să nu încercaţi. Folosiţi-vă de ele. Să fiţi conştientă de ceea ce pot face şi pot aduce.

— Oh, sunt conştientă de ceea ce pot să facă! De exemplu, devin atât de nervoasă, încât sunt ţeapănă ca un strigoi.

— Toată lumea simte asta prima dată.

— Oricum, dumneavoastră nu.

— Ba da, şi eu. Am preferat întotdeauna scena, televiziunii. Nu vă lăsaţi intimidată de tot acel echipament. Obiectivele şi microfoanele sunt jucării care vă fac să comunicaţi cu mii de studenţi pe care nu-i veţi putea niciodată reuni într-un amfiteatru.

— Nu mă pot stăpâni ca obiectivul să nu mă perturbe tot timpul.

— Pentru că acum vă este teamă. Dimpotrivă, poate înceta să vă tulbure pentru a vă fi de folos. Faceţi astfel încât să lucreze pentru dumneavoastră. Folosiţi-l ca ajutor pentru o diversiune sau pentru a pune accentul asupra unui punct important. Credeţi-mă, nu vă va distruge predarea.

Kate rămase sceptică, dar când el îi sugeră ca înainte de viitoarea înregistrare să-şi ia timp pentru a se familiariza cu aparatura tehnică, găsi ideea judicioasă.

— De acord, o voi face. Sunt gata să încerc orice.

— Adevărat? făcu el cu ochii îngustaţi. Iată ceva ce nu este neplăcut de auzit.

— Am… sentimentul că nu vorbim de acelaşi lucru, riscă ea, văzând lărgindu-se un zâmbet asimetric pe care îl găsea din ce în ce mai seducător.

— Am sentimentul că nu vă înşelaţi, îi răspunse.

Privirile li se întâlniră un scurt moment, apoi Kate se ridică şi se duse lângă balustradă, preocupându-se de vederea vastă a New York-ului iluminat de soare. Când se

întoarse, Eric o examina atent.

— Aveţi o siluetă foarte frumoasă, profilată în acest mod.

Ea oftă. Ştia că taiorul bej îi accentua subţirimea şi Eric Daniels era desigur obişnuit cu femei mult mai sculpturale. Simţi aproape fizic impactul privirii sale, care-i mângâia curbele sânilor, apoi pe cele ale şoldurilor. Nu se simţise niciodată cercetată cu amănunţime şi apreciată în acest fel. Nu ştiu ce să spună. El se ridică, veni lângă ea, prea aproape, şi se înclină observându-i în acelaşi fel chipul, oprindu-se asupra gurii generoase. N-o atinse, dar această intimitate aproape palpabilă îi tăie respiraţia.

— Am face mai bine să intrăm, spuse Kate, schiţând un pas.

El o reţinu de un braţ, obligând-o să-i stea în faţă:

— S-ar spune că vă este teamă de mine, Kate Stennis.

— Ştiţi că zâmbiţi pieziş?

— Cum? se miră Eric, înainte de a izbucni în râs. Oare tocmai schimbaţi subiectul?

— Poate.

De data aceasta, o duse spre salon.

Milly Stennis, care putea contracara foarte repede un adversar la table, prelungise partida intenţionat. În beneficiul Andreei sau al lui Kate? Al amândurora, probabil. Kate ştia foarte bine cum funcţiona creierul mamei sale. Fetiţa nu se putu împiedica să nu-şi arate decepţia de-a vedea jocul terminându-se, dar îşi regăsi imediat zâmbetul când tatăl său îi propuse să vină cu el pentru a le conduce pe invitate.

— Nu este necesar să ne conduceţi, exclamă Kate.

— Nu, ştiu bine.

— Putem lua un taxi.

— Da, puteţi, dar n-o veţi face.

— Întotdeauna sunteţi aşa dogmatic?

— Numai cu femeile care discută mereu astfel.

— Oh, Kate nu este întotdeauna astfel, se grăbi să-l

liniştească doamna Stennis. Ştie să fie foarte agreabilă.

— Mamă!... Te rog...

Şi Milly se află curând aşezată cu Andreea pe scaunul din spate al Mecedesului albastru, amândouă neîncetând să sporovăiască.

— S-ar spune că se cunosc de ani de zile, spuse Eric, cotind după un grup de case.

— Ea este obişnuită cu copiii, mai ales cu fetele.

— Andy are nevoie de o femeie. Okay şi cu mine nu ne descurcăm întotdeauna.

— Şi... mama ei? spuse Kate, neştiind cum să formuleze întrebarea.

— Ginny este în turneu.

— Ah.

— Suntem divorţaţi.

— Ah!

Silaba, dusă de un oftat de uşurare, răsună în mod diferit a doua oară. Eric îi explică faptul că Andy trăia de obicei cu mama sa, dar că după succesul ultimului său spectacol pe Broadway, aceasta fusese invitată să-l prezinte de-a lungul Statelor Unite, aşa că o va ţine pe fiica sa în timpul lunilor viitoare.

— Tată, este adevărat că te pot poticni? spuse o voce subţire ce venea de pe scaunul din spate.

— Ce înseamnă asta?

— Am auzit-o pe mama întrebându-te dacă nu te voi poticni venind să stau cu tine.

— Să mă împiedici, scumpo. Şi tu nu mă împiedici deloc.

— Bun, anunţă-mă când voi începe.

— Voi fi gata să te informez, promise Eric serios, oprindu-se, în faţa casei lui Kate.

— Nu ieşiţi, spuse aceasta intuindu-i gestul.

Dar el n-o ascultă şi se duse să deschidă portiera doamnei Stennis, care o sărută călduros pe Andreea, foarte întristată. Apoi le însoţi pe cele două femei până la intrare.

— Aţi fost minunată cu fiica mea, mulţumi aproape timid… Pot să-mi asum riscul? adăugă, maliţios, aplecându-se spre obrazul lui Milly.

— Cum să nu!

După două sărutări şi o puternică îmbrăţişare, el se întoarse spre Kate.

— N-a leşinat. Să-mi fi pierdut oare puterea?

Apoi, înainte ca aceasta să poată reacţiona, îi ridică bărbia şi-i atinse uşor buzele. Fu o atingere la fel de uşoară precum cea a unui fulg, dar Kate simţi că un foc i se naşte pe gură şi se răspândeşte în tot trupul.

— Cum vă simţiţi? o tachină el.

— Bine.

N-ar fi putut rosti un cuvânt în plus.

— Ce păcat.

Şi, făcându-i semn cu mâna, se întoarse la maşină.

Kate îşi îndreptă degetul ameninţător spre mama sa.

— Nu spune nimic.

— Ce să spun, draga mea? făcu aceasta cu un aer nevinovat. Despre sărutul pe care tocmai ţi l-a dat Eric? Ce ar fi de spus?

Capitolul 3

Milly Stennis se dovedi o adevărată enciclopedie pe tema lui Eric Daniels. Nu pierduse niciodată niciun articol care-l privea sau vreun interviu. Kate află că fusese căsătorit cu Ginny Wells timp de cinci ani, iar căsătoria lor fusese marcată de numeroase despărţiri şi împăcări, înainte de a divorţa cu patru ani mai înainte. De altfel, fusese un divorţ civilizat, care-i decepţionase pe ziariştii amatori de senzaţie, deoarece Eric şi Ginny erau încă deseori văzuţi împreună. Dacă li se atribuiseră aventuri, nu fusese menţionat niciun nume şi niciunul, nici celălalt, nu se recăsătorise. Mai era totuşi ceva între ei? Ce-o putea interesa pe Kate asemenea cancanuri? Şi de ce adormi atât de greu în seara aceea?

Dimineaţa, deschise ochii după o noapte agitată de vise neplăcute, pe care nu şi le amintea. Atrasă de mirosul de cafea, coborî scara abruptă de la mezanin unde era patul ei. Canapeaua pe care dormea mama sa, era deja strânsă. Aceasta, într-un colţ al bucătăriei micului apartament, pregătea gustarea cântând „Iubesc New York-ul”.

— Am uitat cât eşti de veselă dimineaţa, îngăimă Kate. Te simţi mai bine?

— În deplină putere! Dar nu voi sta pe gânduri să mormăi, dacă asta îţi va da puţină însufleţire.

— Nu-i nevoie. În ceea ce priveşte bombăneala la trezire, pot s-o fac pentru doi.

După prima ceaşcă de cafea, Kate nu era încă decât pe jumătate trezită. Numai duşul de dimineaţă avu efect. Revigorată, îmbrăcată într-o rochie de culoare deschisă, imprimată şi fără mâneci, încălţată cu sandale albe, înghiţea cu poftă ouă jumări, sub privirea aprobatoare a mamei sale.

— Nu mănânci suficient, remarcă aceasta. Ai obrajii scofâlciţi.

— Ca tata. Este o problemă de ereditate, nu de înfometare. Oricum, se pare că televizorul te face să arăţi mai gras decât eşti.

— Oh, nu cred. Eric nu pare mai gras. Ştii, îl găsesc şi mai seducător în realitate, tu nu?

— Nu l-am văzut niciodată pe micul ecran.

Această conversaţie îi dereglă totuşi bătăile inimii. Terminând de mâncat, sună la studio pentru a-l întreba pe Stan dacă unul dintre tehnicieni i-ar putea acorda câteva minute înainte să înregistreze şi i-ar putea explica funcţionarea aparatelor.

— Kate, exclamă directorul de producţie, tocmai voiam să te sun. Eric s-a oprit de dimineaţă la biroul meu pentru a sugera că ar trebui să te familiarizezi cu camerele, cu reflectoarele, în sfârşit, cu tot echipamentul. De ce n-ai veni puţin mai devreme astăzi? Ţi-l voi pune pe Willy la dispoziţie.

Kate rămase stupefiată.

— Pentru… asta te sunam.

— Oh, dar înseamnă că transmiterea gândurilor funcţionează foarte bine între noi. Bun, te aşteptăm.

Când închise, în ciuda părerii proaste din timpul nopţii, bucuria fu cea care predomină. Aşadar, Eric se interesa cu adevărat de ea? Oh, nu făcuse un ocol mare, de la etajul şaisprezece, la zece, se temperă luându-şi poşeta şi sărutându-şi mama care tocmai deschidea televizorul.

— Plec imediat. Vrei să ne întâlnim pentru prânz?

— Nu, draga mea, trebuie să aştept să telefoneze medicul.

Era sfârşitul unui spot publicitar. Chipul lui Eric umplea ecranul, cum îi umpluse visele.

— Atunci, la revedere mamă, pe curând.

Ieşi fără să se întoarcă.

Ora pe care i-o acordase Stan, trecu foarte repede. Kate fu surprinsă de uşurinţa cu care înţelese tehnicile de

înregistrare şi de luat vederi şi se descoperi foarte interesată de munca de regie. Proba care urmă fu mult mai bună decât în ajun, o mare parte din nervozitate dispărându-i. Ar putea să-i mulţumească lui Eric. După ce repetase de două ori introducerea la cursul său, Stan hotărî că secvenţa era destul de bună pentru a fi turnată. Era liniştitor să-l vadă atât de mulţumit de ea, dar persista o îngrijorare pentru înregistrarea de după-amiază, în care Kate va lucra cu o primată vie, un cimpanzeu.

— Un pui de la grădina zoologică, o calmă Stan. Ce se poate întâmpla?

Evident, el nu avea nicio experienţă cu puii de cimpanzei. Cât despre ea, care ştia cum să-i ia, n-avusese niciodată vreo problemă cu ei în clasă, dar aici, împrejurările erau destul de speciale. La întoarcerea de la un prânz luat în grabă, o descoperi cu stupoare pe Ophelia, o micuţă şi solidă femelă de patru ani, măsurând un metru şi cântărind douăzeci de kilograme, făcând tumbe ca o adevărată artistă, spre marea bucurie a asistenţei. Tânărul cercetător în domeniul documentării al emisiunii, Gavin, care o adusese pe Ophelia, explică faptul că era obişnuită să trăiască printre oamenii cărora le fusese obiect de studiu asupra dezvoltării inteligenţei. Kate observă singură că tânăra femelă ştia foarte bine să-i manipuleze şi să-i seducă pe cei din jur, obţinând deja de la echipă mai multe fructe decât ceruse antropologul să se aducă. Nu-l putu condamna pe Stan, deoarece Ophelia era într-adevăr comică şi adorabilă, dar drept consecinţă, acum era mai surescitată.

Văzându-l sosind pe Eric Daniels, Kate nu mai ştia dacă prezenţa sa va înflăcăra atmosfera sau o va destinde.

— Bună ziua. Am sunat-o pe mama dumitale de dimineaţă. Părea foarte bine şi chiar s-a oferit voluntar s-o însoţească pe Andy la dentist. Okay le duce acolo în această după-amiază.

— Ah, iată de ce nu era acasă când am telefonat!

— Sper că nu te deranjează.

— Mama trebuie să fie în al nouălea cer. Adoră să se facă utilă.

Zâmbiră.

— Te-ar deranja dacă asist la înregistrare? reluă el. N-aş vrea să te fac nervoasă.

Timbrul captivant era nuanţat de afecţiune. Nervoasă nu era cuvântul exact. Prezenţa sa era ca un far asupra simţurilor ei. Primea lumină şi unde… Îşi stăpâni gândurile. Eric venise s-o vadă lucrând, nimic mai mult.

— Nu mă faci mai nervoasă decât această tânără domnişoară cimpanzeu, oftă ea.

— Te înţeleg. Este cu adevărat o actriţă profesionistă.

Primele cincisprezece minute de emisie se desfăşurară foarte bine. Kate cită lucrările Janei Goodal despre cimpanzeii din pădurea africană, recentele succese ale lui Premak asupra comunicării cimpanzeilor prin limbajul semnelor. Apoi îi făcu semn lui Gavin să i-o aducă pe Ophelia.

Antropologul îşi ţinea tânăra colaboratoare cu fermitate şi aşeză o banană în afara razei de acţiune. Apoi, folosindu-se de o riglă lungă, apropie treptat fructul, pentru a-i arăta cum să se servească de unealtă. În acelaşi moment în care Ophelia ar fi putut s-o prindă, Kate îndepărta din nou banana. De data aceasta, tânăra maimuţă îi smulse rigla din mâini şi-i imită gestul. Ophelia reuşi repede să apuce obiectul poftei sale şi se instală cuminte în poala profesorului care explică… până ce ea termină de mâncat. Atunci începu să lovească nerăbdătoare pieptul lui Kate, pentru a o invita la joacă. Aceasta o dojeni şi pielea de pe fălci se încreţi într-un fel de râs, cu dinţii vizibili, dar Kate comentă această reacţie ca semn de furie şi nu de veselie. În acelaşi timp, fiindu-i milă, o strânse în braţe cu afecţiune pe Ophelia, care răspunse imediat printr-o mimică de extaz şi-şi regăsi buna dispoziţie… căţărându-se de data aceasta

pe umerii celei care-i devenise prietenă, pentru a-i netezi părul şi a-l curăţa de păduchi. Kate nu putu decât să râdă, abandonând planul cursului pentru a arăta că puii de cimpanzei, la fel ca bebeluşii oamenilor, aveau nevoie de tandreţea şi atenţia adulţilor. Ophelia cooperă etalând un frumos evantai de comportamente vesele, mergând până la a sări de pe birou, pentru a se duce să depună un sărut pe obiectivul uneia dintre camere. Apoi se întoarse în mare grabă să se agaţe de Kate, încercând să-i desfacă braţele pentru a fi ridicată şi legănată. Kate n-avea nicio intenţie să legene douăzeci de kilograme de blană care se agită şi se aşeză cu fermitate, îndepărtând cu o palmă mâinile care o apucaseră.

Palma nu fusese severă, dar Ophelia percepu mesajul. Acceptând pedeapsa, se chirci, prezentându-şi dosul.

— Acest lucru nu trebuie să vă înşele, zâmbi Kate auditoriului său invizibil. Puiul de cimpanzeu mi-a spus că-i pare rău şi poziţia corpului este un semn de supunere.

În acel moment îi întinse braţul pentru a o ierta cu o mângâiere pe cap şi tânăra femelă, într-un elan de bucurie, veni şi se strânse frenetic la pieptul său.

— Opriţi! ordonă Stan, spre marea surpriză a lui Kate, care uitase de camere.

Acum se simţea stânjenită. Bineînţeles, această înregistrare nu va putea fi folosită. Ophelia se căţără iar şi începu să se joace din nou cu părul său când Stan şi Eric se apropiară.

— Formidabil! Magnific! strigară în cor.

Ea îi privi cu un aer sceptic.

— Vă bateţi joc de mine?

— Nicidecum! zâmbi Eric. Ai făcut din lecţie un divertisment. Cum să înveţe mai bine decât râzând?

— Dar… nu dau un spectacol de varietăţi. Sunt profesor, cel puţin încerc să fiu.

— Şi? Pentru asta trebuie să fii ameninţătoare şi

respingătoare?

Kate se întoarse spre directorul său, deşi îi fu greu să-şi arate autoritatea cu acest mic monstru de blană agitându-i-se în braţe.

— Stan, n-ai să foloseşti această înregistrare, nu-i aşa?

— Nu fără consimţământul tău, spuse el, dar aşteaptă s-o vezi.

Se întoarse spre regie pentru a hotărî proiecţia şi Eric insistă.

— Vei vedea, este o secvenţă foarte bună.

— Ei bine, dacă Ophelia te amuză atât de mult, de ce n-o iei în emisiunile dumitale?

Îi puse în mod brutal cimpanzeul în braţe. Eric Daniels şi povara sa rămaseră la fel de uluiţi amândoi. Apoi Ophelia îl adulmecă, îl împinse puţin şi hotărî că-i convenea. Se instală aşadar pe umerii săi şi procedă la şamponarea obişnuită. Kate şi Eric izbucniră în râs.

Eric nu rămase totuşi pentru proiecţie. După ce-şi văzu cursul pe ecran, Kate trebui să recunoască faptul că el avea dreptate. Nu era numai nostim. Cu calm şi obiectivitate, îşi putea da seama că se folosise de poznele Opheliei pentru a susţine nişte observaţii solide.

— Acum, când barierele au căzut şi ai acceptat să participi la joc, ai câştigat, o asigură Stan.

Trebuiră apoi să hotărască folosirea timpului din săptămână şi era trecut de ora şaisprezece când Kate se întoarse acasă. Mama sa îi lăsase un bilet pe masa din chicinetă: „Sunt la dentist cu Andreea, căreia i-a fost frică să meargă singură. Nu ştiu la ce oră mă voi întoarce”. Nu era greu de imaginat plăcerea lui Milly Stennis. Adorase întotdeauna copiii şi le făcuse comandă fiicelor sale pentru o duzină de nepoţi care să-i lumineze bătrâneţea. Surorile lui Kate erau pe drumul cel bun pentru a o mulţumi şi nu se sustrăgeau niciodată de la a o tachina pe mezină în legătură cu acest subiect. Numai că, dacă se va căsători şi

va avea copii, Kate n-o va face pentru plăcerea altcuiva, nici chiar a mamei sale. Oftă amintindu-şi de Todd, de succesele sale profesionale. În timpul tuturor acestor ani, nu putuse iubi un alt bărbat. Îi erau indispensabile acel respect şi acea admiraţie pe care cu siguranţă Todd Riley le merita. Din păcate, era mai puţin respectabil şi admirabil în viaţa personală. Ah, dacă l-ar putea schimba… Adolescentă, fusese incapabilă să-l influenţeze, dar acum, devenită femeie? Era unul din visele de dulce răzbunare care o obsedau de când ştia că-l va vedea la viitorul congres naţional de antropologie. Totuşi, deliciile acestei speranţe păreau că se atenuaseră. Chiar şi imaginea lui Todd se înceţoşa. Când închidea ochii pentru a-i regăsi trăsăturile, îi apăreau cele ale chipului lui Eric, lăsând-o confuză şi nervoasă.

Se gândi să uite sub duş această zi incontrolabilă şi agitată. Era mişcată că Eric venise în studio să asiste la înregistrare, dar decepţionată că nu rămăsese pentru proiecţie. Desigur, avea propriile sale ocupaţii. Şi, fără îndoială, vizita sa nu fusese decât pură politeţe. În acest caz, trebuia oare să-i telefoneze pentru a-i mulţumi? Se întorsese deja acasă? Poate se abandonase şi el sub un duş rece?… Scenele care îi trecură atunci prin minte, o incendiară. Închise jetul de apă şi-şi dădu seama că nu auzise soneria telefonului. Se înfăşură în grabă într-un halat de bumbac şi se duse să răspundă. Era oare Eric? Un alt fenomen de transmitere a gândurilor?

— Kate? Pari să gâfâi. Te deranjez?

— Nu, mamă, m-ai surprins sub duş, spuse ea, tamponând prosopul pe trup pentru a se şterge. Unde eşti? Este târziu deja. Pot să încep să pregătesc cina?

— Nu, tocmai de-asta te-am sunat. Tocmai m-am întors cu Andy şi Eric propune să ne ducă la restaurant…

— Oh, este foarte amabil din partea lui…

Îşi ascundea bine înţepătura din inimă? Astfel, îi

mulţumea Eric mamei sale, ducând-o la cină... N-avea dreptul să se arate decepţionată...

— Okay a plecat deja pentru a trece să te ia...

— Cum?

— Fireşte, eşti invitată.

De data aceasta trebuia să-şi ascundă o răbufnire de bucurie, iar Kate nu găsi tonul indignat pe care-l căuta.

— Şi, normal, ai acceptat tu pentru mine?

— Oh, am greşit? întrebă cu nevinovăţie mama sa. Aveai alte planuri?

— Nu, dar...

— Bun, atunci totul este perfect.

Sunetul unui pian acompania conversaţia şi Milly Stennis exclamă vesel: „Da, sosesc!”, cuiva din încăpere, înainte de a încheia.

— Pe curând, draga mea.

Şi închise. Era evident ora ei de glorie şi poate cea mai memorabilă vacanţă pe care o petrecuse vreodată. Dar plăcerea lui Kate nu era legată numai de cea a mamei sale. Trebui să-şi tempereze entuziasmul la perspectiva de a petrece o seară cu Eric. Cu Eric, Milly şi Andreea, formulă distinct, înainte de-a se întreba asupra toaletei. Rochia de muselină era prea elegantă şi bluza 1900 o făcea prea elevă de liceu. Ah, chimonoul din mătase roşie ar fi ideal...

Îl scoase din dulap, îl aruncă pe canapeaua ce se putea transforma în pat şi se întoarse în baie, când se ciocăni la uşă. Nici interfonul din hol, nici soneria de intrare nu funcţionau şi nu-şi găsise încă timp să se plângă administratorului. Nu cunoştea aproape pe nimeni în New York şi nu se aştepta la niciun vizitator. Verifică prin vizor dacă într-adevăr era vorba de Okay şi rămase înmărmurită în faţa chipului lui Eric Daniels, uşor deformat de perspectivă. Zâmbea:

— Bună seara. Este jenant să fii spionat în acest mod... Pot să intru?

Ca prin hipnoză, vocea sa o făcu să acţioneze. Aproape în mod automat, descuie şi deschise. Eric intră, mereu zâmbitor. Apoi râsul îi dispăru din ochi, pentru a lăsa pe trăsăturile sale o expresie ciudată:

— Mmm... făcu, închizând uşa după el. Eşti adorabilă astfel.

Ea se dădu înapoi pentru a se sustrage influenţei acelei priviri ciudate. Adorabilă! Nimeni nu-i atribuise vreodată acest epitet. Fusese considerată frumoasă, seducătoare, uneori chiar sublimă, dar nu adorabilă. Cuvântul, rimând cu vulnerabilă, avea o notă intimă.

— Nu sunt adorabilă, obiectă tăios.

— Ba da. Eşti...

Veni încet să-i mângâie obrazul, dar mâna îi căzu pe gulerul halatului, pe care-l pipăi între degete.

— Nostim material, murmură, gânditor.

Cu răsuflarea tăiată, ea scăpă de sub influenţa sa. Zâmbetul reveni pe buzele lui Eric, arătând că ştia exact ce efect producea.

— Ştii că nu mi-ai spus bună seara?

— Îmi pare rău, bună seara. M-ai surprins, nu te aşteptam.

Din fericire, în afară de bătăile inimii, reuşea încă să-şi controleze inflexiunile vocii.

— Nu te-a anunţat mama dumitale?

— Doar acum un minut. Mi-a spus că va trece Okay să mă ia.

— Este jos. A trecut mai întâi să mă ia pe mine de la studio. Înmărmurită de mesajul ochilor cenuşii când înaintă de această dată spre ea, fu incapabilă să reacţioneze. Îşi puse mâna pe umărul ei.

— Oricât de uimitoare ai fi în capot, cred că ar fi de preferat să te îmbraci, înainte de a uita de ce am venit.

Ei bine, ar fi doi, se gândi ea, în timp ce uşorul impuls pe care-l dădu umărului său păru s-o elibereze. Întorcându-se,

îşi surprinse imaginea în oglinda mare, interioară, de pe uşa dulapului, rămasă deschisă.

— Oh, nu! îşi pierdu ea respiraţia.

Bumbacul fin, umed, lipit de piele îi punea în evidenţă nu numai forma sânilor, ci şi a areolelor roz din centrul lor. Nu îndrăzni să-şi continue observaţia în jos.

— De ce nu mi-ai spus că eram ca şi goală? se indignă, alergând spre baie.

Îi auzi răspunsul închizând uşa.

— Credeam că am făcut-o. Nu ţi-am spus cât eşti de frumoasă?

— Ah, nu este acelaşi lucru!

— Asta depinde de punctul de vedere…

Oglinda de lângă uşă îi confirmă temerile. Îmbrăcămintea sa lăsa puţin de imaginat. O scoase, se şterse energic şi se machie. După ce-şi îmbrăcă slipul şi îşi încheie sutienul, îşi aminti că-şi lăsase rochia chimono în cameră. Acolo unde o aştepta Eric. Ce să facă? Să-i strige să se ducă şi s-o aştepte în maşină? Ar părea ridicol după spectacolul pe care tocmai i-l oferise. În cele din urmă se acoperi din nou cu capotul şi îndrăzni să scoată capul afară. Eric examina cu atenţie titlurile cărţilor din biblioteca de pe perete, întors cu spatele.

— Te rog să nu te întorci în timp ce mă îmbrac. Aceste apartamente mici lasă puţin loc de intimităţi.

Reuşise să se exprime pe un ton indiferent, dar avea un nod în stomac. Fără să se mişte, Eric ştia s-o facă să se simtă mai bine.

— Ai adus excesiv de multe lucrări pentru un sejur temporar, remarcă el.

— Lucrez încă la un articol pe care trebuie să-l prezint la congres luna viitoare. Am nevoie de toată documentaţia.

— Mi-ar plăcea să împrumut una. Este posibil?

— Nu ştiam că te interesează antropologia.

Îşi înnodă cordonul chimonoului, şi-şi privi cu satisfacţie

silueta pe care moliciunea mătăsii roşii şi lărgimea mânecilor o făceau mai aeriană şi căută o pereche de ciorapi.

— Mă interesez de tot felul de subiecte, spuse Eric.

— Oricum, nu pentru emisiune? Să nu-mi spui că telespectatoarele dumitale sunt pasionate de primate!

— Dacă ţi-aş spune: De ce nu? ai găsi cu siguranţă un argument, aşa că prefer să tac.

— Te poţi întoarce, îl anunţă ea, încălţându-şi pantofii negri cu toc înalt. Sunt decentă.

— Iată o veste bună!

Zâmbetul i se lărgi a apreciere în timp ce o contempla.

— Roşul ţi se potriveşte de minune!

De obicei, complimentele n-o tulburau. Dar acum, întrebându-se dacă nu se înroşise, reluă foarte repede:

— Aveai dreptate în legătură cu înregistrarea. Ne-am hotărât s-o folosim.

— Mi-a spus Stan. Am trecut pe la studio după întâlnirea mea, la ora patru şi jumătate, dar plecaseşi deja.

Nu era oare dovada că se interesa de ea? O cuprinse din nou un val de fericire, respins imediat de prudenţă. Era ca şi când raţiunea îi interzicea să cedeze farmecului acestui bărbat. Kate îşi aminti că cea mai sigură călăuză este judecata.

— Ar fi fost o crimă să nu fie folosită. Era atât de naturală... Plină de căldură. Şi foarte nostimă.

— Dar eu nu sunt acolo pentru a stârni râsul.

— Ştiu. Am înţeles că obiectivul dumitale se plasează mult mai sus. Dar nu este niciun rău să se inoculeze o urmă de umor în educaţie.

— Este o opinie foarte discutabilă.

— Oh, nu! făcu el râzând. Nu mă antrena într-o dezbatere pe stomacul gol!

Kate nu putu rezista acelui zâmbet uimitor.

— Eşti gata? îl ironiză ea. Nu te aştept decât pe

dumneata.

Ea îşi luă poşeta de seară asortată cu sandalele şi-l precedă spre uşă. Acolo, el se aşeză în faţa ei şi pe un ton răguşit, care nu se potrivea butadei pe care tocmai o lansase, spuse:

— Nu ştiu dacă sunt gata.

— Cum asta?

O prinse de braţ şi se cufundă adânc în ochii ei.

— Ieri credeam că ai ochi albaştri, dar acum sunt verzi. Sunt misterioşi, pasionaţi, mai degrabă provocatori decât adorabili. Nu ştiu dacă sunt pregătit pentru ceea ce simt.

Lui Kate i-ar fi plăcut să continue, să descrie ceea ce simţea, pentru a putea compara cu propriile sale reacţii şi să înveţe astfel să le controleze mai bine. Dar el se opri brusc şi exclamă pe un ton liniştit:

— Oricum, sunt gata să duc la cină cele trei frumoase femei ale mele.

Nu asta era ceea ce spera să audă.

Cinară la una dintre terasele din Saint-Moritz, la sud de Central Park. Oamenii îl recunoscuseră pe Eric, dar nimeni nu veni să-l acapareze. Andreea insistă să i se explice fiecare fel din meniu, înainte de-a comanda un hamburger. Eric o lovi uşor peste cap cu meniul său, dar chelnerul, care părea să-i cunoască, rămase imperturbabil. Masa fu foarte veselă. În timp ce adulţii degustau un fel de mâncare picant, fetiţa povesti în amănunt vizita sa la dentist, cu efecte sonore şi o imitare caraghioasă a doctorului Weiner care încerca să-şi relaxeze tinerii pacienţi cu povestiri amuzante. Apoi, în aşteptarea frigăruilor de berbec la grătar, Kate fu cea care se avântă în descrierea experienţei sale televizate, Eric alăturându-se vervei sale; peripeţiile nostime fură astfel zugrăvite, încât fiica îl rugă să asiste la viitoarea înregistrare în care va fi invitat cimpanzeul.

— Se numeşte Ophelia, spuse Kate. Este fată.

— Ah? Asta se vede ca la oameni? N-are…

— Andy! o întrerupse tatăl său cu asprime.

— Ei bine ce? este normal. Tocmai voiam să spun…

— Înţeleg că Andreea urmează deja cursurile obligatorii de educaţie sexuală, observă Kate amuzată.

— Da, şi aveţi în faţa voastră un tată căruia i s-au pus deja un anumit număr de întrebări, oftă Eric.

Andreea oftă şi ea:

— Dar nu este uşor! Pentru că asta îl jenează pe tata!

— Te rog, nu exagera.

— Nu mi-ai spus să mă opresc şi să păstrez unele întrebări pentru mama?

Eric apelă la Kate şi la mama sa.

— Anumite lucruri mi se par mai bine explicate de femei, nu credeţi?

— Fireşte.

— Dar mama n-are niciodată timp. Chiar şi când nu este în turneu, n-are timp niciodată.

Copila nu părea să se plângă, mai degrabă constata o stare de fapt, dar o suferinţă trecu peste chipul lui Eric. Era oare pentru că nu-i plăcea să audă ceva ce putea trece drept o critică la adresa fostei sale soţii? Dar în clipa următoare tristeţea dispăruse.

— Lista mea de întrebări este într-adevăr foarte lungă, anunţă Andy. Am încercat s-o întreb pe domnişoara Fanny, dar îmi răspunde că este prea bătrână pentru a-şi aminti treburile acestea.

Eric făcu un gest cu mâna.

— Şi aţi suportat asta de patru ori la rând? făcu el admirativ spre Milly Stennis.

— Kate a fost cea mai rea, mărturisi mama sa.

Şi Kate se întrebă ce poveste îngrozitoare va urma.

— Îmi amintesc de momentul când profesoara sa de desen mi-a scris o scrisoare referitoare la unul din crochiurile sale…

Oh, povestea despre desenul unui bărbat gol… Nu era

cea mai rea.

— ... acea sărmană femeie era scandalizată de modul în care fiica mea exagerase atributele masculine. Cred că acestea sunt cuvintele sale exacte, zâmbi Milly la acea amintire.

— Era oare începutul interesului dumitale ştiinţific pentru primate? o întrebă Eric pe Kate.

— Poate. Dar doream să descopăr eu însămi ceea ce înţelegea profesoara prin exagerarea atributelor masculine.

— Şi mie de asemenea mi-ar plăcea să ştiu! Ce înseamnă această exagerare a atributelor masculine? întrebă Andreea atât de tare încât nişte capete de la masa vecină se întoarseră.

— Îţi voi explica îndată, draga mea, promise doamna Stennis cu antrenul său natural.

Şi după cină, când toţi patru traversară bulevardul pentru o plimbare în parc, îşi ţinu cuvântul. Mergând în urmă, Eric şi Kate prindeau frânturi de conversaţie. Eric clătină din cap cu admiraţie.

— Mama dumitale este într-adevăr nemaipomenită. S-ar spune că o cunoaşte pe Andy de ani de zile.

— Da, mama este extraordinară cu copiii. A fost întotdeauna. N-a întâmpinat nicio problemă cu fetele sale. Cu excepţia mea, dar de când sunt adultă.

— Îi faci probleme?

— Da... Este obsedată de căsătorie.

Se surprinse zâmbind ca el, cu jumătate de gură, prin pură molipsire.

— Oh, pare totuşi foarte încrezătoare în... cariera dumitale, remarcă Eric, amintind de observaţia mamei sale din timpul Forumului.

Kate se gândi fugitiv la Todd, dar, din nou, nu reuşi să-i refacă imaginea concretă.

— Mama exagerează, se eschivă ea, înainte de a aduce conversaţia la punctul de plecare: Andreea nu are bunică?

— Din păcate, nu. Nici dintr-o parte, nici din cealaltă.

— Există vecina dumitale, domnişoara Fanny.

El râse:

— Este fermecătoare, dar nu sugerează cu exactitate cuvântul „bunică”.

Apoi rămase un timp gânditor, contemplând imaginea pe care o forma Milly ţinând-o de mână pe fiica sa, care ţopăia veselă alături.

— Cât timp rămâne mama dumitale la New York?

— Cincisprezece zile.

— Crezi că va accepta să petreacă împreună cu Andy câteva ore, când sunt la studio?

— Glumeşti? Va fi încântată.

— Şi poate, când eşti liberă, vom putea ieşi toţi patru, ce crezi despre asta?

Ce credea despre asta? O grămadă de gânduri bucuroase îi umplură sufletul. Dar acceptă cu un simplu:

— De acord.

Aleea înconjura un teren de joacă, acum gol, deoarece era aproape noapte. Ceea ce nu le împiedică pe Andreea şi pe doamna Stennis să se instaleze lângă un leagăn. Kate şi Eric se aşezară pe o bancă să le privească un timp.

— Se pare că mama dumitale se amuză şi mai mult decât fiica mea.

— Probabil.

— Şi noi rămânem în mod stupid aici, lipiţi de scaune. Vino să încercăm bascula!

Se ridicase, antrenând-o în mişcarea sa, dar ea începu să râdă.

— Este stupid, nu pot.

— Nu, nu este stupid şi de ce să nu poţi?

— O… să-mi rup ciorapii.

De fapt, în graba cu care se îmbrăcase, dăduse peste o pereche de colanţi prea scurţi, care începuseră să-i alunece pe şolduri, ceea ce nu-i putea mărturisi lui Eric.

— Ei bine, scoate-i, făcu acesta cu siguranţă.

— Cum?

— Scoate-ţi ciorapii.

— Aici?

— De ce nu? Cine te poate vedea, în afară de mine? Doreşti să mă întorc? Încep să mă obişnuiesc.

Ea nu putu decât să cedeze. La urma urmei, această senzaţie de elastic pe abdomen era cu adevărat neplăcută. Îl prinse prin chimono şi-l făcu să coboare până la coapse. Apoi, aşezată pe bancă, se descotorosi cu toată pudoarea de ciorapi.

— S-a făcut, anunţă ea.

Eric se întoarse şi zâmbi văzând-o făcând un cocoloş ca spuma, care nu voia să intre în poşeta mică şi plată. Îi luă din mână şi-i puse în buzunar.

— Gata? făcu pe un ton de provocare, care amintea de ultimele cuvinte schimbate la ea.

Alergară râzând până la basculă, dar Kate observă curând că rămânea deseori suspendată în aer, la bunul plac al partenerului.

— Ajunge! strigă ea după câteva minute. Este nedrept, ai avantajul greutăţii.

El controlă scândura până când rămase în echilibru, dar Kate bănui că în clipa în care va vedea că atinge solul, va reveni acolo sus. Se pregăti pentru această manevră şi triumfă:

— Ştiam că vei face aşa. Nu ţi se poate acorda încredere, Eric Daniels.

Râse şi când îi permise să coboare, el veni imediat lângă ea şi o împinse uşor, sub pretextul de a o ajuta mai bine, reţinând-o în braţe. Râsul dispăru de pe chipurile lor. Cu respiraţia tăiată, Kate îşi puse mâinile pe reverele hainei lui, în intenţia de a-l respinge. Dar degetele îi tremurau în timp ce privirea ochilor cenuşii se cufunda în a sa şi Eric se aplecă să-i cuprindă buzele. Fu mai întâi o simplă

mângâiere pentru a-i întredeschide gura. Tot trupul i se înflăcără într-un răspuns instantaneu. Pasiunea li se dezlănţui cu o delicioasă aviditate. Avu impresia că este cuprinsă în întregime de muşchii coapselor şi braţelor lui. Şi când voci şi râsete îi chemară de la distanţă, ar fi vrut să nu le audă.

— Cred că ne-am lăsat duşi, spuse el, continuând să-i susţină corpul ce-i tremura încă.

— Da, cred, şopti ea.

În acea seară, în clipa în care se culca, mama sa o întrebă în mod curios:

— N-a fost o cină plăcută?

Kate consimţi dând din cap.

— Eric nu este absolut minunat?

Incapabilă să vorbească, dădu din nou din cap.

Capitolul 4

Miercuri, Eric avea nişte întâlniri şi Kate fiind de asemenea ocupată, doamna Stennis şi Andreea petrecură ziua împreună. Prânziră amândouă în micul apartament care o uimi pe copilă. Nu mai voia să plece şi la o oră după ce Okay venise s-o ia, sună Eric:

— Tocmai am aflat că fiica mea este frustrată, îi spuse lui Kate cu o seriozitate comică.

— Ah? Din ce punct de vedere?

— N-a trăit niciodată într-un apartament mic şi n-a dormit niciodată într-un pat la mezanin. Mă întreabă când voi avea un apartament ca al vostru, unde toate lucrurile sunt concentrate.

— Data viitoare va avea dulapurile în care nu se poate pune nimic şi nişte instalaţii sanitare care să curgă. Spune-i că fac schimb.

— Te va crede pe cuvânt.

Mai serios, adăugă:

— Cred că-i plac locurile de dimensiunea sa, pentru că se simte prea des singură.

— Dar petreci mult timp cu ea.

— Mai mult decât pot. Şi, din fericire, este o copilă independentă, dar îi place compania ta şi a mamei tale. Dacă fuge de acasă, voi şti unde s-o găsesc.

— Numai până în septembrie.

— De ce, ce se întâmplă în septembrie? Apartamentul se schimbă în dovleac?

— Nu, dar Cenuşăreasa se întoarce în San Francisco.

Se făcu linişte. Spera ca el să continue metafora care îi oferea o propunere lui Făt-Frumos. Dar, chibzuind, era mai inteligent din partea sa să nu facă nimic. Şi Kate nu mergea până la a se lăsa cuprinsă de deziluzie pentru o asemenea neseriozitate.

— Este adevărat. Uitasem că nu eşti decât în vizită.

Din nou tăcere. La naiba cu telefoanele! Dacă măcar i-ar putea vedea expresia. Vocea era indiferentă.

— Spune-mi, la ce oră mergi mâine la studio?

— Pe la ora zece.

— Bine. Ia-o şi pe mama ta, cred că o voi putea face să participe la un joc televizat. Poate la „O mie de întrebări”.

— Oh, Eric, ce idee bună! Cu asta, ai s-o copleşeşti! Am încercat s-o înscriu, dar n-am avut nicio şansă, termenele erau prea lungi.

Firește, el avea acces şi relaţii.

— Nu-ţi propun să asişti…

— Nu, mulţumesc! îl întrerupse râzând. Nu sunt cu adevărat o împătimită a acestui gen de manifestaţii…

— Da, cred că am înţeles. Tu ai deja prejudecăţi împotriva emisiunilor-dezbatere…

De ce oare îi amintea asta? Brusc îi păru rău că-şi proclamase prea mult dușmănia faţă de televiziune.

— Oricum, sunt ocupată toată dimineaţa. Dar mama va fi fericită şi, cine ştie? Poate va câştiga ceva.

Mama sa era imbatabilă în privinţa micilor bârfe despre vieţile vedetelor, care formau obiectul „miei de întrebări” ale juriului. Dar Kate nu se aştepta totuşi ca vorbele sale să devină profetice. Înţelese asta în clipa în care-şi întâlni mama surescitată, la cafeneaua R.C.A. Pentru prânz.

— Lasă-mă să ghicesc: ai câştigat un milion de dolari.

— Ba nu, la „O mie de întrebări” nu se dau bani!

— Atunci, ce-aţi câştigat?

Era vocea lui Eric. Cu gura întredeschisă, Kate ridică ochii spre el, care stătea în picioare în faţa mesei.

— Pot să mă alătur vouă? Mi-ar plăcea să ştiu şi eu sfârşitul poveştii.

Se afla aici dintr-o coincidenţă? Tot personalul televiziunii îşi petrecea în acest loc de la jumătate de oră, până la două ore. Kate se mişcă pentru a-i face loc. Se aşeză atât de aproape, încât coapsele li se atingeau şi ea trebui să facă

un efort pentru a-i ignora căldura.

— Cum să-ţi mulţumesc, Eric? izbucni Milly. M-am amuzat atât de bine! Chiar dacă aş fi pierdut…

— Este totuşi plăcut să câştigi, zâmbi el aproape emoţionat de această bucurie debordantă.

— Aşadar, dacă nu sunt bani, ce este? reluă Kate nerăbdătoare. O călătorie exotică?

— Mai multe lucruri. Dintre care şi o călătorie, dar nu tocmai exotică. Două locuri pentru Disneyland, în Orlando.

— Este minunat! O luaţi şi pe Kate?

— Oh, nu cred că apreciază acest gen de distracţii.

— Da, înţeleg ce vreţi să spuneţi, consimţi el serios.

— Vreţi să încetaţi să vorbiţi despre mine ca şi când n-aş fi aici?

Voia să se revolte, dar nu reuşea, atât de veselă era atmosfera.

— Cât despre rest, reluă mama sa, mi-e teamă să nu vă pună probleme de livrare.

— Oh, nu! Nu un elefant!

— Nu fi stupidă. Nimic atât de nepractic. Am câştigat o motocicletă.

— Ce?!

— Şi un scuter de zăpadă.

— Şi tu numeşti astea practice? Dar este mai rău decât un elefant!

Eric râse din toată inima şi ea simţi vibraţiile.

— Mamă, ce vei face cu ele? Totuşi, poţi să le vinzi, dar…

— Pentru nimic în lume! Singurul necaz este că trebuie să fac astfel încât să mi se poată livra premiile în acest weekend.

— Hm, am o idee. Montank, lăsă să-i scape Eric.

Kate şi mama să se priviră ca şi când vorbise chinezeşte.

— Montank? Este un cuvânt magic?

— Nu, un loc magic. Am acolo o vilă la malul mării, dotată cu un garaj imens de care nu mă folosesc niciodată. Am

putea să mergem acolo cu Andy, să aşteptăm livrările dumneavoastră. Apoi vom găsi un mijloc de-a expedia totul la Jamestown... Şi, cine ştie? zâmbi el spre Milly, până atunci, poate veţi fi capabilă să conduceţi motocicleta?

***

Kate se întinse cu voluptate. Nu trăsese perdelele duble şi lăsase ferestrele deschise pentru a adormi legănată de zgomotul oceanului. Acum soarele îi mângâia pleoapele şi când deschise ochii, camera era scăldată în lumină. Cu decoraţia sa simplă, mobile albe, tapiţerie galbenă stropită ici colo cu pete de oranj, încăperea era perfect odihnitoare. „M-aş obişnui aici", îşi spuse ridicându-se. Întotdeauna visase o vilă ca aceasta, lângă plajă, cu o arhitectură fără pretenţii, toată în linii drepte şi cu ferestre mari din sticlă spre mare. Nu fusese surprinsă să afle că însuşi Eric o desenase. Se înscria perfect în cadrul natural şi casa îi reflecta personalitatea. În ajun, la sosirea lor, Andreea le-o arătase. În mijloc, o încăpere enormă combina bucătăria, camera de zi, sufrageria şi spaţiul său mergea până la acoperişul închis cu ferestre mari dreptunghiulare, care lăsa să intre lumină din abundenţă şi noaptea oferea vedere spre stele. Din cele patru camere, cea mai mare era a lui Eric, dominată de un pat imens pe care probabil era păcat să-l ocupe singur. Dar poate uneori avea companie? Kate adormise cu această idee supărătoare şi se grăbi s-o alunge când îi reveni la trezire.

Voci şi râsete ajunseră până la ea. Toată lumea era deja în picioare.

— Vedeţi bine că este un lucru care nu se uită! Veţi reuşi perfect!

Percepând încurajările din timbrul cald al lui Eric, se duse la fereastră... pentru a-şi descoperi mama pedalând pe drum.

— Mamă, ce faci?

— Exersează pentru motocicletă. Asta este bicicleta mea! anunţă Andreea cu mândrie.

Eric purta un şort şi un tricou de culoarea paiului. Era proaspăt ras, atletic şi strălucitor. Era oare permis să ai dimineaţa, la ora opt, o mină atât de destinsă?

— Vii să încerci? îi propuse el.

— Mă tem ca nebunia să nu fie contagioasă…

— Coboară repede! Tata n-a vrut să mâncăm fără dumneata şi îmi chiorăie stomacul! se lamentă Andreea frecându-şi pântecul.

— Sosesc!

Îmbrăcă repede un şort alb şi un tricou scurt, roşu, fără mâneci, îşi înnodă părul în coadă de cal şi, fără niciun machiaj, li se alătură celorlalţi în curtea interioară, unde era aranjată masa.

— Kate, te regăsesc studentă! exclamă mama sa cu bucurie.

— După părerea mea arată mai mult ca o liceană, rectifică Eric, cu ochii cenuşii strălucind.

În mod obişnuit, ochii cenuşii nu străluceau astfel, dar nimic nu era obişnuit la Eric Daniels, asta incluzând şi efectul devastator pe care-l producea asupra lui Kate.

— Continuaţi aşa amândoi şi mă voi afla curând într-o bancă de şcoală, cu Andreea, replică ea, aşezându-se pe scaunul liber dintre Eric şi fiica sa.

— De ce-mi critici vârsta? Este bine la zece ani, interveni micuţa înainte de a muşca dintr-o clătită.

— Da, dar ajunge o dată în viaţă.

— Sunt de aceeaşi părere! oftă Milly. N-aş suporta a doua oară adolescenţa lui Kate.

Andreea se învioră.

— Înseamnă că sunt adolescentă? Aşteptam asta cu atâta nerăbdare! Credeam că nu se întâmplă înainte de doisprezece ani.

— În cazul în care nu eşti precoce, cum a fost Kate.

— Oh! voi face tot ce pot mai bine! promise fetiţa în timp ce toţi izbucniră într-un râs zgomotos la vehemenţa sa.

Kate înghiţi cu poftă atâtea clătite încât nu-şi mai putea cuprinde stomacul în haine şi căzu de acord cu tânăra sa gazdă să-i acorde lui Okay premiul culinar.

— Şi în seara aceasta veţi cina în stil japonez, le anunţă el.

— Un fel de mâncare special? făcu Kate, cu ochi pofticioşi.

— Grătar de pui marinat în ulei de susan, cu lămâie şi sos de soia.

— Hm… Pare apetisant. O reţetă de familie?

— A familiei dumneavoastră, poate, replică Okay cu un zâmbet. Este ideea doamnei Stennis să ne gătească.

— Cu excepţia desertului. Okay se va ocupa de spuma de ciocolată.

— Totul este limpede. Mama găteşte în stil japonez, Okay găteşte franţuzeşte, cum de n-am bănuit niciodată?

Inima îi tresări când Eric, râzând, îi acoperi mâna. O duse apoi în plimbare de-a lungul plajei, în timp ce Milly şi Andreea plecară cu Okay să facă aprovizionarea pentru weekend. Merseră desculţi pe marginea valurilor, lăsându-şi picioarele udate până la glezne.

— Apa este încă rece, remarcă el.

— Sunt obişnuită. În nordul Californiei ar părea aproape călduţă. În Pacific se consideră că dacă nu te învineţeşti într-o secundă, înseamnă că te poţi scălda.

Se întoarse spre larg şi inspiră adânc o adiere de iod.

— Iubeşti marea, nu-i aşa? constată el.

— Cu pasiune. Am descoperit-o la cincisprezece ani şi a fost dragoste la prima vedere. Şi tu?

— Eu la fel…

Se opri pentru a lua o şuviţă lungă neagră pe care vântul i-o lăsase pe faţă şi i-o trecu după ureche. Degetele îi

rămaseră o clipă în suspensie şi lui Kate i-ar fi plăcut să îndrăznească şi să ducă mâna la părul ciufulit care căpăta în soare reflexe de aur. El o privea cu intensitate…

— Dragoste la prima vedere, repetă Eric, atingându-i obrazul cu o dezmierdare uşoară ca briza.

Un val ceva mai înalt îi surprinse şi izbucniră în râs, apoi îşi reluară mersul mână în mână.

— Numai că povestea mea de dragoste cu oceanul a început mult mai devreme, îi destăinui el. Tatăl meu avea un hotel la Long Beach şi-mi petreceam acolo toate verile.

— Ah? Hotelul mai există?

— Nu. A fost demolat acum câţiva ani.

— Oh, îmi pare rău că te-am tulburat cu această amintire.

— Chiar nu ai pentru ce. Aşa este viaţa. Ceva te face fericit un anumit timp, apoi dispare, făcu el cu tristeţe.

— Este o filosofie personală?

Nu cunoscuse încă această faţetă a lui Eric şi era tulburată. El scutură din cap ca pentru a alunga nişte gânduri negre.

— Bineînţeles. Profită la maximum de ceea ce ai în clipa prezentă. Şi ceea ce ni se oferă acum, Kate, îngerul meu, este un weekend minunat.

Spusese „îngerul meu” pe un ton absolut natural. Cum să reziste acestei experienţe? Kate nici măcar nu încercă.

Motocicleta şi scuterul fură livrate după-amiază. Ultimul fu surghiunit în garaj, dar motocicleta fu imediat pusă în circulaţie. În euforia generală, Kate urmări cu puţină nelinişte demonstraţiile lui Eric, dar după mai puţin de jumătate de oră, trebui să-şi vadă mama încălecând monstrul, făcând zigzaguri şi lansându-se în detunături pe drum. Când aceasta coborî, plinuţă în pantalonii albi, cu părul cărunt ciufulit de casca pe care şi-o scoase, chipul îi era transfigurat de un zâmbet triumfător.

— Am sosit! anunţă ea în aplauzele celorlalţi trei.

— Mâine veţi fi oprită pentru exces de viteză pe străzile din Montank, prevesti Eric.

Ea îşi scutură maşinal coapsele.

— Oh, nu cred că pot face mai mult. Dar sunt mulţumită că am încercat. Este puţin prea puternică pentru mine. Un ciclomotor, dacă nu se poate altfel, mi-ar conveni de minune. Cred că voi lăsa motocicleta la dumneata. Pentru că îmi trebuie scuterul, asta este altceva! Dacă descinzi cu Andy în Jamestown pentru Crăciun, vă voi plimba cu această mică minune.

Eric zâmbi, în timp ce Andy aproba cu înflăcărare. Cât despre Milly Stennis, evită privirea ameninţătoare a fiicei sale. Îndată ce rămaseră singure, Andreea plecând pe motocicletă cu tatăl său de-a lungul plajei, Kate nu-şi putu stăpâni nemulţumirea:

— Mamă, n-ar trebui să-ţi permiţi planuri pe termen lung cu ei!

— Ce planuri pe termen lung? întrebă ea candidă.

— Ştii bine ce vreau să-ţi spun. Crăciunul la Jamestown.

— Oh, dar dacă doresc să vină, de ce nu? Crăciunul este o mare sărbătoare acasă. Chiar şi tu vii acolo.

— Mamă! Cum te poţi gândi la Crăciun încă de la începutul lui iulie! Pe de altă parte, Eric poate avea organizat altceva.

— În acest caz, ar fi spus, răspunse, pe bună dreptate, Milly. De ce te enervezi astfel, dragă? El n-a făcut caz din asta.

Era fără replică. Dar Kate păstră o anumită iritare din acest episod. Mai târziu, Eric veni s-o lase pe Andreea şi fără să părăsească motocicleta, o anunţă:

— Este rândul tău.

— Mă lipsesc, bombăni ea.

— Credeam că-ţi place aventura! Toate acele safari în Africa…

— Cercetarea pe teren n-are nimic de-a face cu safari.

Asta se numeşte muncă, nu aventură.

Lua oare cu uşurinţă profesiunea de antropolog? Dar el zâmbi din nou şi ea nu putu rezista. Îşi puse casca şi urcă în spatele lui, dar nu-i ascultă sfatul:

— Ţine-te bine de mine!

Îşi puse doar mâinile pe talia lui şi se menţinu la distanţă. Dar foarte repede se abandonă senzaţiei încântătoare de libertate, de viteză, de vânt pe faţa sa şi de apropierea de Eric. Acesta întoarse uşor capul şi strigă:

— Prinde-te mai bine de mine.

— De ce?

Vocea ajunse la ea înfundată, prin cască.

— Ascultă-mă, vei înţelege.

Luă un viraj în West Lake Drave şi corpurile li se apropiară, încât acum îl ţinea cu totul în braţe. Rămase lipită de el, simţind prin materialele subţiri care-i despărţeau jocul muşchilor de pe spatele şi pieptul său. Căldura trupurilor se schimba între ei în curent continuu. Ar fi fost atât de plăcut să îndrăznească să-şi pună obrazul pe umărul lui Eric... Acesta o luă pe un drum abrupt şi, ajungând sus, opri motorul.

— Această insulă, în mijlocul lacului Montank, este Star Island. Vrei să-ţi dezmorţeşti puţin picioarele?

— Nu, mă simt bine.

Simţea totuşi o rigiditate a muşchilor pulpei. Probabil se încordase teribil.

— Ei bine, cum ţi se pare motocicleta? o întrebă.

— Mai puţin insuportabilă decât mă temeam.

— Nu ţi-a fost frică?

— Puţin, la început.

— Dar nu destul. Ar fi trebuit să mă strângi mult mai puternic decât ai făcut-o.

Îi observă acea inflexiune ademenitoare din voce, dar pe drumul de întoarcere, nu cedă tentaţiei. Îşi menţinu braţele încordate în jurul bustului său, strângându-l mai strâns doar

în viraje. Când, ajunsă în faţa vilei, îi propuse să încerce să conducă, nu şovăi:

— Da, mi-ar plăcea mult.

Fu recompensată din belşug de expresia lui de surpriză admirativă:

— Iată ceva ce-mi face plăcere. Te voi învăţa mâine. Acum aş prefera să merg să mă scald. Tu nu?

— Orice doreşti…

O învălui în acea privire blândă care nu înceta să-i facă inima să tresară.

— Nu-mi da mână liberă, Kate. Nu sunt sigur că sunt capabil să nu profit de situaţie.

— O ameninţare sau o promisiune? îl sfidă ea, muşcându-şi imediat buza: te rog uită asta. Este una dintre acele banalităţi spirituale, care se schimbă prin baruri.

Ochii cenuşii se îngustară cu amuzament.

— Şi tu nu spui niciodată banalităţi pseudospirituale?

— Nu cu tine.

Dumnezeule mare! De ce se încurca presupunând acum că era diferit?… Pentru că, vai, era diferit!

— Nu este genul meu, adăugă foarte repede.

— Sunt fericit să aud asta, spuse el încet. Îmi place ca femeile mele să fie directe şi cinstite. Cu părul negru frumos şi ochii ca cerul… murmură desenându-i conturul feţei până la gură… şi buzele pline, generoase…

Buzele tocmai îi tremurau şi el observă asta. Ar fi putut reveni la referirea „femeile sale”, i-ar fi putut evita mângâierea. Dar nu putea să se smulgă din aura magică în care o înconjura Eric Daniels. El fu cel care rupse vraja.

— Ai costumul de baie pe dedesubt?

— Nu, mă duc să-l iau.

În acel sfârşit de după-amiază, avură impresia că se scaldă într-o baie de aur. Soarele îşi revărsa aurul roşu peste aurul alb al plajei, valurile mici ale oceanului scânteiau la orizont, până la cerul înroşit. Rămaseră puţin în

apa încă rece şi se încălziră apoi, jucându-se cu Andreea, cu discul său din plastic. Eric parcă absorbise soarele şi iradia ca un zeu grec. Fetiţa juca mai bine decât Kate, făcând sărituri atletice pentru a prinde discul, alergând ca o săgeată, evaluând curba lansării ce-i era destinată. Kate era prea distrasă de superbele forme ale acestui bărbat plin de sănătate, solid şi emoţionant, care se mişca deosebit de uşor. Era complet absorbit de joc, glumind, încurajând, îşi împărţea atenţia în mod egal între Kate şi Andreea. Râsul său se amesteca printre strigătele entuziasmate ale fetiţei şi amândoi simţeau în mod vizibil o egală plăcere.

După cină, care fu suculentă, de la grătarul japonez al lui Milly, la spuma de ciocolată a lui Okay, Kate crezu că vor petrece o seară liniştită în familie. Dar unul dintre vecinii lui Eric dădea o recepţie şi acesta promisese să apară acolo. Insistă ca ea să-l însoţească şi Kate acceptă relativ repede, urmându-i sfatul de a primi plăcerile ce ţi se oferă. Să fie cu el cât mai mult timp posibil, deveni una dintre priorităţile sale.

Era o serată interesantă. O treime dintre invitaţi erau personalităţi celebre, o altă treime trăiau pe spinarea acestor celebrităţi şi restul încerca să se alăture unuia dintre cele două grupuri. Unele femei erau îmbrăcate în stilul cel mai elegant din Southampton, în timp ce altele afişau o ţinută neglijentă, însă costisitoare. Costumul de culoarea coralului al lui Kate, era sofisticat după dorinţă, cu un decolteu adânc în V şi pantalonii largi. Cordonul lung din boabe africane care-i înconjura de mai multe ori talia şi colierul asortat provocară un mare număr de comentarii admirative. Femeile refuzau să creadă că aceste fleacuri le cumpărase pentru un dolar într-o piaţă dintr-o regiune îndepărtată din Kenya. Kate se simţi deplasată în această faună snoabă şi frivolă şi-i mulţumi lui Dumnezeu că nu-i aparţinea.

La recepţiile între universitari, se îmbrăcau în mod clasic

şi se aşezau în cerc pentru a discuta. Uneori, se emiteau opinii diferite, dar încercau întotdeauna să comunice. Aici, vorbăria era neîntreruptă dar aluneca peste interlocutor fără a-l influenţa. Eric era perfect în largul său şi părea să-i placă această lume, care era a lui. Fu uşurată când, după o oră, el se scuză faţă de gazdă şi-şi luară rămas bun. O distanţă scurtă despărţea cele două case; se întoarseră pe plajă.

— Eşti deseori obligat să participi la acest gen de serate? se interesă Kate.

— Nu sunt obligat, dar uneori este amuzant. Şi Casey este un bărbat fermecător.

Casey, impresar de teatru, era vecinul care-i primise.

— Cred că avem un simţ diferit al amuzamentului, făcu ea gânditoare.

— Nu-ţi plac oamenii de teatru, nu-i aşa?

— Nu este problema să-mi placă. Nu-i înţeleg. Fac foarte mult tapaj pentru lucruri neserioase.

— Cariera oamenilor n-are nimic neserios, Kate. Oamenii de ştiinţă n-au monopolul consacrării şi al reuşitei.

Exista în glasul său o duritate care o răni profund.

— Îmi pare rău. Îmi pare cu adevărat rău. N-am dreptul să impun altora judecăţile mele de valoare.

Merseră un timp în tăcere. Deasupra capetelor lor cerul era imens. Din loc în loc, nişte nori cenuşii întunecau stelele. Ea se înfioră uşor, regretând căldura după-amiezii. Dar mai mult decât orice, îi lipsea căldura lui Eric. Detesta faptul că devenise atât de inaccesibil. Parcă simţise ce-i trebuia, deoarece îi atinse mai întâi uşor braţul, apoi îi înconjură umerii.

— Să acceptăm diferenţele, Kate, îi spuse încet.

Ea înţelese că vorbea despre diferenţele dintre ei, dar ce importanţă avea dacă le acceptă sau nu?

În curtea interioară, Eric se opri în faţa sa şi-i luă mâinile.

— Ne-am amuzat bine astăzi, nu-i aşa?

Din nou acel cuvânt. Când ea trăise şi simţise cu totul altceva decât amuzament. Chiar şi acum, nu dorea decât să şteargă îndoielile, să suprime spaţiul dintre ei.

— Da, m-am amuzat bine, oftă ea.

O luă în braţe, o apropie şi mâinile îi trecură în mod senzual peste spate, în timp ce se aplecă spre buzele ei. O ţinu astfel o clipă care i se păru o veşnicie. Când îi atinse uşor gura, cu buzele umede, braţele lui Kate îi cuprinseră gâtul, şi ea era gata să-i primească sărutul. Acesta devenea tot mai profund, pe măsură ce el gusta deliciile pe care i le oferea. Mai întâi blând, apoi cu o intensitate sălbatică.

Ea închise ochii, abandonată mulţimii de explozii senzuale. Degetele i se afundară cu febrilitate în buclele care-i căzeau pe ceafă, descoperind cât de mătăsos era părul nemaipomenit pe care adesea îşi dorise să-l atingă. Mâinile lui Eric îi mângâiară spatele, coborâră spre talie şi se aşezară pe formele pline ale şoldurilor. Fu cuprinsă de o căldură şi lăsă să-i scape un geamăt într-o respiraţie a sărutului lor. Se strânse mai intim lângă el, sânii i se striviră de bustul său şi picioarele li se încurcară. Evidenţa dorinţei care-i cuprindea, o electriza. Apoi, brusc, sălbăticia pasiunii proprii o înspăimântă. Respinse mâinile care alunecaseră de pe şolduri spre faţă, în căutarea pieptului ce vibra.

— Nu, nu... Te rog...

El rămase nemişcat şi-i simţi efortul de a-şi înfrâna dorinţa. Ştiu că-şi strânsese pumnii. Apoi îi văzu pumnii deschizându-se şi venind să-i cuprindă blând faţa.

— Cum vrei, Kate, spuse el tandru. Nu înainte de-a fi pregătită. Când asta se va întâmpla, vreau să fim amândoi la unison.

Mai târziu, încercând să adoarmă, Kate recapitulă ziua pe care Eric o calificase ca „amuzantă”. Oare asta era tot ce voia, să se amuze? Oh, cât îi plăceau sărutările sale! I-ar fi fost imposibil să rămână insensibilă. Însă nu trebuia să se lase dusă să le ia în serios. Doar cu acest preţ va putea să

nu-i mai fie teamă. El spusese bine: „Când asta se va întâmpla…”. Şi nu: „Dacă se întâmplă…”

Într-o expectativă în acelaşi timp delicioasă şi neliniştitoare, în cele din urmă adormi.

Capitolul 5

Toţi fură decepţionaţi trezindu-se într-o duminică furtunoasă, rece şi cenuşie. Dar Eric s-ar fi hotărât oare să se întoarcă înainte de prânz, dacă n-ar fi primit un telefon de la fosta lui soţie? Erau toţi în salon, când Andreea răspunse la telefon, aşa încât Kate nu se putu împiedica să nu asculte. Eric, dând semne de nerăbdare, aştepta lângă fetiţă, care-i descria mamei sale bucuriile weekendului.

— ... şi tata m-a luat pe motocicletă... şi am înotat şi ne-am distrat cu discul de plastic cu Kate, doamna Milly a pregătit cina şi...

Nu trebui să fie întreruptă, deoarece se întrerupse brusc şi spuse:

— Nu ştiu la ce oră se pleacă... Uite, ţi-l dau pe tata.

Kate simţi o înţepătură în inimă auzindu-l anunţând:

— Voi fi acolo pe la ora două... Desigur... Atunci, pe curând...

Închise şi se scuză că scurtează weekendul. Kate îl asigură că n-are nicio importanţă. Oricum, timpul era detestabil. Ginny Wells trecând pe neaşteptate prin New York, era de înţeles că voia să-şi vadă fiica. Era oare la fel de nerăbdătoare să-şi vadă şi soţul? Şi acest sentiment era reciproc?

În mai puţin de o oră, toată lumea fu gata şi se înghesui în maşină. Drumul era lung, dar Andy şi Milly Stennis îi antrenară pe Eric, Okay şi Kate într-un joc de şarade şi ghicitori. Kate nu participă decât împotriva voinţei ei, dar Eric, într-o dispoziţie veselă şi spirituală, provocă râsete dezlănţuite şi menţinu o ambianţă exuberantă, care nu lăsa loc la niciun regret pentru întoarcere. El ţinu să conducă şi, alături, Kate putea vedea că depăşea deseori limitele vitezei. Oare era atât de grăbit s-o întâlnească pe Ginny?

În efuziunea de „rămas-bun” din faţa imobilului său, o sărută pe obraji amintindu-i:

— Vei avea lecţia de conducere a motocicletei, ţi-o datorez.

— Oh, nu, nu-mi datorezi nimic, spuse ea pe un ton pe care-l spera amical, dar care nu împiedică o cută să se sape între sprâncenele lui Eric. A fost într-adevăr un weekend foarte plăcut, se grăbi ea să adauge. Mulţumesc.

Zâmbetul îi reveni.

— Sper că vor mai urma multe altele… Te sun curând.

Făcu mai mult decât s-o sune. A doua zi după-amiază se opri la Stan şi marţi, veni s-o întâlnească la cafenea pentru prânz. Vorbi despre Milly, pe care n-o mai numea doamna Stennis, de când Andreea hotărâse că era prea ceremonios – despre fiica sa şi despre Ginny Wells.

— Face tot posibilul pentru a-şi îndeplini îndatoririle de mamă, dar acest turneu era prea important pentru cariera sa. O înţeleg că n-a renunţat.

Părea preocupat s-o apere.

— Este de asemenea greu şi pentru tine.

— Mult mai puţin. Eu pot să mă acomodez. Forum mă acaparează la ore precise. Şi-mi place rolul de tată.

— Teatrul nu-ţi lipseşte?

— Ba da. De aceea, caut o piesă acum.

Îi explică faptul că-şi luase răspunderea unor trupe tinere pe care le descoperise în micile săli din oraş sau de la periferie, pentru care devenise în acelaşi timp agent artistic, producător şi distribuitor.

— Acest cumul de sarcini din culise este mai puţin constrângător decât scena şi-mi lasă mai mult liber pentru Andy.

— Şi când soţia ta… fosta ta soţie se va întoarce?

— Nu ştiu cum ne vom organiza, făcu el preocupat. Vom vedea când va veni momentul. Apropo, adăugă pe un ton mai degajat, i-am vorbit de Milly şi de tine.

— Ah?… Ce i-ai spus?

— Că Andy este cu adevărat fericită că v-a întâlnit.

— Şi tatăl lui Andy?

— El este şi mai fericit.

Era ceea ce voia să audă, dar se îndoia că-i mărturisise asta lui Ginny Wells.

Mama lui Kate o luă pe Andy în toate excursiile sale prin Manhattan şi, în acea săptămână, cinară de două ori toţi patru. Kate şi Eric se vedeau deseori, dar niciodată singuri. Kate oscila între frustrare şi uşurare. Cel puţin această situaţie o obliga să-şi păstreze mintea limpede. Când o chinuia amintirea săruturilor lui, îşi spunea că Eric Daniels aparţinea unei lumi ce-i era necunoscută şi pe care nu dorea s-o cunoască, o lume amăgitoare, de frivolitate şi afectare, o lume instabilă, în care lucrurile nu erau ceea ce păreau. Eric era divorţat de Ginny Wells, dar rămăseseră oare legaţi emoţional? El era fermecător şi ştia să seducă, dar deoarece Kate se întorcea în septembrie în California, era evident că nu căuta decât o aventură de vară. De la Todd Riley învăţase că nu era câştigătoare a... acestor jocuri de vară!

Joi, Eric anunţă că trebuia să lipsească în weekend şi le întrebă pe Kate şi pe mama ei dacă ar accepta să rămână cu Andreea. În ceea ce o privea, Milly Stennis acceptă pe loc.

— Şi tu, Kate, ai alte planuri?

— Nu. Doar puţină muncă, dar o voi putea face la tine, luxul nu-mi va displace.

De fapt, avansase mult toată săptămâna cu pregătirea cursurilor şi a articolului pentru a-şi păstra liber weekendul şi era foarte decepţionată că el nu va fi acolo.

— Şi îl veţi avea pe Okay pentru a vă pregăti mâncarea.

Dar se dovedi că Okay fu scutit de gătit, deoarece Milly Stennis hotărî că merita din plin trei zile de odihnă. Kate bănuia că mama sa ardea de dorinţa de a domni singură peste bucătăria mare, echipată ultramodern cu tot felul de mici obiecte amuzante. Andreea fu entuziasmată, văzându-

le sosind pe amândouă, vineri după-amiază.

— Ce-o să ne mai distrăm! Numai fete!

— Fete? în sensul larg al cuvântului, o corectă Milly, sărutând-o cu efuziune. Dar cred că ne vom distra.

În acea seară, o invită pe domnişoara Fanny la cină. Aceasta purta o perucă platinată şi o rochie neagră, cu bretele, ce-i venea încă bine. După masă, fetiţa se aşează la pian şi curând bătrâna artistă veni lângă ea şi cântă cu o voce piţigăiată şi aspră succesele sale de odinioară. După o năvalnică interpretare a unui repertoriu uneori picant, unul dintre refrene cerând „Răstoarnă-mă în trifoi…", domnişoara Fanny se scuză, strecurând o privire seducătoare spre tânăra sa acompaniatoare:

— Probabil ea nu înţelege…

— Ba da, înţeleg! Asta înseamnă…

— Îmi vei explica mai târziu, draga mea, o întrerupse Milly rapid.

— Şi îmi veţi spune dacă nu mă înşel?

— Da, dar în particular.

Kate zâmbi în sinea sa. După toate aparenţele, mama sa superviza educaţia sexuală a Andreei, fetiţa precoce care se arăta destul de dezgheţată asupra subiectului, ca mulţi dintre copiii cu dragostea împărţită. Milly Stennis ştiuse cu enormă fineţe să le înveţe întâmplările vieţii pe cele patru fete ale sale. Era ciudat ca problemele sexului să fie asimilate întâmplărilor vieţii. Şi dragostea ce reprezenta? Bineînţeles, sexul genera viaţă, dar dragostea o îmbogăţea.

În noaptea aceea, Milly dormi în camera Andreei şi Kate în patul mare al lui Eric. Okay puse cearşafuri din în moi şi curate, astfel că imaginaţia ei găsi parfumul bărbătesc al ocupantului obişnuit. Eric voise ca ea să ia camera lui. Dorise să simtă această intimitate? Sau o făcuse dintr-o simplă politeţe cu care se ocupa de toţi invitaţii săi?

Kate îşi petrecu sâmbăta cu Andreea şi cu mama sa, dar nu luă decât două bilete la teatru, cu toate că Peter Pan

prezentată la Lincoln Center era considerată excelentă. La muzeul de istorie naturală pe care-l vizitaseră toate trei dimineaţa, aprecie curiozitatea naturală a copilei şi rapida sa înţelegere. Ea îi comentă gravurile care relatau originile umane şi explică în ce fel se făceau săpături pentru descoperirea osemintelor. Obişnuită cu interesul studenţilor, simţi o plăcere diferită, amestecată cu respect, pentru modul în care mintea vioaie a Andreei asimila ceea ce o învăţa. Descoperea o nouă formă de comunicare sau doar pentru că era vorba despre Andreea, fiica lui Eric?

După-amiaza fu ploioasă, astfel că renunţară la vizita la grădina zoologică pe care o plănuiseră. Dar când Milly propuse o siestă pentru a fi sigură că nu adoarme seara la teatru, Andy se simţi ofensată.

— Siestă? N-am mai făcut-o de când mi-am părăsit leagănul.

O redifuzare a celor „Trei muşchetari” la televizor semnă compromisul. Când, după cină, Kate le însoţi la mama sa şi pe Andy până la taxiul care le aştepta sub o ploaie torenţială, o întâlni pe domnişoara Fanny în hol cu o perucă blond cenuşie şi foarte elegantă pentru seară.

— Vino cu mine, o invită ea. Voi cina cu unul dintre vechii mei adoratori, la Carlyle.

— Nu, mulţumesc, făcu Kate râzând. Cu siguranţă, aveţi o mulţime de lucruri să vă povestiţi.

— Ei bine, asta este problema cu vechii îndrăgostiţi. Le rămâne atât de puţin de spus când iubirea s-a terminat!

— Cum se face că nu v-aţi căsătorit niciodată, domnişoară Fanny?

— Oh, aveam, cariera mea, succesul, o mulţime de admiratori şi câştigam bani din abundenţă. Nu m-am gândit niciodată la căsătorie, credeam că am totul.

Kate sesiză o urmă de amărăciune neobişnuită.

— Şi nu aveaţi totul? o întrebă curioasă.

— Draga mea, nimeni nu are totul, oftă domnişoara

Fanny, revenindu-i veselia. Trebuie să decizi tu însuţi ce este mai important... Eric mi-a spus că faceţi o treabă bună la televiziunea şcolară.

— Da, este mai amuzant decât aş fi crezut.

— Dacă emisiunea se dă după-amiaza, nu voi pierde ocazia s-o văd, promise bătrâna artistă, îndreptându-se spre limuzina care o aştepta.

Kate intră gânditoare în apartament. Nu folosise tocmai cuvântul „amuzant" care o apropia de Eric? îşi luase întotdeauna munca în serios... şi nu-şi schimbase punctul de vedere, dar trebuia să recunoască faptul că aspectul distractiv nu-i pricinuia niciun rău. Îşi adună notele pentru articolul pe care-l va prezenta la congres. Era analiza oaselor, dinţilor şi a fosilelor recent descoperite în Macedonia, care dovedeau ipoteza sa că uranopitecul frecventase această zonă. Acest articol, concluzie a mai multor ani de cercetări personale, trebuia s-o consacre ca cercetător profesionist. Era atât de absorbită, încât tresări când sună telefonul. Era mama sa. Se uită la ceas.

— Mamă, ce s-a întâmplat? Era ora zece şi jumătate. N-ar fi trebuit să vă fi întors?

— Ne-am întors, dar la tine şi înotând.

Ploua aşa de tare, încât ieşind de la teatru nu putuseră găsi un taxi. Aşa că, spre cea mai mare bucurie a Andreei, hotărâseră să meargă să doarmă la Kate, al cărei apartament era doar la un pas de Lincoln Center.

— Voi dormi la mezanin! striga vocea entuziasmată a copilei.

— După cum poţi auzi, această întâmplare neprevăzută nu deranjează pe toată lumea, râse mama sa. Ne vom întoarce mâine dimineaţă. Nu te vei teme într-un apartament aşa mare, complet singură?

— Bineînţeles că nu. Voi dormi buştean.

Prea obosită acum pentru a-şi continua munca, îşi aranjă hârtiile şi puse la loc dosarele pe biroul lui Eric, remarcând

titlurile pe care adineaori nu le văzuse: Adopţia, Şcolile religioase, Sectele americane, Modernismul la un pas de moarte… Subiectele erau diversificate şi toate de un interes capital. Mapele conţineau o documentaţie solidă şi abundentă, adnotări, tăieturi din file dactilografiate. Eric îşi pregătea emisiunile cu o grijă extraordinară, era aşadar un prezentator ce-şi lua emisiunea foarte în serios. Dar Kate nu se putu împiedica să nu se gândească la faptul că era păcat că risipea astfel atâta talent şi inteligenţă.

Numai când fu sub duş se întrebă despre propria sa intoleranţă. Oare nu se închisese prea mult în constrângerea rigidă a oamenilor de ştiinţă? După ce se spălă pe cap, îşi făcu un ceai şi se uită la Femeia anului, cu Katharine Hepburn şi Spencer Tracy, în timp ce i se usca părul. În această seară se lăsă captivată în mod special de povestea acestor două fiinţe complet diferite, care se îndrăgosteau unul de celălalt.

— Kate?

Pe neaşteptate, Eric se afla lângă ea. Nu auzise uşa ascensorului şi mocheta groasă neutralizase probabil zgomotul paşilor. Kate tresări atât de puternic, încât ceaiul îi pătă cămaşa din satin verde.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Nu te ridica… spuse el luându-i ceaşca din mâinile tremurânde. Erai atât de liniştită astfel ghemuită… cel puţin până când te-am făcut să mori aproape de frică. N-aveam această intenţie.

Privirea îi aluneca asupra ei, peste formele pe care faldurile cămăşii de noapte i le etala. Ba da, trebuia să se mişte! Trecută spaima surprizei, rămânea aceea că Eric Daniels prezenta un alt fel de pericol. Se ridică având în minte cea mai mare confuzie. De ce se întorsese pe neaşteptate? Părul îi mai era încă ud? Şi pata asta de ceai de pe cămaşă! Ce va crede el găsind-o în această ţinută? Dar cum putea bănui că va apărea?

Eric întinse mâna spre pata de ceai de sub talie şi ea făcu

un salt înapoi.

— Iartă-mă, mă întorc imediat.

Alergă spre cameră şi îmbrăcă un capot căruia îi strânse panglica de mătase la guler. Ţinuta îi rămânea intimă, dar totuşi mai puţin revelatoare şi mai pudică decât cămaşa de noapte. Când reveni în salon, Eric, întors spre televizor, privea succedându-se genericul.

— Te-am făcut să pierzi sfârşitul, se scuză el.

— N-are nicio importanţă, l-am văzut deja. Filmele cu Tracy şi Hepburn se termină întotdeauna bine.

— Este ceva rău în asta? făcu el, în faţa tonului ei dispreţuitor.

— Să spunem că nu este tocmai realist.

— Ei bine, în ceea ce mă priveşte, am suferit destul realism de-a lungul unei zile.

Ea văzu atunci că părea foarte obosit. Fusese la Hartrord să vadă o piesă pe care spera s-o facă să se joace la New York. Kate ghici că se întorsese decepţionat şi-l întrebă.

— N-avea nicio valoare, confirmă el. Autorul confundă realismul cu buimăceala. Actorii erau proşti şi spectatorii, inclusiv eu, se plictiseau. De aceea m-am întors imediat, n-aveam niciun motiv să mai rămân... în paranteză fie spus, sunt înfometat. Există ceva de mâncare?

— Îţi pot prepara o omletă.

El zâmbi pentru prima dată.

— Foarte bună idee! Dar fă-o încet, să nu-i trezim pe ceilalţi. Dacă se trezeşte, Andy va mânca jumătate.

— Oh...

Kate se opri în cadrul uşii de la bucătărie.

— Ceilalţi nu sunt aici...

Îi explică circumstanţele cu o voce pe care încerca s-o facă naturală.

— Vrei să spui că suntem singuri?

Ea intră în pas rapid în bucătărie, ştiind că o urma îndeaproape.

— Da. Sper că asta nu te deranjează?

— Să mă deranjeze? Sunt încântat. Nu voi împărţi omleta… şi nici altceva.

Ea îl făcu să vorbească din nou despre piesă, sperând că vor putea menţine un raport prietenesc, dar inima îi bătea într-un ritm galopant, care nu catadicsea să încetinească. După ce mâncă omleta cu poftă, Eric o întrebă la rândul său despre weekend.

— Fără probleme, zâmbi ea. Au fost două zile foarte plăcute.

— Şi poate le vom putea încheia şi mai plăcut.

Oh, această seducţie care se degaja din toată fiinţa lui! Cum să-i ignore acel mesaj arzător al privirii? Dar cum să ştie că nu se juca? Spectacolul făcea parte din firea sa. Poate îşi interpreta propriul personaj…

El se ridică şi-i luă mâinile.

— Simţi ce ni se întâmplă, nu-i aşa?

Era mai mult o constatare decât o întrebare. Kate crezu că se va putea eschiva cu o vorbă de duh, dar niciun cuvânt nu-i ieşi de pe buze.

Niciodată nu fusese cochetă şi nu putea începe cu el. Consimţi cu o mişcare lentă a capului şi privirea tulburată.

— Da, dar nu trebuie să ne lăsăm dominaţi de impulsuri.

— De-aia suntem singuri… îi spuse cu o voce seducătoare… Şi întrucât este aproape miezul nopţii… Şi întrucât eşti divină în acest neglijeu… Se asortează cu ochii tăi…

O sărută pe frunte şi coborî spre obraz într-o dâră de foc. Mâinile i urcară de-a lungul mânecilor de mătase, până la panglica ce-i încreţea gulerul.

— Mi-ar plăcea să aflu dacă ochii tăi îşi schimbă culoarea când îndepărtez asta…

Nodul fu desfăcut şi cu acelaşi gest, fără grabă, îi degajă umerii şi capotul căzu pe dale. Sânii lui Kate înfloriră în palmele care tocmai îi apăsau delicat cu degetele care

începură să deseneze cercuri magice. Dorinţa izbucni, nu numai în vârful sânilor, ci mai profund, în trupul şi în sufletul său. Avusese întotdeauna îndoieli că relaţia fizică este atât de importantă cât se spunea. Experienţa sa trecută o făcuse neîncrezătoare faţă de acest subiect. Dar când Eric se aplecă şi-i sărută vârfurile deja întărite ale sânilor, se arcui brusc. Şi de-abia începuse s-o mângâie! încercă să se stăpânească. Cum el se dovedea a fi un virtuoz al plăcerii, să cedeze era şi mai periculos. La Montank promisese să aştepte până când va fi pregătită. Putea să-l oprească acum, dacă voia. Dar gura lui Eric urcă spre gâtul şi spre bărbia sa… Când îi muşcă buza inferioară, se oferi sărutului său, afundându-se în catifelarea umedă şi călduţă, apoi nu dori decât ca el să nu se oprească. Îl atrase spre ea şi răspunse sărutului cu o dorinţă care o depăşea şi se cerea potolită.

— Te doresc, Kate. Oh, Dumnezeule, cât te doresc. Spune-mi că simţi acelaşi lucru…

O strângea atât de puternic, de parcă voia să-i smulgă prin înflăcărarea sa răspunsul aşteptat.

— Da, şopti ea. Şi eu te doresc.

Era prima dată când făcea o asemenea declaraţie unui bărbat şi o demonstră sărutându-l cu pasiune. El se desprinse într-o clipă, o prinse de mână şi o luă cu sine.

— Să ieşim din bucătăria asta stupidă!

— Doar nu crezi că ai să mă târăşti astfel! râse ea zgomotos, cu respiraţia tăiată, ci să mă iei în braţe şi să mă duci până la pat.

El o ascultă imediat.

— Oh, iartă-mă, n-am citit scenariul.

Când o aşeză în camera mare, plăcut luminată, rămase asupra ei.

— Deocamdată, ochii îţi sunt verzi ca oceanul.

— Şi precum cămaşa de noapte, preciză ea. Ce se va întâmpla dacă o scot?

Făcu să-i alunece decolteul pe umeri şi mătasea se desfăşură în corolă la picioare. Nemişcat, Eric o contempla, sorbindu-i parcă goliciunea cu înghiţituri mici. Respiraţia îi era întretăiată şi privirea întunecată. Ea începu să tremure, uimită că doar asaltul acestei priviri putea declanşa o reacţie atât de puternică. Ce se va întâmpla când o va atinge? Va afla curând. Într-un minut, el îşi scoase hainele. Îşi aminti cât era de frumos scăldat în soare pe plajă, dar era şi mai frumos acum, când nimic nu-i mai ascundea virilitatea. Într-un avânt, întinse mâna spre a-l atinge, apoi o retrase. Atunci, el îi luă mâna şi i-o îndreptă spre sine:

— Da, îi şopti cu o voce răguşită de dorinţă, vreau ca trupul meu să n-aibă niciun secret pentru tine şi nici al tău pentru mine. Vreau să cunosc şi să iubesc fiecare părticică din tine.

O întinse pe pat şi se întinse şi el alături, cercetându-i formele cu mângâieri electrizante, declanşând incendii pe care gura umedă nu le stingea, dimpotrivă. Tremurând, dar prinzând curaj, cercetă cu vârful unghiilor părul fin, blond, de pe piept, care se pierdea într-un vârf ascuţit spre buric, apoi palma i se opri pe abdomenul plat. Curând, copleşită de voluptatea pe care i-o transmitea, se arcui şi-i trase spre ea faţa, pentru a regăsi gustul buzelor sale. Pasiunea sărutului o electriză. Gemu, şi când el îi lăsă gura se auzi murmurând:

— Oh, Eric… Te rog… Te rog…

— Spune-mi ce doreşti, Kate, îi ordonă el înverşunat. Următorul „te rog”, va însemna că vrei să mă opresc.

— Nu, nu… Te vreau… Vino, acum, îl rugă ea.

Eric îi cuprinse picioarele, dar rămase o clipă nemişcat asupra ei, pătrunzând-o doar cu privirea. Atunci se agăţă de el cu ambele mâini, obligându-l cu o mişcare a şoldurilor s-o satisfacă. Dar când îi simţi vigoarea se controlă involuntar. Fu necesară toată tandreţea unui ritm legănat pentru a se abandona din nou plăcerii care revenea în valuri, tot mai

puternice, cu fiecare unduire. Deodată fu ca un val seismic ce risca s-o înghită şi se miră. Capul i se agită dintr-o parte în alta pe pernă şi strigă într-un suspin numele lui Eric. El era prea transportat pentru a nu atinge culmea pasiunii, dar părea că ştia că de fapt Kate refuzase să-l urmeze. Îl dorea cu disperare, dar o veche teamă de capitulare o împiedicase.

Acum se temea ca Eric să n-o întrebe ce nu mergea, deoarece în mod cert nu cunoştea răspunsul. N-avea niciun fel de experienţă în această materie. Todd fusese pasional, dar dominator. Îi arătase cum să-i satisfacă lui plăcerea şi pe vremea aceea era prea candidă pentru a protesta. După Todd, nu întâlnise niciodată un bărbat care să-i trezească dorinţa de a fi iubită. Existase un episod nefericit cu un prieten, un tânăr amabil şi plăcut, a cărui stângăcie îi stânjenea pe amândoi. Weekendul lor se încheiase cu mărturisirea reciprocă a unei greşeli. Şi asta fusese tot. Reuşise să-şi înfrâneze senzualitatea până când acest Eric Daniels i-o aţâţase cu dorinţa sa imperioasă. Îşi închise pleoapele peste lacrimile de frustrare.

Dar Eric n-o întrebă nimic. Îi murmură la ureche cuvinte tandre şi fraze incoerente, dar liniştitoare şi treptat îi apăru sensul. Nu trebuia să aibă teamă. Nu era nimic de demonstrat. Nu exista limită de timp. Nicio lege, nicio regulă. Da, era un risc de-a se lăsa purtată, dar acesta putea fi de asemenea minunat. Şi, încetul cu încetul, simţi cum dorinţa îi sporeşte din nou. Când el începu să se mişte cu o infinită tandreţe, mâinile ce de-abia îi apăsau şoldurile o făcură să-şi impună ritmul său şi i se supuse cu totul. Pragul fu repede depăşit şi curând, Kate fu luată de un vârtej. Atunci el preluă comanda şi o îndreptă spre acel orizont necunoscut unde, cu muşchii încordaţi până la durere, descoperi cu el cea mai plăcută dintre agonii.

— Oh, da… da… şopti Kate în timp ce valuri de voluptate o străbăteau cu reverberaţia triumfătoare.

Strâns îmbrăţişaţi, rămaseră astfel mult timp, aşteptând să se liniştească. Chiar şi acest moment era încântător. Cât îi plăcea acest contact al trupurilor lor lascive, jilave încă după ce făcuseră dragoste. Oare el bănuia că nu trăise niciodată aşa ceva? Va vorbi despre asta?

Dar nu. Îi mângâia doar tandru obrazul.

— Să ştii că ochii tăi şi-au schimbat culoarea. În culmea pasiunii sunt de un albastru închis.

— Şi ce culoare sunt acum?

— De culoarea turcoazei.

Dar puţin timp după aceea, erau din nou albastru închis.

Capitolul 6

Somnul îi fu tulburat de prezenţa neobişnuită de lângă ea. Prima dată, braţul lui Eric i se lăsase peste piept şi se trezi tresărind. Apoi îşi aminti. Era Eric, a cărei mână apăsa pe sânul ei gol, ale cărei coapse puternice le ţinea prizoniere pe ale sale, a cărei respiraţie călduţă îi atingea uşor umărul. În penumbră, îi cercetă profilul celebru. Putea fi idolul a mii de femei, în această noapte îi aparţinea numai ei. Îi plăceau trăsăturile puternice pe care dragostea le îmblânzea. Mai dormi puţin, dar se trezi din nou, cuibărită cu capul pe umărul lui şi mâna pusă pe părul mătăsos de pe pieptul lui. Nu se putu stăpâni să n-o facă să alunece încet până pe locul inimii. Şi imediat Eric deschise ochii:

— Cum îmi bate pulsul? o tachină el cu o voce catifelată.

— Foarte regulat.

N-ar fi putut spune acelaşi lucru despre al său, dar Eric nu-i lăsă timp pentru asta. Îi acoperi sânul stâng cu palma moale şi caldă.

— Al tău este puţin sacadat. Probabil pentru că n-ai putut dormi, îi şopti la ureche, provocându-i frisoane delicioase în tot trupul.

— Nu… sunt obişnuită să am pe cineva în patul meu…

— Patul tău?…

Îşi înăbuşi râsul răguşit în părul ei şi insistă:

— Ce pat spuneai că este?

— Amănunte… Amănunte fără importanţă.

Şi toate amănuntele fură uitate când el îşi lăsă degetele să alerge peste abdomenul său, degetele minunate a căror atingere atât de uşoară era atât de profund tulburătoare. Se aplecă pentru a o săruta pe piept, apoi coborî pentru a-i prinde vârful sânilor între buzele calde. Kate fu stupefiată. Cu mai puţin de trei ore în urmă îi trezise admiraţia şi dorinţa era gata să izbucnească din adâncurile insondabile ale sexualităţii.

— Nu… reuşesc să cred ce mi se întâmplă, murmură ea.

— Ce ni se întâmplă, o corectă el. Este reciproc, în caz că n-ai observat.

Niciodată nu şi-ar fi închipuit că într-o zi va putea glumi despre aceste lucruri. Şi totuşi, nu-i păsa.

— Pari complet reînsufleţit acum.

— Complet. Şi cum vei remedia asta?

— Eu? Ce-aş putea face? spuse cu maliţie, făcând pe inocenta.

El îşi strecură coapsa între ale sale şi Kate se arcui instinctiv, cu ochii măriţi de dorinţă.

— Cred că va trebui să-ţi arăt… şi de data aceasta, fii foarte atentă…

Dimineaţă, Kate era înfloritoare ca o femeie iubită şi pe deplin mulţumită. Chiar şi uşoara durere de mijloc era amintirea unei pasiuni împărtăşite. Îl contemplă pe Eric dormind, ştiind că dacă deschidea ochii şi făcea un gest spre ea, era gata din nou să se înflăcăreze. Era doar şase şi jumătate, dar se hotărî să se ridice, neştiind când se vor întoarce mama sa şi Andreea. Cu un oftat de regret, se dădu jos din pat.

Se examină cu minuţiozitate în oglinda de la baie. Purta oare pe corp semnele nemaipomenitei metamorfoze? Dacă era cazul, spera că vor dispărea sub duş, înainte de întoarcerea celorlalţi.

Eric putea s-o audă, dar n-avea ce face. Dacă se trezea, poate va veni să i se alăture sub jetul de apă.

„Ei bine, râse ea, asta se întâmplă numai în filmele erotice!”. Râse şi mai puternic la gândul că viaţa îi devenise la fel de ameţitoare ca un film erotic şi că era absolut încântată de acest fapt.

Când se întoarse în cameră, Eric se întindea, încă adormit.

— Cât este ceasul?

— Aproape şapte.

— Ce ţi se întâmplă? mormăi el. Credeam că-ţi place să dormi până târziu dimineaţa?

— Foarte exact. Dar îmi place şi decenţa şi cred că ar fi de preferat să fim îmbrăcaţi pentru a le primi pe mama şi pe Andy.

— Dar nu vor sosi atât de repede!

— Cine ştie? Poate sunt deja pe drum.

— Vino aici, o rugă el pe un ton capricios. Eşti irezistibilă, înfăşurată în prosopul acela.

— Nici nu se pune problema. Scoală-te.

— Bine, dacă asta este dorinţa ta... făcu el împotriva voinţei lui.

Nu, nu era deloc dorinţa ei, dar trebuia să fie rezonabilă şi se abţinu să-l corecteze.

— Haide, în picioare!

— Lasă-mă mai întâi să te privesc îmbrăcându-te.

Se ridică mai confortabil pe pernă şi o contempla cu o privire galeşă. Kate deveni conştientă că nu era singură şi fu jenată. Era oare obişnuit să privească femei care se îmbracă în camera lui, femei superbe, mândre de corpul lor, graţioase în mişcări?

Se grăbi spre pat, scoţând un cearşaf pe care îl ţinu ca protecţie în faţa sa, dar fulgerător, Eric îl trase spre el, o dezechilibră şi o prinse.

— Nu vreau să-ţi ofer un spectacol! protestă ea cu o asprime batjocoritoare.

Ar fi adăugat că el era cel care amuza publicul, nu ea, dar îi impuse tăcere cu un sărut lung, blând şi tandru. Când, în cele din urmă, îi dădu drumul, Kate remarcă:

— Nu săruţi niciodată de două ori în acelaşi fel.

— Cum? făcu el, ridicând întrebător o sprânceană.

— Nu săruţi niciodată de două ori în acelaşi fel, repetă Kate. Ai un adevărat repertoriu de sărutări.

— Un bărbat diferit pentru fiecare ocazie, ăsta sunt eu!... Lasă cearşaful ăsta şi-ţi dau imediat o privire de ansamblu

mai vastă asupra repertoriului în chestiune.

Încercă să-i îndepărteze materialul, dar ea îl ţinea cu putere, cu toate că se simţea istovită şi cu respiraţia tăiată.

— Am impresia că nu te-ai opri niciodată să săruţi…

— Cred că impresia ta este exactă, oftă el.

Kate îl împinse.

— Eşti nesătul.

— Numai cu tine…

Zâmbetul îi dispăru şi repetă cu o privire gânditoare, ca şi cum era şi pentru el însuşi surprinzător:

— Numai cu tine…

Aşa că fu tulburată când se îndreptă sărind în picioare pentru a o anunţa:

— Ai dreptate. Pregăteşte o cafea până fac un duş.

Ea se îmbrăcă rapid. Înţelegând împrejurările, era de preferat ca el să-şi înfrâneze pasiunile şi să se cuminţească. Dar nu cuminţenia era ceea ce iubea cel mai mult la Eric Daniels. A iubi…

Se opri asupra unui nasture al bluzei sale indiene albastre. Cuvântul îi veni în minte în sensul lui larg. Nu, doar nu se va îndrăgosti de un star al micului ecran, care cunoştea toate stratagemele pentru a cuceri orice femeie. Ceea ce-i trebuia era un bărbat solid, un profesionist serios cu care să împartă punctul său de interes, munca şi viaţa. Eric Daniels o încurca. Avea şi el trebuinţele sale, dar erau complicate şi mai puţin clare. Ceea ce totuşi era limpede, era această fantastică noapte pe care o petrecuseră. Acum, Kate nu voia să se gândească mai departe. Îşi îmbrăcă blugii, uşurată că Eric n-o mai privea.

Cafeaua era gata când el intră în bucătărie, cu părul încă ud, în cămaşă roşie şi pantaloni din pânză. Privirea lui Kate se aţinti asupra buzunarului de la piept.

— I-ai scos emblema, remarcă ea. Se văd încă urmele cusăturilor.

— Detest orice pune o etichetă asupra mea.

Nu fu surprinsă.

— Ce vrei pentru micul dejun?

— Tu ai gătit aseară, în dimineaţa aceasta este rândul meu. Taie-ne un grepfrut şi voi face eu restul.

Era plăcut să fii servită de el. Îl privea pregătind ouăle ochiuri cu dexteritatea unui bucătar priceput, aruncându-le direct în apa fierbinte, fără să folosească micile recipiente din aluminiu pe care Kate le considera indispensabile.

— Ţi-am spus că tata avea un hotel lângă Long Beach, îi aminti el, când îşi exprimă admiraţia. Acolo mi-am făcut o mare parte din cursurile culinare.

Kate dori să afle mai multe despre copilăria sa şi el nu se lăsă rugat pentru a-i povesti verile la mare:

— Dădeam spectacole în fiecare sâmbătă seara. Primeam comici, prestidigitatori, cântăreţi, dansatori… Acolo s-a născut fără îndoială pasiunea mea pentru teatru.

— Era vorba mai mult de varietăţi decât de teatru.

Ochii cenuşii se îngustară.

— De ce vrei întotdeauna să cataloghezi fiecare lucru într-un sector strict?

— Ah… bâigui ea. N-am observat asta.

Eric păru că-şi regretă acuzaţia.

— Cu siguranţă, este o deformaţie firească a antropologului… Am vorbit destul despre mine, îi zâmbi. Este rândul tău: cum s-a născut interesul pentru primate?

— Nu înainte de a intra în clasele superioare, admise ea. Am fost entuziasmată de primul curs pe care l-am avut cu acest subiect. Mi se deschidea o lume… Este drept că, după părerea mea, acum este un tunel. Nu mă gândesc decât la cariera mea.

— Şi îţi dă satisfacţii?

— Bineînţeles. Munca este cel mai important lucru din viaţa mea.

— Nu mă îndoiam. Dar există şi alte plăceri, Kate, făcu el cu un zâmbet dezarmant în colţul gurii. Plăceri ca această

noapte, de exemplu.

Nu putea să nege.

— Da… A fost plăcut.

— Plăcut?! exclamă el. Dar a fost fantastic.

Kate nu se putu împiedica să nu râdă.

— De acord, fantastic. N-am prea multe puncte de comparaţie, admise cu o timiditate neobişnuită.

— Am bănuit…

Îi acoperi mâna.

— Pentru că era ceva… nu ştiu cum să mă exprim… aproape feciorelnic în reacţiile tale. Ca şi cum pentru tine era prima dată.

— Într-un anumit sens, aşa era, Eric, mărturisi în şoaptă. N-am simţit astfel niciodată, înainte.

Subit, simţi nevoia să-i vorbească despre Todd. Nu se cruţă în povestire, prezentând tabloul unei tinere prostuţe, uşor înşelată de carisma unui profesor remarcabil şi suveran. Todd nu era vinovat, nu-i ceruse pasivitatea. Dimpotrivă, o încurajase să fie activă, dar într-un mod care servea propriei sale plăceri. Şi pe baza acestei experienţe se definise din punct de vedere sexual… până noaptea trecută.

— Datorită ţie, mă simt femeie, spuse încet. Îţi mulţumesc pentru asta.

După expresia sa, înţelese că n-ar fi trebuit să folosească acest cuvânt.

— Îmi mulţumeşti? Nu mi-am dat seama că făceam o faptă bună. N-am stil de cercetaş. Spune-mi, acest Todd Riley mai gravitează încă prin împrejurimi? Are încă un loc în viaţa ta?

— Nu… l-am revăzut de ani de zile, şovăi ea.

Omise faptul că va asista în august la congres. Era sigură că Eric va interpreta prost această informaţie. Dar o ului, ghicind:

— Îl vei vedea la congres, nu-i aşa?

— Întâmplător, da.

— Şi… de asemenea întâmplător, aştepţi cu nerăbdare ziua regăsirii?

Oare de ce vocea îi devenise atât de dură?

— Desigur, sunt curioasă…

— Curioasă?

— Da, nu se mai controlă ea, exasperată. Todd m-a aruncat cu un bobârnac şi m-a tratat ca pe o puştoaică stupidă şi agasantă, dar avea dreptate. Şi acum, mi-ar plăcea să mă recunoască drept un antropolog împlinit şi preţuit în slujba sa.

— Şi drept o femeie împlinită?

— Da, desigur! Drept o femeie şi nu adolescenta naivă pe care a sedus-o.

— În acest caz, sunt fericit că am eliberat femeia din tine, Kate, făcu el sarcastic. Înţeleg pentru ce-mi mulţumeşti.

— Eric, nu…

Era îngrozită de reacţia sa, dar el continuă cu răceală:

— Nicio problemă. Să considerăm asta ca fapta mea bună a zilei: te-am pregătit pentru Todd. Acum, deoarece eu am gătit, te deranjează să strângi? Am câteva telefoane de dat.

Îşi descărcă toată furia şi disperarea asupra veselei, făcând mai mult zgomot decât era necesar, ca pentru a-i comunica starea ei lui Eric, care telefona din salon. Noaptea trecută nu avea nimic de-a face cu Todd Riley. Singurul bărbat care-i umpluse gândurile era cel care o posedase şi-i satisfăcuse trupul cu atâta pasiune. Nu fusese loc pentru nimeni altcineva. Dar viaţa sa avea un trecut şi un viitor. Da, nutrise anumite iluzii în perspectiva revederii lui Todd. Acum ştia că el nu va putea niciodată s-o tulbure aşa cum făcuse Eric. Niciun alt bărbat nu va putea. Ah, măcar dacă s-ar fi lăsat pradă unui acces de gelozie. Dar rămăsese de-o lipsă de sensibilitate care dovedea că numai mândria îi fusese atinsă.

Kate nu-l înţelegea cu adevărat. Dar cum oare să-l fi înţeles? Evoluau în lumi atât de diferite. Îi reunise un accident pe traseu... şi se afla prinsă în cursă, cu certitudinea că nu-l mai putea da înapoi pe Eric Daniels la rangul de animator de emisiuni lipsite de importanţă, că nu mai putea uita tandreţea şi pasiunea pe care le împărţiseră, căci le împărtăşiseră!

— Kate, îmi pare rău şi-ţi datorez scuze.

Era în cadrul uşii. Ea se întoarse pentru a închide maşina de spălat vase şi cu inima palpitând îşi trecu mâinile prin apă. Când se duse să ia şervetul atârnat lângă chiuveta din bucătărie, i-o luă înainte. Mâinile îi tremurau în timp ce el i le ştergea, dar puţin îi păsa.

— Am impresia că sunt o copilă! exclamă cu un râs nervos.

— Eu sunt cel care s-a purtat copilăreşte! Nu meritai această răutate.

Apoi, pe un ton tăios, aproape arţăgos, îi explică faptul că atunci când o întâlnise pe Ginny Wells, ea tocmai divorţase de prima dragoste de adolescentă, un locotenent din Forţele Aeriene, care vrusese s-o oblige să părăsească scena, pentru a-l urma în deplasările sale. La un an după căsătoria cu Ginny, locotenentul apăruse şi Eric observase că soţia lui era încă amorezată de el. Aşa că se despărţiseră.

— Dar apoi cuplul vostru s-a refăcut, notă ea. Aşa că te-ai înşelat.

— Nu. Bart a murit într-un accident de avion. Ginny avea nevoie de mine şi am mai făcut o încercare. Atunci s-a născut Andy. După asta, ne-am despărţit din nou, iar ne-am împăcat, apoi ne-am despărţit.

— Şi acum, în ce fază sunteţi?

Răspunsul nu fu mulţumitor.

— Oh, Ginny revine când are nevoie de un sfat sau de o consolare, de un umăr pe care să se odihnească sau să

plângă…

Kate nu-l făcu să precizeze ceea ce ghicea prea bine.

— Este un lucru bun pentru ea să te aibă.

— Nu mă are cu adevărat. Suntem divorţaţi, sublinie el. Şi Ginny este o femeie foarte independentă, dar n-a putut niciodată să-l uite definitiv pe Bart. Aşa că… am această neîncredere în primele iubiri…

Nu exista nicio îndoială în zâmbetul său. Buzele strânse erau o linie dreaptă. Măcar redevenea încrezător.

— Situaţia este diferită, spuse ea încet.

— Poate, poate nu… Oricum, n-aveam dreptul să-ţi vorbesc astfel, Kate. Noaptea trecută m-ai dominat într-un mod pe care nu-l puteam prevedea. Te descopeream atât de vulnerabilă, încât mă simţeam răspunzător pentru tine.

— Sunt singura răspunzătoare pentru mine însămi, îi replică ferm, şocată de folosirea acelui cuvânt.

— Cred că iar am spus ce nu trebuia, oftă el.

În acea clipă auziră uşa ascensorului şi chemările vesele ale Andreei.

— Iat-o pe fiica mea, singura pentru care sunt cu adevărat răspunzător. Rămânem prieteni, nu-i aşa? O prietenie tandră…

O urmă a farmecului irezistibil îi reapăru în colţul gurii.

— Prieteni, acceptă Kate, primind mâna pe care i-o întindea.

În timp ce încerca să-şi stăpânească agitaţia pe care i-o produsese această atingere, mama sa intră şi privi ciudat această strângere de mână.

— Tată! exclamă Andy, grăbindu-se în braţele sale. Cum de eşti acasă?

Şi, fără să-şi aştepte răspunsul, îi povesti despre weekend-ul său, în care totul fusese „superteribil”, muzeul, Peter Pan şi noaptea la Kate.

— Am dormit la mezanin, patul este superconfortabil! Aş vrea să-l încerci şi tu.

— Poate, dacă mă invită Kate, spuse el reluând tonul de glumă galantă.

Tristeţea lui Kate se agravă. După noaptea pe care o petrecuseră, această atitudine era un regres. Eric aşeza definitiv relaţia lor într-o „prietenie tandră”, adică o aventură trecătoare. Şi, privindu-l ascultându-şi fiica având acea afecţiune în ochi, văzându-i trăsăturile frumoase şi energice, aspectul voinic, ştiu că dorea să prelungească această relaţie cât de mult timp posibil, chiar şi în aceşti termeni. Apoi observă expresia emoţionată şi complice a mamei sale. Trebuia să-i tempereze entuziasmul şi s-o informeze că nu se auzeau clopote de nuntă la orizont – oricum, nu cu Eric Daniels.

— Şi este serbarea cartierului, anunţă Andy neobosită. Am văzut cu doamna Milly pregătindu-se majoretele şi toate decoraţiunile. Începe la ora zece. Putem merge, tată. Ne-am amuzat bine anul trecut.

— Eu nu foarte tare când ai vomitat pe pantalonii mei.

— A fost din cauza chifteluţelor cu piper! îi aminti copila indignată. Promit că anul acesta nu mănânc deloc mâncare mexicană. Doar îngheţată, hamburgeri, prăjituri şi plăcintă imperială.

— Şi probabil în această ordine! râse tatăl său. De acord, vom merge. Dar eu voi fi cel care-ţi hotărăşte meniul. Există în fiecare an o serbare, le explică lui Kate şi lui Milly, care reuneşte toată vecinătatea. Este unul dintre motivele pentru care am ales să trăiesc în West Side. Ambianţa este aici mai provincială.

Mama fu entuziasmată, dar Kate pretextă munca pentru a nu-i însoţi. Voia mai ales să fie singură, la ea acasă. Ochii umbriţi ai lui Eric părură uluiţi, dar nu insistă şi propuse s-o aducă pe Milly mai târziu.

„Mai târziu” se dovedi a fi aproape ora nouă. În faţa cinei solitare, Kate se bucură că mama să se distra, dar îşi regretă fapta nesăbuită. De ce să nege bucuria pe care i-ar

fi făcut-o compania lui Eric şi a Andreei? Nici măcar nu-şi putu reciti notiţele în acea după-amiază, atât examinase în amănunt ceea ce se întâmplase. Se desprinseseră de altfel unele concluzii. Există trepte de plăcere într-o relaţie şi nu trebuia să refuze ceea ce-i oferea Eric, sub pretext că nu putea avea totul. O aventură scurtă putea fi excelentă, veselă şi însufleţită, chiar fără un angajament etern. Şi cum şi-ar putea împărţi viaţa cu un bărbat cu care nu avea în comun nici munca, nici interesul, n-ar fi regretat nimic când divertismentul s-ar sfârşi.

Când intră mama sa, fiind în această stare de spirit, Kate fu deziluzionată că Eric nu urcase cu ea până la apartament. Dar deziluzia fu curând înlocuită de stupefacţie şi de un caleidoscop de alte sentimente greu de definit.

— Trebuie s-o sun pe Louise în seara aceasta, anunţă Milly.

Louise era sora mai mare a lui Kate.

— Telefonul îţi stă la dispoziţie, făcu aceasta. Ai un motiv special?

— Trebuie s-o anunţ că nu mă întorc acasă la sfârşitul săptămânii, cum am prevăzut.

— Sunt încântată de asta, mamă. Ştii că poţi rămâne aici cât de mult timp doreşti.

— Dar nu voi rămâne aici, Kate, spuse Milly cu ochii strălucind de surpriza pe care i-o pregătea. Ştiu că sunt inoportună într-un spaţiu atât de mic.

— Nu fi ridicolă, mamă. Unde te-ai putea duce?

— Am găsit de lucru.

— Tu... Ce? Despre ce vorbeşti?

Ea însăşi stând ca pe jar, Milly nu mai putu amâna mult timp.

— Eric mi-a propus să fiu un fel de damă de companie pentru Andy până la sfârşitul verii şi să mă instalez la el. Nu este minunat?

Mama sa locuind la Eric! Kate era prea năucită pentru a

răspunde.

Capitolul 7

Din fericire, mama sa nu profită de ocazie pentru a-l antrena pe Eric în intrigi romantice. Şi dacă prudenţa îi dicta lui Kate să se ţină la distanţă de frumosul apartament din West Side, lucrurile erau puţin mai comode, de când cele trei persoane care contau cel mai mult în viaţa sa locuiau acolo. Mama şi Andy veneau aproape în fiecare zi să prânzească împreună cu ea, la cafeneaua unde Eric li se alătura uneori pentru cafea. Dar refuză frecventele invitaţii la cină ale lui Milly, cedând doar când insista Eric.

El nu mai menţionă niciodată numele lui Todd şi arăta o atitudine prietenească, afectuoasă chiar. Termenul de „prietenie tandră" era luat în accepţiunea sa strictă, ceea ce Kate ar fi trebuit să prevadă. În dimineţile în care nu înregistra, începuse să se ducă să asiste la Forum. Curând, trebui să admită că nu era vorba despre o emisiune superficială. Subiectele alese erau de importanţă capitală, invitaţii reprezentau o autoritate în domeniul lor. După dosarele pe care le frunzărise pe biroul său, Kate înţelese că prezenţa lui Eric nu era doar consecinţa fizicului sau a talentului său de actor. Îşi pregătea întrevederile cu grijă, ca un adevărat profesionist. Era de asemenea un uimitor psiholog, ştiind să încurajeze participarea auditoriului şi să-i descurajeze agresiunile, înlăturând intervenţiile în afara subiectului. Şi totuşi, nu era niciodată arogant. Ce profesor minunat ar fi fost! Chiar dacă erau similitudini reale între cele două profesii, lumea spectacolului şi cea universitară rămâneau nişte entităţi total diferite...

În ceea ce-l privea pe Eric, acesta continua să se intereseze de înregistrările ei. Stan Fried, impresionat de frecventele apariţii în studio ale vedetei de la Forum, insinua deseori că acest interes nu era numai profesional.

— Dacă ar fi pasionat de cursurile tale, o ironiză el într-o zi, le-ar putea privi la televizor.

Difuzarea emisiunii trebuia să înceapă lunea următoare.

În ajun, Eric le duse pe „cele trei femei ale sale”, cum spunea el, să asiste la un concert în Central Park, înainte de-a reveni să savureze o cină festivă pe care le-o pregătise Okay. Când Milly şi Andreea se instalară pentru obişnuita lor partidă de table, el o duse pe Kate pe terasă, pentru a-i arăta plantele de tomate pe care mama să se hotărâse să le cultive în ciubere mari.

— Ar trebui să te înscrii la cursurile mele, la reînceperea lor. Acum eşti destul de priceput în antropologie.

— Hm... Şi aş avea dreptul la note bune dacă sunt drăguţ cu profesoara?

— Depinde cât eşti de drăguţ.

— Cum, profesor Stennis! exclamă el, prefăcându-se a fi şocat. Ai putea fi cumpărată?

Stăteau lângă balustradă şi nu aprinseseră lumina exterioară. Cum Eric era întors cu spatele la fereastra cu geamuri de unde venea lumina din salon, nu-i putu distinge expresia. Dar inflexiunea vibrantă vocii era suficientă pentru a-i accelera pulsul.

— Oh, dacă preţul este interesant, de ce nu? spuse ea pe un ton degajat. Dar nu portocale, te rog.

— Ce fel de răsplată ai în minte?

Ea ridică mâna şi atinse cu vârful degetelor conturul feţei lui:

— Ai putea începe cu un sărut, murmură.

Devenea din ce în ce mai greu de păstrat tonul de glumă.

— Ca acesta.

Buzele îi tremurară când Eric i le cuprinse cu ale sale. O prinse în braţe şi o strânse pe neaşteptate cu frenezie.

— Oh, Kate... Kate, nu mă ispiti, murmură el cu respiraţia întretăiată.

Ei îi fu ruşine. Era exact ceea ce încerca să facă. Da, îl dorea pe Eric Daniels, dar nu trebuia să joace un asemenea joc. Farmecul, seducţia calculată, nu erau oare armele lui?

Oricum, asta gândise încă de la prima lor întâlnire. Prin ce fenomen se inversaseră poziţiile?

Kate îl respinse şi încercă să-şi regăsească degajarea.

— Dacă mă gândesc bine, prefer să nu-mi compromit convingerile morale. Dacă îţi vrei diploma, va trebui să studiezi comportamentul primatelor.

El îi acceptă schimbarea de dispoziţie cu un zâmbet maliţios şi dându-i drumul, se rezemă cu spatele de balustradă.

— Oare nu asta era ceea ce mă pregăteam să fac?

— Ce?

— Să experimentez comportamentul primatelor.

— Eu îţi propuneam să studiezi, nu să experimentezi, replică ea, regăsindu-şi controlul simţurilor.

— Atunci, cred că renunţ.

Kate se întreba dacă renunţa la studiu, sau pur şi simplu să continue pe acest subiect primejdios. El nu se abătuse niciodată de la prietenia tandră. Ea ar fi preferat o iubire prietenească.

Când, a doua zi dimineaţă văzu acasă prima difuzare a cursurilor sale, avu un şoc. Era o mare diferenţă între proiecţia din studio, în mijlocul membrilor echipei ce-o linişteau cu comentariile lor şi produsul final, prezentat pe micul ecran miilor de telespectatori. Kate observă fiecare ezitare, fiecare gest stângaci, fiecare timp mort şi se găsi îngrozitoare. În acelaşi moment în care începea genericul final, Eric telefonă pentru a o felicita.

— Este foarte amabil din partea ta, făcu ea pe un ton acuzator. Am fost oribilă.

— Îţi bănuiam reacţia. Toţi simţim asta prima dată când ne vedem. De aceea te-am sunat imediat.

Aceste cuvinte încurajatoare o calmară. În definitiv, Eric era un profesionist care vorbea din experienţă. Imediat ce închise urmă Stan, apoi mama sa şi Andreea, Louise, sora mai mare din Jamestown, care o felicitară şi-i redară

încrederea. Dar ea era fericită că primul care o felicitase fusese Eric. Va păstra asta într-un colţ al inimii sale.

Tot Eric fu cel care organiză o mică petrecere după-amiază, în studio. Tocmai terminase înregistrarea unui alt curs cu puiul de cimpanzeu. De data aceasta, Kate fiind mai relaxată, Ophelia mai puţin agitată, lucrurile se desfăşuraseră perfect. Gavin, asistentul cercetător de la grădina zoologică, se pregătea să plece cu protejata sa, când Eric veni să-i ceară să se oprească pentru câteva minute în sala de conferinţe.

— Fiica mea m-ar omorî dacă te las să pleci fără să i-o prezinţi pe Ophelia.

Dar Andy nu era singura care aştepta în sala mare. O însoţea Milly Stennis, precum şi domnişoara Fanny şi o sticlă de şampanie de doi litri trona pe masă într-o frapieră imensă, în mijlocul feliilor de pâine prăjită cu diverse garnituri şi a fursecurilor. Toată echipa fu invitată să sărbătorească succesul de la televiziune.

— S-a născut o stea! lansă Stan în glumă, ridicând cupa spre Kate.

Aceasta era îmbujorată de surpriză, de jenă şi de o plăcută căldură datorată emoţiei. Dar Ophelia îi uzurpă curând rolul de vedetă, spre marea bucurie a Andreei. Când nebunaticul cimpanzeu începu să golească un pahar pus pe masă, Gavin consideră mai prudent s-o ducă repede în cantonamentul său şi atmosfera se calmă treptat.

— Mulţumesc pentru această surpriză plăcută, spuse Kate când rămase singură cu Eric, Stan luându-le pe Milly şi pe Andreea într-o vizită în studio.

— Şi ce-ai spune despre o adevărată sărbătorire mâine? Am putea cina într-un restaurant excentric şi…

— Nu pot, regretă ea sincer. Iau avionul de Atlanta cu Stan, avem întâlnire cu directorul de la Yerkes Center.

Era una dintre universităţile cele mai cunoscute în studiul comportamentului animal.

— Când te întorci?

— Joi.

— Aşadar, toată această săptămână vom fi în călătorie. Joi şi vineri eu am o emisiune în direct în Philadelphia, pentru comemorarea zilei de 4 iulie. Mama ta şi Andy vor veni după mine acolo vineri, pentru a vizita Clopotul Libertăţii şi restul. Ne vom întoarce duminică.

Ei îi veni greu să-şi ascundă deziluzia, sperase un weekend la Montank.

— Mama nu mi-a vorbit despre asta.

— S-a hotărât numai în dimineaţa aceasta. Speram că vei dori să ni te alături.

Mai întâi, ea nu reuşi să răspundă. Putea să pretexteze munca sa, să ia un aer detaşat... La naiba cu aerele ce nu-i exprimau sentimentele!

— Este o atenţie delicată, Eric. Am dorit întotdeauna să văd Clopotul Libertăţii.

Nu minţea, chiar dacă mărturisirea sa ascundea motivaţia reală.

— În acest caz, de ce n-ai veni joi, direct din Atlanta? Ai vreun motiv special pentru a trece prin New York?

— Nu... nu... nu, pentru că joi, 4 iulie, este zi de sărbătoare. Stan n-a prevăzut nimic special şi asta m-ar scuti de o călătorie cu trenul. N-am fost niciodată o mare iubitoare a trenurilor.

Exact în acea clipă, nu simţea niciun sentiment pentru trenuri, nici negativ, nici pozitiv. O singură idee îi umplea sufletul: aceea de a petrece o seară singură cu Eric!

***

Anunţându-l că va lua un taxi până la Philadelphia Center Hotel, nu se aştepta să-l vadă la aeroport. Totuşi, era acolo, zâmbitor, luându-i geanta de călătorie şi ţinând-o de cot pentru a o conduce prin mulţime. Trăia o asemenea

bucurie, încât nu se gândi să şi-o ascundă pe a ei.

— Nu este Eric Daniels? exclamă o voce. Este absolut extraordinar.

— El este, el este, confirmă o altă voce agitată. I-ai văzut emisiunea din această dimineaţă? Era…

Kate nu auzi urmarea, deoarece Eric o îndemnă spre uşa automată unde îi aştepta Mercedesul.

— Nu voiai să ştii ce credeau despre emisiunea ta? îl întrebă ea.

— Cum? Cine?

Era oare inconştient de reacţiile pe care le provoca?

— Vorbeau nişte femei despre tine.

El deschise portiera din partea pasagerului şi o ajută să urce.

— Este mult timp de când am învăţat să nu mai dau atenţie acestui gen de lucruri.

— Vrei să spui că celebritatea îţi este indiferentă? îl ironiză în timp ce el se aşeza la volan.

— Nu întotdeauna.

Arătă cu bărbia spre un poliţist.

— Am binecuvântat-o când datorită ei mi-a permis să parchez în zona interzisă în aeroport… Şi ce spuneau despre emisiune? întrebă el curios, după o tăcere.

Kate izbucni în râs.

— N-ai să ştii niciodată, m-ai grăbit afară înainte de-a putea auzi. Dar erau cu siguranţă complimente. Erau euforice şi exaltate de admiraţie.

— Mulţumesc. Aşadar, altfel le vezi pe admiratoarele mele? Euforice şi exaltate?

De ce oare lăsase să-i scape aceste calificative dispreţuitoare? Eric părea amuzat, dar se concentrase asupra manevrelor şi expresia îi rămase indescifrabilă.

— Nu pot altfel, dădu ea înapoi, deoarece încep să fac parte dintre ele.

La asta îi zâmbi, riscând spre ea o privire fericită, înainte

de a-şi concentra din nou atenţia asupra circulaţiei. Îi vorbi despre emisiunea de dimineaţă, descriind greutăţile pe care le întâmpinase într-un studio străin şi lăudând entuziasmul participanţilor din Philadelphia. Apoi o întrebă cum s-a desfăşurat călătoria sa şi părea fascinat de munca pe care o făcuse în Atlanta.

— Uneori regret că n-am cele nouă vieţi proverbiale ale pisicii, încheie el.

— Pentru a face tot ceea ce n-ai timp să faci într-o viaţă?

— Exact, făcu el surprins că-i sesizase atât de bine gândul.

— Şi eu simt acelaşi lucru. Ţi-ar plăcea să fi antropolog într-o reîncarnare?

— De ce nu? Şi tu, poate ai fi actriţă.

— Crezi că ne-am întâlni?

— Sunt sigur.

Ajunşi la hotel, o conduse direct spre ascensor.

— Totul este rezolvat. Am închiriat un apartament de două camere pentru Andreea şi Milly, de mâine. Nu este niciun motiv ca, pentru moment să-l lăsăm neocupat.

Într-adevăr, nu era niciun motiv. Camera imensă în care Eric îi lăsă geanta era confortabilă şi aerisită, cu o mochetă groasă de un albastru regal, cu mobile scandinave şi două paturi mari.

— A mea este absolut identică, îi spuse el, dar în roz.

— Rozul este pentru fete.

— De asta am ales-o. Îmi place să sfidez convenienţele.

— Un punct bun pentru tine.

Kate se adaptă perfect dispoziţiei sale vesele. Îl iubea când era atât de voios şi o antrena într-un vârtej, conducând-o deja spre uşă.

— Dar unde mergem? râse ea. Nici măcar nu mi-am desfăcut geanta.

— Mai târziu, mai târziu! Va fi ora patru şi riscăm să pierdem ultimul troleu.

— Un troleu? Ce troleu?

Află imediat. Pe timpul primăverii şi verii, un troleibuz de demult îi plimba pe turişti, traversând oraşul de la Visitors Center la Parcul Fairmout, oprindu-se des în staţii. Ceilalţi călători, o pereche tânără, erau în mod vizibil rupţi de lume, îmbrăţişaţi pe o bancheta din spate.

— Sunt în călătorie de nuntă, zâmbi şoferul, în timp ce Eric şi Kate luau loc în faţă.

Apoi, demarând, începu să le povestească despre monumentele care-i marcau drumul, dezaprobând pentru ei faptul că vizita în casele mari ale familiilor bogate şi la muzee s-a încheiat la această oră, recomandându-le să nu rateze lămâiul secular din Maurion, uimind-o pe Kate prin verva lui şi cunoştinţele istorice şi artistice. Dar curând îl auzi pe Eric murmurându-i la ureche:

— Ce păcat că nu suntem tineri căsătoriţi, n-am fi fost obligaţi să-l ascultăm.

— Trebuia să-i spui că suntem, şopti ea maliţioasă.

— Acum este prea târziu, i-am răni buna-credinţă. Dar îţi propun să coborâm la viitoarea oprire şi să continuăm să mergem pe jos până în parc. Pe jos, se descoperă mai bine un oraş.

Kate fu cu totul de acord. I-ar fi plăcut orice, din moment ce era cu el.

În Walnut Street, Eric se postă în faţa unei sculpturi imense aflate în faţa unei clădiri mici.

— Ce este asta? îl întrebă ea.

— Tu ce părere ai?

Kate studie masa care părea fără formă.

— Un mare maldăr de haine.

— Priveşte mai bine! râse el. Vei recunoaşte două „maldăre de haine”.

— Nu cred… Oh, aşteaptă. Ba da… Două siluete umane. Care se sărută.

— Foarte bine. Sărutul. Aşa se şi numeşte. Este o

sculptură de Oldenburg.

— Nu ştiam că te interesezi de artă.

— Îmi place arta modernă – nu toată, evident. Philadelphia are nişte piese foarte frumoase.

— Eric, mă uluieşti.

— De ce? Pentru că nu mă încadrez în criteriile tale de actor tipic?

— Atinsă! mărturisi ea râzând. O meritam. De fapt, nu te încadrezi în niciunul dintre criteriile mele, indiferent de tipic.

— Tocmai eşti gata să mă încadrezi între excentrici?

— Nu, să spunem că eşti unic.

— Oh, da, să spunem aşa, îmi place mai mult! Asta înseamnă că sunt de neînlocuit, nu-i aşa?

Ea consimţi, dar această concluzie era tulburătoare.

Seara, o duse la Moshulu, un superb restaurant cu atmosferă victoriană, într-un vapor mare, ancorat în Pen’s Landing. La o masă, dând spre port, comandară mâncare uşoară, salată de spanac şi crabi fripţi pe grătar, însoţiţi de o carafă de vin alb din regiunea faţă de care Kate nu se putu împiedica să nu glumească.

— Cum se face că nu te supui numărului uimitor de a consulta o listă de vinuri de zece pagini, pentru a comanda o podgorie ce nu se poate pronunţa, de o sută de dolari sticla?

— Pentru că n-am pe nimeni de impresionat, zâmbi el. Aşa fac bărbaţii cu care eşti obişnuită?

— Le place deseori să-şi etaleze cunoştinţele în acest domeniu, recunoscu ea.

— Dar, aminteşte-ţi, eu nu sunt ca alţii…

Nu exista niciun pericol să uite.

— Pe de altă parte, ţin să-mi păstrez mintea limpede în această seară, pentru a fi atent la teatru.

„Timpurile de altă dată”, prima piesă a unui autor care publicase mai multe romane, debutase cu critici elogioase,

săptămâna precedentă la Forrest Theatre şi Eric era nerăbdător s-o vadă.

— Crezi că ar putea fi piesa pe care o cauţi?

— Nu ştiu. Am fost deseori dezamăgit de o piesă bună.

Kate întinse mâna pentru a o acoperi pe a sa. Era prima dată când îşi permitea asta.

— Să găseşti un spectacol de calitate este într-adevăr important pentru tine, nu-i aşa?

— Foarte. Mă pregătesc să risc o parte din capitalul meu într-o producţie. Asta îmi stă cu adevărat pe inimă şi nu-i uşor. Ce optimist stupid spunea că toate comediile muzicale sunt succese?

Ginny era vedeta uneia dintre aceste comedii cu succes efemer. Se lansa oare în producţie pentru a-i dovedi ceva?

— Şi presupunând că piesa pe care o alegi n-ar avea răsunetul dorit?

— Atâta timp cât voi fi mândru că am ales-o, voi fi mulţumit. Înţelegi, Kate?

Da, înţelegea. Îi strânse mâna cu putere şi zâmbi.

— Am presentimentul că în această seară vei găsi ceea ce cauţi.

— Clarviziune de vrăjitoare?

— Doar un presentiment.

Părăsind Moshulu, preferaseră să meargă pe jos până la teatru. Noaptea era minunată şi Kate nu regretă rochia din tafta albastră care-i lăsa dezveliţi umerii şi spatele. În ciuda hainei foarte uşoare, Eric rămânea rigid şi crispat.

— Sper că există aer condiţionat, spuse ea intrând în sală.

Sala era într-adevăr răcoroasă şi aerisită, însă înainte de sfârşitul primului act, temperatura nu mai conta pentru ei. Presentimentul lui Kate se dovedi profetic. Alături de Eric, simţea şi participa la entuziasmul lui crescând. Piesa avea rezonanţe politice, deoarece personajul principal era un prizonier de război evadat din teritoriile inamice şi revenit

deziluzionat în America. Dar momentul esenţial al dramei era confruntarea cu fiul său de optsprezece ani, licean, conservator, suspicios şi ruşinat de întoarcerea tatălui său. În ciuda replicilor nemiloase, piesa rămânea emoţionantă şi spectaculoasă.

La sfârşit, nu vorbiră prea mult, dar Kate se simţea foarte aproape de Eric. Tocmai împărţeau un moment de intensă emoţie. Ştia că găsise ceea ce căuta, dar nu schimbară nicio impresie înainte de întoarcerea la hotel.

— Clarviziunea ta a funcţionat foarte bine în seara aceasta, zâmbi el.

— Oh, da! Rolul principal, cel al tatălui, este extraordinar.

— Da, extraordinar. Din păcate, Ferris nu-i evidenţiază meritele.

Ferris era actorul din rol şi când Eric îi explică în ce fel ar fi trebuit să-l joace, pasiunea sa izbucni cu toată puterea.

— Eşti tentat, nu-i aşa?

— Tentat de ce?

— Ţi-ar plăcea să interpretezi rolul tatălui.

— Încetează să-mi citeşti gândurile. În seara aceasta eşti cu adevărat vrăjitoare.

— De ce nu l-ai interpreta?

El luă cheia de la recepţie înainte de-a răspunde.

— N-ar fi cinstit faţă de Andreea. Un producător nu trebuie să fie prezent la fiecare reprezentaţie, ca un actor. Mama ta este un nepreţuit ajutor pentru părinţi, nu un înlocuitor. Şi nu-i pot cere să rămână la nesfârşit. Andy are nevoie să fiu liber.

Era răspunsul pe care-l aştepta de la el. În clipa în care uşile ascensorului se deschiseră la etajul al şaselea, se ridică pe vârful picioarelor şi-l sărută pe obraz. El o luă de braţ cu o expresie de surpriză bucuroasă.

— În cinstea cărui fapt?

— Doar pentru a-ţi mulţumi că eşti tu.

— Dar întotdeauna am fost eu şi până acum nu m-ai

sărutat niciodată.

— Cred că îmi amintesc de nenumăratele sărutări pe care le-ai primit într-o singură noapte, îi spuse ea abia şoptit.

— Numai că data aceasta tu eşti cea care preia iniţiativa.

Un licăr de emoţie îi trecu prin privire, dar nu văzu mai mult. El închise după ei uşile apartamentului şi, fără să aprindă lumina, o cuprinse pe Kate în braţe şi o ţinu lângă el, aşa, fără înflăcărare, mult timp. Făcea şi asta parte din dragoste. Să rămâi alături şi să împarţi tăcerea. În timp ce continua s-o ţină astfel, un val de dorinţă urcă în ea. Voia să fie şi mai aproape, să fie unul singur. Picioarele i se muiară şi îşi înnodă braţele în jurul gâtului său, oferindu-i buzele tremurânde.

— Nu-ţi cer să mă iei în seara aceasta, Eric. Eu sunt cea care te ia pe tine.

Capitolul 8

Weekend-ul se desfăşura într-o deplină încântare, în special a Andreei, în ciuda deziluziei că nu putuse auzi sunând Clopotul Libertăţii. La întoarcerea la New York, duminică seara, Okay le pregătise o cină uşoară şi Kate se află o clipă singură cu mama sa la masa aşezată pe terasă.

— Ai petrecut plăcut joia, cu Eric?

Milly ştia că întrebarea era inutilă, dar cum Kate nu răspunse decât printr-o înclinare din cap, insistă.

— Eram sigură că vă veţi înţelege îndată ce vă veţi cunoaşte puţin mai bine. Aveţi atâtea în comun.

— Mamă, avem foarte puţine în comun.

— Ce vrea să însemne în comun?

— Asta înseamnă că oamenii împărtăşesc aceleaşi sentimente, aceleaşi interese, explică Milly.

— Ca noi, atunci! încheie bucuroasă fetiţa.

— Da, ca noi.

Kate le observă, gânditoare. Ce putea împărtăşi exact mama sa cu o copilă de zece ani? Tablele, Cei trei muşchetari, Muzeul de istorie naturală, reprezentau ceea ce făceau împreună. Dar ceea ce împărtăşeau era dragoste şi încredere.

— Dar asta nu vă împiedică pe amândouă să plecaţi la sfârşitul verii, oftă Andy, bosumflându-se. Trebuie într-adevăr?

— Iubito, casa mea este la Jamestown, nu la New York. Şi oricum, în septembrie te vei întoarce la şcoală şi mama ta va reveni.

— S-a stabilit întoarcerea? întrebă Kate cu o nelinişte amestecată cu curiozitate, în perspectiva unei întâlniri cu Ginny Wells.

— Cred că aşa am înţeles, îi răspunse mama sa.

Milly îi pândea în mod vizibil reacţia. Vedea oare această întoarcere a fostei soţii a lui Eric drept o ameninţare a

proiectelor matrimoniale pentru fiica sa? Kate respinse repede cele două idei, aceea a căsătoriei şi aceea a ameninţării.

— Pe bună dreptate, întări Andreea. Tata va fi foarte singur atunci. De ce nu rămâi tu, Kate?

— Pentru că şi eu am o casă şi o slujbă la San Francisco.

Era ciudat cum cuvântul „casă” suna deodată fals. Încetase oare să se gândească la San Francisco ca fiind „la ea acasă”?

Nu ştia prea bine ce să spună. Kate auzise de-o universitate în zona New York-ului care recruta profesori la congres pentru noul său departament de antropologie.

— Dacă poţi, de ce nu rămâi? Kate, rămâi! Ar fi atât de amuzant! trepida Andy, încântată.

Kate preferă să se eschiveze printr-o butadă:

— Imposibil, închirierea mea se termină în septembrie şi va trebui să dorm în stradă.

— Nu. Vei rămâne aici. Aşa, tata nu va fi singur.

— Îl are pe Okay, glumi ea, refuzând să ia lucrurile în serios.

— Okay este O.K., dar tata pe tine te preferă.

— Ia te uită! De unde ştii?

— El o spune.

— Ce spune? făcu Kate, intrigată.

Trăsăturile fetiţei, atât de asemănătoare cu ale tatălui său, erau preocupate de reflecţia sa.

— Spune că ai cele mai frumoase picioare.

Kate izbucni în râs.

— Minţi!

— Nu. Văd bine cum îţi priveşte picioarele. Îi plac într-adevăr. Nu mi-a spus-o de fapt, dar nu este complet o minciună. Nu-i aşa, tată? îl luă îndată ca martor, deoarece tocmai li se alăturase.

— Nu-i aşa, ce?

— Este oare o minciună că găseşti frumoase picioarele lui

Kate?

Eric râse, alunecând cu privirea peste tot trupul lui Kate, cu o admiraţie exagerată şi oprindu-se asupra picioarelor.

— Nu este o minciună. Picioarele lui Kate sunt foarte frumoase şi nici restul nu este rău.

— Şi o iubeşti mai mult decât pe Okay, nu-i aşa? insistă fata.

Această întrebare declanşă un râs şi mai sonor.

— Dar despre ce vorbeaţi? Să spunem că-i iubesc în mod diferit.

— Vezi? triumfă Andy. Este exact ceea ce spuneam, în sfârşit, aproape. Aşadar, rămâi Kate?

— Mi se poate împărtăşi şi mie secretul? făcu Eric, derutat, examinând cu maliţie obrajii îmbujoraţi ai lui Kate.

— Este foarte simplu, interveni Milly pe un ton vesel. Fiica dumitale o invită pe a mea să rămână aici să-ţi ţină companie când va pleca ea.

Kate ar fi omorât-o.

— Nu este o idee bună, tată?

În acea clipă, Okay apăru cu căruciorul cu cina, scutindu-l pe Eric să răspundă. Kate se întrebă dacă trebuia să fie uşurată sau decepţionată.

***

În următoarele două săptămâni, programul lui Eric fu dat peste cap şi Kate de-abia îl văzu. El se întoarse la Philadelphia de mai multe ori pentru a revedea piesa şi a negocia cumpărarea drepturilor. Societatea de producţie era lacomă de bani şi Eric era frământat. Forum îl obliga să părăsească New York-ul pentru douăsprezece zile, începând din 20 iulie, şi ar fi trebuit să lase negocierile pe mâinile avocaţilor săi.

Kate nu-i putu reproşa că-şi petrece cea mai mare parte a timpului liber cu Andreea. De altfel, şi ea era mai ocupată

decât de obicei. Articolul pe care-l pregătea pentru congres îi ceru subit un surplus de muncă. Tocmai aflase că studii recente erau în curs de publicare asupra subiectului pe care-l cerceta şi că puteau să infirme concluziile ei. Printr-un noroc, un profesor de la Yale avea copiile acestor raporturi şi Eric i-l puse pe Okay la dispoziţie să se ducă să le ia din Connecticut. Şi asta nu fu cel mai greu. Necazurile începură când trebui să facă analiza minuţioasă a textelor, care încă nu fuseseră traduse din italiană, şi să extragă de acolo baza argumentelor de cercetare. După nopţi de muncă, îşi dădu seama de evidenţă – îşi pierduse timpul cu un raport de mântuială, care nu se baza pe nicio comparaţie sănătoasă cu alte lucrări precedente, deşi provenea de la un antropolog cunoscut, care cu siguranţă nu merita această celebritate.

Când se întorcea, Eric nu uita niciodată s-o întrebe despre munca sa, dar Kate evita întotdeauna această întrebare. Avea propriile sale probleme şi nu-i putea cere să-i înţeleagă frustrările profesionale. El nu mai abordă subiectul şi, când venea uneori să petreacă o seară singur cu ea, în micul său apartament, întreţinea conversaţii mai uşoare, sau mai bine nu vorbeau deloc, savurându-şi magia pasiunii ce nu înceta să renască.

Deoarece se iubeau de fiecare dată altfel. Eric era capabil de o infinită varietate de nuanţe în exprimarea sexualităţii. Dar ceea ce-o surprindea mai mult pe Kate, era că avea şi ea această capacitate. În noaptea ce precedă plecarea sa la Chicago, rămaseră mult timp îmbrăţişaţi în patul de la mezanin după nişte hârjoneli de-o intensitate formidabilă şi pasionată.

Gânditoare, încă sub impresia plăcerilor senzuale, Kate înfăşura în jurul unghiilor părul fin de pe pieptul lui Eric.

— Crezi oare că vom reuşi într-o zi să ne epuizăm toate talentele?

— Din punct de vedere sexual, nu. Împreună, suntem

inepuizabili.

— Numai din punct de vedere sexual? remarcă ea, mângâindu-şi obrazul de umărul lui. Ai aşadar o limită?

Era o întrebare menită să-l tachineze, dar tonul răspunsului îi dădu o seriozitate pe care Kate n-o prevăzuse:

— Nu eu, Kate. Numai tu impui limite. Eu nu fac decât să le accept.

Părea atât de serios, încât ea înălţă capul pentru a-l privi. Da, era serios, teribil de serios.

— Ce vrei să spui?

— Cred că ştii. Ai hotărât că este singurul lucru pe care-l împărţim.

— Dar nu este adevărat! se revoltă ea. De la Philadelphia, totul s-a schimbat.

— Am crezut asta când ai făcut primul gest spre mine. În acel moment, toate barierele au căzut. Cel puţin barierele sexuale…

Se exprima fără mânie, doar cu resemnare. Kate ar fi preferat să se înfurie.

— Şi atunci? îl întrebă ea neliniştită.

— Atunci, reciprocitatea s-a oprit la domolirea dorinţei noastre fizice. În alte domenii, te închizi, nu faci schimb. Este ca şi când ţi-ai compartimenta viaţa şi eu n-am dreptul decât la un compartiment de acolo.

— Întocmeşti portretul unei persoane reci! exclamă ea consternată.

— Nu aveam această intenţie. Tu nu eşti o persoană rece, ţi-o pot demonstra… N-ar fi trebuit să dau curs acestei conversaţii.

Îi netezea părul, dar tristeţea din zâmbetul său nu avea nimic liniştitor.

— Vezi Kate, ai tendinţa de-a eticheta oamenii şi eu nu ştiu în ce categorie m-ai plasat, dar asta nu are importanţă. Ceea ce este important, este să te cunoşti pe tine însăţi. Tu

trebuie să alegi genul de viaţă pe care îl vrei şi genul de bărbat pe care-l vrei.

— Te gândeşti la Todd, nu-i aşa?

— Da… pentru că ştiu că şi tu te gândeşti la el. Trecutul nu este întotdeauna trecut, încheie el cu un râs scurt.

— Oare nu este valabil şi pentru tine? răspunse Kate. Eşti mereu interesat de Ginny.

— Situaţia este diferită. Ea este mama Andreei.

Şi aceasta era o legătură permanentă şi bineînţeles mai puternică decât o legătură din adolescenţă, se gândi ea. Îşi stăpâni tristeţea.

— Ai dreptate, n-ar fi trebuit să ne hazardăm în această conversaţie. Reuşim mai bine fără cuvinte.

Ea îi căută buzele, sperând să-i înlăture îndoielile, dar sărutul lor avea un gust amar. După plecarea lui Eric, se simţi pustiită.

El îi telefonă de dimineaţă, înainte de a pleca la aeroport.

— Cum te simţi?

— Perfect! Şi tu?

— La fel.

Minţea oare, ca şi ea? Nu părea. Vocea îi era veselă şi la fel de fermecătoare şi râse, adăugând:

— Tocmai am avut o discuţie foarte edificatoare adineaori, luând micul dejun cu mama ta. Am putut întrezări ceea ce te îngrijorează în legătură cu obsesia sa de a te căsători.

— Oh, nu! exclamă ea.

— Cred că bănuieşti că se întâmplă ceva între noi.

— Eric, n-ai spus nimic…

— Bineînţeles că nu, dar este foarte perspicace. În această dimineaţă, a lăsat să-i scape câteva remarci.

— Doar nu te-a întrebat ce intenţii ai?

— Nu… ezită el cu o ironie amabilă. Şi dacă ţi-aş spune că mi-a cerut să fac din tine o soţie virtuoasă?

— M-ar mira! Este incapabilă de asta. Nu te-ar pune în

încurcătură. Pe mine da, dar pe Eric Daniels, niciodată.

— Celebritatea are avantajele sale.

Lui Kate nu-i plăcu această concluzie. Fireşte, ea nu-i va permite mamei să intervină, dar trebuia oare ca Eric să se arate atât de uşurat de asta?

— Să ai grijă de tine, Kate, încheie el. Succes la congres, ne vom vedea când mă întorc.

Era atât de natural, bucuros şi prietenos. Exasperant! Kate închise furioasă când el îi spuse un ultim cuvânt tandru în loc de la revedere. Era oare modul său de-a semnala sfârşitul unei relaţii? La fel procedase şi cu Ginny? Nu era de mirare că ziarele de scandal fuseseră decepţionate.

După plecarea lui Eric se simţi cu atât mai singură cu cât mama sa şi Andreea profitară de ocazie pentru a se folosi de călătoria la Disneyland câştigată la o mie de întrebări, apoi să petreacă restul timpului la Montank, cu Okay. Kate acceptă invitaţia lui Gavin Eliot să observe experienţele cu cimpanzeii de la departamentul de cercetare de la grădina zoologică. Ophelia o recunoscuse imediat şi o întâmpinase cu efuziune. Kate descurajă interesul sporit pe care i-l arăta Gavin, dar aprecia compania sa, din punct de vedere profesional. Îşi petrecea serile singură, lucrând la articolul său.

Eric o sună de la Denver pentru a o anunţa că audienţa sa la Chicago fusese spectaculoasă, că la Denver promitea să fie la fel de bine şi că de acolo va zbura spre Los Angeles.

— Îmi lipseşti, îi spuse ea.

— Şi tu mie.

Dar nu insistă mai mult asupra acestui subiect.

— Voi fi complet depăşit de treburi la Los Angeles şi nu ştiu când te voi putea suna din nou.

— Nu te nelinişti pentru asta, ne vom vedea la întoarcerea ta.

Turneul lui Ginny includea un program de trei săptămâni la Los Angeles. Era acolo oare, acum? Din acest motiv va fi Eric copleşit de treburi?

— Ce păcat că televiziunea noastră şcolară nu se captează pe canalul naţional. Îmi pare rău că ţi-am pierdut cursurile. Cum se desfăşoară?

— Foarte bine, dacă este să-l cred pe Stan. Tocmai m-a informat că universitatea se gândeşte să se folosească de înregistrări la cursuri.

— Oh… Cine le va preda?

— Acum, pentru că eu strălucesc la televiziune ca profesor, desigur, îmi vor propune mai întâi mie postul.

— Eşti interesată?

Ea conferi vocii o urmă de emoţie.

— Încă nu ştiu, răspunse sincer. Depinde…

— Poate vei vedea mai limpede după congres?

— Poate.

De ce nu-i spusese că vrea să rămână? Putea oare să spere că, instalându-se la New York, relaţia lor va dura la nesfârşit? închise, aproape regretând că o sunase. Rămânea atât de rezervat… La întoarcerea sa, ar trebui să aibă o conversaţie serioasă, se hotărî măsurându-şi nervoasă apartamentul în lung şi în lat. Va reveni în plin congres.

Congresul… Todd Riley… Oare Eric avea în minte această alăturare? Pentru el, „vei vedea mai limpede după congres”, însemna „vei vedea mai limpede după ce-l vei întâlni pe Todd”? Drace! încă îşi imagina că s-ar putea entuziasma pentru această iubire din tinereţe?

Se calmă. Într-un sens, bănuielile lui Eric erau justificate. Fusese nerăbdătoare să-l revadă pe Todd. Nutrise anumite speranţe ca urmare a reîntâlnirii lor. Visase că formau un cuplu dinamic, împărţind amândoi munca pe teren, făcând descoperiri uimitoare, primind aceleaşi premii care să le încoroneze succesul comun. Apoi, aceste imagini se

estompaseră şi în cele din urmă dispăruseră de când îl întâlnise pe Eric. Dar îşi recunoştea reticenţele de-a împărţi cu el greutăţile profesionale. Oare o influenţa încă spectrul lui Todd Riley? Nu... Era o explicaţie prea simplistă. Eric Daniels şi cu ea veneau din lumi foarte diferite, aşteptând de la viaţă lucruri diferite. Doar un miracol le permisese satisfacţie fizică împreună... Şi totuşi, la amintirea acestei pasiuni care-i unea, un elan interior îi schimbă expresia, Oh da, era important! Dar era oare suficient?

În ciuda stării emoţionale haotice, Kate luă parte cu bucurie la congresul de antropologie. Avu aici ocazia să se pună la curent cu ultimele descoperiri, cu noile teorii, cu cercetările cele mai recente şi cu cele mai de efect mici povestiri. Fiecare era dornic să descopere ce găsiseră ceilalţi şi ce vor expune, interes stimulat deseori prin a recunoaşte argumentul combătut în concluziile avansate. Kate era acum obişnuită cu acest fel de controverse, această aptitudine de a provoca nişte controverse fiind un semn de importanţă.

Nimeni nu provoca mai multe dispute decât Todd Riley. Kate îşi dădu seama că avea arta de a-şi exagera descoperirile şi de a grăbi impresia puternică prin concluzii premature, chiar dacă revenea cu timpul asupra lor, ceea ce provoca o altă senzaţie spre marea sa bucurie, fiind atunci lăudat pentru onestitatea sa rară.

La ora prânzului, Kate îşi întâlni câţiva prieteni şi colegi din Berkeley şi-l observă nu departe pe Rupert Grayson, rectorul de la universitatea sa, într-o importantă discuţie cu Todd. Grayson profită de prima ocazie pentru a-i prezenta, gratificând-o pe Kate cu comentarii elogioase asupra muncii sale şi a raportului pe care-l va prezenta la congres.

— Oh, Katie, noi ne cunoaştem foarte bine! întrerupse Todd călduros.

Printr-un zâmbet apreciator şi indulgent ştiu în acelaşi timp să-i reamintească intimitatea lor trecută şi s-o pună la

locul ei de tânără studentă. Acel „Katie” declanşă în ea un clocot de mânie, stins imediat pentru a lăsa loc unui amuzament ironic. Incontestabil, Todd se schimbase: nu mai avea puterea s-o impresioneze sau s-o amăgească. Nervozitatea dispărându-i, rămase perfect rece şi cu excepţia curiozităţii, indiferentă la această întâlnire.

În sala mare a restaurantului unde hazardul îi aşeză la aceeaşi masă, nu fură destul de aproape pentru a conversa, dar Kate îi simţi ochii aţintiţi în direcţia sa, mai ales când discuta cu Gavin Eliot, care-i era vecin. Competiţia îl stimulase întotdeauna pe Todd şi atenţia deosebită pe care i-o acorda Gavin îi stimulase probabil interesul. Dar Kate nu profită de situaţie. Ea păstră faţă de asistentul cercetător de la grădina zoologică o atitudine prietenoasă, fără să amestece în ea vreo cochetărie care nu i-ar fi adus decât o modestă satisfacţie a amorului propriu şi ar fi fost necinstit faţă de tânăr.

Nu reacţiile lui Todd fură cele care o mirară, ci ale sale. În nicio clipă nu simţise deziluzie sau speranţă: pur şi simplu Todd nu mai avea importanţă. Cât de neserioase i se păreau acele vise romantice despre regăsirea lor! Şi cât era de uşurată să constate asta. Se putea concentra, cu mintea limpede, asupra plăcerii de a participa la congres. Dacă cel puţin ar fi fost Eric aici…

Era târziu când se întoarse acasă, în prima seară. În cămaşă de noapte şi capot se aşeză să recitească şi să finiseze expunerea pe care o va prezenta peste două zile, dar nu putu să se concentreze. Eric îi lipse atât de mult, încât simţea aproape o durere fizică. Schimbase toată ziua idei cu nişte oameni, dar el era cel cu care dorea să facă schimb de impresii şi sentimente. La ora unsprezece, telefonul sună şi vocea cunoscută o umplu de bucurie.

— De unde ştiai că aveam atâta nevoie să te aud?

— Transmitere de gânduri… Darurile tale de vrăjitoare o influenţează sau doream eu însumi să te văd.

— Să mă vezi? izbucni ea într-o cascadă de bucurie. Eric, unde eşti?

— La aeroport. Pot să fiu la tine într-o oră. Va fi prea târziu?

— Oh, nu! Nu… Vino!

Inima îi bătea repede când închise. Ce importanţă are timpul! Eric va fi aici. Îl va ţine în braţe!

Îndată ce-i auzi paşii, deschise larg uşa, înainte de a suna.

— Te credeam în California.

— Am fost acolo, dar acum, evident, sunt aici.

— Evident, murmură ea, strângându-se lângă el. Eşti aici. Cu totul aici.

Câteva clipe nu auziră decât zgomotul răsuflărilor lor, în timp ce fiecare redescoperea gustul buzelor celuilalt. Nesaţul sporea, înflăcărându-le sărutările. Corpurile se înlănţuiseră deja, tremurânde, mâinile febrile se căutau. În cele din urmă, Eric o respinse uşor şi o tachină:

— Este plăcut să fii atât de bine primit.

Ea reveni imediat cu picioarele pe pământ şi se desprinse cu un râs răguşit şi sacadat.

— Doreşti fără îndoială o ceaşcă de cafea sau altceva?

— „Altceva” nu mi-ar displăcea…

— Ţi-e foame?

— Sunt înfometat.

O luă cu înflăcărare în braţe şi realităţile materiale fură imediat uitate în văpaia dorinţei reciproce. Dorise să-i vorbească, dar discuţia putea aştepta. Tot trupul i se înfioră când, făcând să-i alunece cămaşa de noapte, el îi acoperi cu sărutări fiecare bucăţică din pielea expusă. Apoi îl ajută să se dezbrace şi contactul palmelor cu muşchii puternici şi elastici declanşară o dorinţă ce-o arcui spre el.

— Cred că nu mai pot să aştept, murmură Eric.

— Te rog, nu aştepta.

Într-un elan sălbatic, o ridică brusc, obligând-o cu un gest

să-şi înnoade picioarele în jurul şoldurilor sale. Îl primi cu surpriză, tandreţe şi o infinită fericire. Dar el simţi curând dorinţa unei îmbrăţişări mai confortabile şi o întinse pe canapea unde suspinele lor de încântare se confundau în ritualul ritmat al dragostei. În acea noapte nu existaseră încetineli de flux şi reflux, un val seismic o purtă curând pe Kate spre punctul culminant.

Mai târziu, mult mai târziu, îl simţi pe Eric ridicându-se şi scoase un oftat de protest la pierderea căldurii şi apăsării corpului său.

— Sunt greu, murmură el.

— Oh, n-are nicio importanţă.

Dar se rostogoli de pe canapeaua îngustă şi ea nu se putu stăpâni să nu râdă de modul în care îşi recăpătă echilibrul pe sol. Râsul lui se amestecă vesel cu al ei.

— Cred că acum aş bea cu plăcere acea ceaşcă de cafea.

În timp ce făcea cafeaua, el îi explică faptul că emisiunea de a doua zi fusese înregistrată excepţional în studio în acea dimineaţă şi astfel îşi putuse schimba planurile şi să zboare imediat spre New York.

— Dar ce este cu emisiunea viitoare din Miami?

— Este prevăzută tot pentru joi.

— Poimâine?

— Da, iau avionul mâine.

— Vrei să spui că ai făcut acest ocol doar pentru o zi? în cinstea mea?

— Trebuie să-l văd pe Larry mâine dimineaţă.

Ea făcu o grimasă.

— Hm, credeam că eu eram motivul principal. Cine este Larry? îl întrebă ea pe un ton degajat pentru a-şi ascunde decepţia.

— Avocatul meu. Trebuie să aibă noi propuneri pentru drepturile la „Timpurile de altă dată”.

Societatea de producţie continua să pretindă un procentaj asupra drepturilor de cinema şi televiziune, dar

Larry Klein se părea că poate obţine un compromis. Kate spera sincer că va reuşi. Această piesă era foarte importantă pentru Eric. În clipa în care-şi lăsă ceaşca de cafea goală, ea îi remarcă trăsăturile trase. Desigur, o asemenea călătorie după şase ore de înregistrare de dimineaţă, îl epuizase.

— Dacă am merge să ne culcăm? zâmbi ea.

— Este o propunere?

Gura i se arcui în acel mod diabolic şi irezistibil. Câteva minute mai târziu, Kate era cuibărită lângă el la mezanin.

— Vorbeşte-mi despre turneul tău…

— Oh, nu sunt prea multe de spus. Totul s-a desfăşurat bine, cu excepţia unei izbucniri la Los Angeles în emisiunea despre fostele vedete de cinema. Două actriţe s-au transformat în furii, insultându-se şi vrând să se încaiere. A trebuit să intervin. Los Angeles este un oraş primejdios, cred că prefer New York-ul.

— Şi Ginny se plânge?

— Cred că pentru ea locul n-are importanţă. Din moment ce este pe scenă, este mulţumită.

Şi nu insistă mai mult asupra lui Ginny Wells. Kate aşteptă doar câteva clipe în tăcere, înainte de-a se mira:

— Nu mă întrebi despre congres?

— Credeam că dacă era ceva de spus, ai fi făcut-o. Cred că nu-ţi prezinţi lucrarea înainte de marţi?

— Este adevărat, dar deschiderea a fost astăzi.

— Cum s-a desfăşurat?

— Foarte bine, după învălmăşeala obişnuită a înscrierilor şi înregistrării invitaţilor. Programele sunt atât de dense şi interesante, încât este greu de ales. Am revăzut o grămadă dintre prietenii vechi…

Se opri şi, cum Eric rămânea mut, preciză:

— Asta incluzându-l şi pe Todd Riley.

Se opri din nou, pândindu-i reacţia, care nu veni.

— Aşadar? făcu ea pe un ton maliţios.

— Aşadar, ce?

— Nu te interesează câtuşi de puţin?

— Ba… da, admise el cu o încetineală exasperantă. Aţi căzut unul în braţele celuilalt?

— Credeam că acest gând te impresionează mai mult.

Ea se sprijini în cot, cu faţa la nivelul feţei lui, dar nu putea judeca după expresia sa, dacă-şi ascundea cu adevărat sentimentele.

— Nu, n-am căzut unul în braţele celuilalt.

— Ce s-a întâmplat?

— În sfârşit! începeam să mă întreb dacă te va interesa vreodată! Nu s-a întâmplat nimic. Nimic. Şi asta este important. Todd nu mă mai emoţionează deloc şi eu nu-l impresionez mai mult ca odinioară. Faptul de a mă revedea, evident nu i-a marcat existenţa.

— Găsesc asta greu de crezut, spuse el mângâindu-i obrazul. Kate, eşti sigură că nu exagerezi?

Eric se încruntă uşor şi, amintindu-şi de atenţia pe care i-o acordase Todd la prânz, ea admise o oarecare exagerare.

— Pentru el, fiecare femeie este o cucerire potenţială şi eu nu reprezint decât una dintre numeroasele posibilităţi. Dar ceea ce este important, nu mai reprezintă absolut nimic pentru mine. Trecutul este trecut, Eric. Cel puţin în ceea ce priveşte aventura mea cu Todd Riley.

Cuta se afla încă între sprâncenele sale şi ochii cenuşii o studiau cu intensitate când întrebă:

— Eşti sigură că strugurii nu sunt prea acri?

Aluzia o tulbură.

— Vrei să spui că renunţ la el pentru că nu-l pot avea?

— Să spunem că ar fi de preferat să te asiguri de asta.

— Ce vrei? Să-l seduc cu înverşunare pentru a vedea ce se întâmplă? exclamă, incapabilă să-şi ascundă frustrarea.

O atrase spre el şi-şi afundă faţa în părul ei, la nivelul umărului.

— Acum încerci să mă răneşti. Fii sinceră, Kate. Ai fi

vorbit astfel dacă Todd s-ar fi arătat impresionat în clipa în care te revedea?

— Aşa cred.

Înţelese verbul pe care-l folosise prea târziu, când Eric îl corectă.

— Trebuie să ştii, Kate. Detest ideea să-l seduci pe Todd Riley. Dar m-aş detesta pe mine însumi dacă te-aş împiedica să vezi limpede în sentimentele tale adevărate.

Capitolul 9

Dimineaţa, Eric o lăsă la Statler înainte de a se duce la avocat.

— La ce oră te întorci mâine de la Miami? îl întrebă.

— Depinde de avionul pe care-l voi putea lua. La ce oră îţi prezinţi referatul?

— La ora trei. Dar nu făceam niciun fel de aluzie…

— Ştiu. Te-ar deranja dacă aş asista?

— Nu. Sunt obişnuită să mă vezi lucrând. Şi-mi place să te ştiu aproape de mine.

„Ce declaraţie am făcut!”, se gândi Kate un minut mai târziu, privind maşina îndepărtându-se.

În acea dimineaţă erau numeroase programe, dar conferinţa lui Todd Riley fu de departe cea mai frecventată. Când Kate intră în sală, toate locurile erau ocupate, dar o reperă pe Rachel Katz în primul rând. Fosta sa colegă de cameră din universitate îşi rugă vecinii să se înghesuie puţin pentru a-i face un loc. Todd sosi cu întârziere, un obicei pe care-l practica şi aruncă asupra auditoriului o privire satisfăcută.

— Priveşte-l, murmură Rachel ce cabotin! Iată unul căruia îi place teatrul!

Teatrul? Nu era oare acesta domeniul rezervat lui Eric? Dar Todd Riley se dădea literalmente în spectacol, cu un extraordinar simţ teatral. Nu-şi pierduse nimic din dinamism, avea un stil remarcabil şi era conştient de asta. În timp ce vorbea, Kate avu impresia că privise de mai multe ori în direcţia sa, dar era o privire impersonală. Îşi aminti ce o făcuse Eric să simtă, cu un zâmbet, chiar înainte s-o fi cunoscut, deşi era pierdută în numerosul auditoriu. Cei doi bărbaţi aveau moduri diferite de comunicare cu publicul lor. La sfârşitul conferinţei, Todd fu asaltat şi Kate hotărî să-l felicite mai târziu. Îşi croia drum cu Rachel pe marginea sălii, când se ridică o voce

imperativă:

— Vocea maestrului tău, o ironiză Rachel, care era la curent cu deziluziile sale de studentă.

— Nu acum, răspunse ea fără emoţie.

— Kate! Kate Stennis! Să nu îndrăzneşti să pleci.

Întinsese spre ea un deget autoritar. Nu, nu se schimbase. Întotdeauna dădea ordine. Kate îi zâmbi cu un uşor semn din mână şi îşi continuă drumul spre ieşire. Discută cu nişte prieteni pe hol, când o mână posesivă o prinse de braţ.

— Katie, de ce n-ai rămas? Nu m-ai auzit?

Ea se întoarse şi-l măsură din cap până în picioare, în ciuda acelui diminutiv exasperant.

— Ba da, te-am auzit. Aveai aerul că îţi consemnai unul dintre studenţi, după ore.

— Adevărat? râse el. Îmi pare rău. Este felul meu de-a fi, ar trebui să ştii asta, Katie.

Ochii de culoare închisă alunecau peste taiorul bej de vară, cu apreciere.

— Kate, te rog, îl corectă ea.

— Ai dreptate. Katie aminteşte o tânără nevinovată, pe când este evident că eşti o femeie în deplină glorie şi maturitate. Şi se vorbeşte despre tine cu mult respect în profesiune. Nu mi-am dat seama că ai început să-ţi faci un nume.

— Să ştii că lumea a continuat să se schimbe de la… de când nu ne-am văzut.

— Este prea mult timp, murmură el.

Îşi trecu braţul pe sub al său şi o conduse departe de grup. Cu coada ochiului, Kate observă sprânceana ridicată a Rachelei. Prietena sa putea fi liniştită. Nu mai era deloc sensibilă la farmecul lui Todd, doar curioasă de interesul lui subit. Cercetase auditoriul şi decisese că era cea mai atrăgătoare candidată pentru a-şi exercita seducţia?

Kate profită de această conversaţie între patru ochi

pentru a-i arăta cât se deosebea de studenta naivă de odinioară, dar el nu făcu decât să-i aprecieze şi mai mult schimbarea. Poate într-adevăr se schimbase şi el? Interesul îi părea sincer şi puternic. Când Kate se scuză pentru a asista la o sesiune notată în programul său, o făcu să-i promită că cinează în aceeaşi seară cu el.

Dar acea cină la restaurantul hotelului nu-i aduse intimitatea pe care şi-o dorea în mod vizibil. Fură întreruptţi fără încetare de cunoscuţi care treceau pe la masa lor pentru a-i saluta.

— Este imposibil! exclamă el în cele din urmă. Nu avem nicio şansă să vorbim liniştiţi aici. Să luăm o cafea în camera ta.

— N-am o cameră. Nu sunt cazată la hotel.

Îi explică faptul că lucra în Manhattan în timpul verii şi închiriase un apartament.

— Aşadar, eşti la televiziune. Cât este de neserios din partea ta.

Îi simţi puternic sarcasmul. Dar oare, nu avusese şi ea, la început, aceleaşi prejudecăţi?

— Neserios nu este cuvântul exact. De fapt, apreciez provocarea pe care o lansează micul ecran.

— Oh, dar înţeleg! Să vorbim despre asta în faţa unei cafele în camera mea.

Nu asta era ceea ce dorea Eric? Să-şi aprofundeze natura sentimentelor pentru Todd Riley? Ei bine, asta va face, deoarece se ştia dinainte capabilă să controleze situaţia.

Todd, înclinat mai mult să vorbească despre el, decât să asculte aventurile sale la televiziune, desfăşură un farmec seducător mai mult decât dominator, ghicind că nu mai era femeia care să-i accepte vechiul comportament. Ea îl puse la locul său cu un zâmbet ironic când vru s-o facă să creadă că nu uitase niciodată tandra lor intimitate.

— Kate, ai devenit cinică, se lamentă el.

— Nu. Doar mai perspicace în ceea ce priveşte bărbaţii.

Numeşte asta cinism, dacă vrei.

El îşi puse ceaşca de cafea pe masa joasă, ale cărei reverberaţii ale platoului metalic îi accentuară trăsăturile.

— N-ar fi trebuit niciodată să te las să pleci, Kate. Nu eşti ca altele.

Această reminiscenţă o crispă. „Altele” fuseseră atât de numeroase! Se aplecă spre ea şi, cu o voce gravă, teatrală, afirmă:

— Mi-ai lipsit, Kate.

— În acest caz, ai fi încercat să mă găseşti, îi replică fără nicio urmă de tristeţe sau de mulţumire.

— Poate nu mi-am dat seama până în această clipă… M-am schimbat, Kate.

Era în zâmbetul său o oboseală care nu existase odinioară. Era încă un bărbat frumos, dar părea obosit şi avea unele dificultăţi în a-şi menţine antrenul obişnuit. Brusc, îi fu milă de el şi, mirată de acest sentiment neaşteptat, se ridică.

— Este timpul să plec, Todd.

Fu imediat lângă ea, cu o mână pe braţul ei.

— Rămâi, Kate! Rămâi cu mine în seara aceasta.

Nu-i rezistă când el o îmbrăţişă, căutând undeva în ea un ecou al încântării pe care o nutrise atât de mult timp în vis. Dar nici cel mai mic fior nu-i tulbură calmul.

— Kate, cred că eram făcuţi pentru a ne revedea şi asta vine într-un moment bun… Pentru mine, timpul vagabondajului s-a terminat, o asigură cu un zâmbet trist. Sunt gata să mă retrag într-o anumită stabilitate. Chiar să mă căsătoresc. Nu este minunat că destinul te aduce la mine la această schimbare a vieţii?

Te aduce la mine… Ca şi când era un fel de cadou. Acesta era modul său de-a gândi şi cuvintele reflectau atitudinea interioară. Ca şi sărutul său, când îi luă buzele în posesie. Acel sărut era aspru, dominator, pretinzând capitulare şi Kate îşi aminti că această apropiere era la fel

ca înainte. Doar reacţia ei se schimbase. Cu Eric, descoperise bucuria pasiunii împărtăşite, nu să se supună. Şi nu voia pe nimeni altul, decât pe Eric.

Îl respinse ferm.

— Nu, Todd. Nu cred că este minunat.

— Kate, te doresc, pledă el, încercând s-o apropie din nou.

— Dar eu nu te doresc.

— Nu te înşela. Nu te vreau doar pentru o noapte, insistă el convingător.

— Asta n-are nicio importanţă, Todd. Eu nu te vreau nici pentru o noapte, nici pentru mai multe. Acum, lasă-mă să plec.

O lăsă cu regret, dar o sună în aceeaşi seară în apartamentul său, obţinând numărul printr-o relaţie comună.

— Te previn, Kate, spuse el regăsindu-şi întregul orgoliu. Nu voi suporta un refuz de la tine.

Ea nu se simţi nici măcar măgulită de această insistenţă. După toate aparenţele, Todd se hotărâse să se retragă din viaţa galantă pe care o dusese în toţi aceşti ani şi considera căsătoria un refugiu pentru bătrâneţe. În timp ce căsătoria putea fi o deschidere spre o relaţie vie, exclusivă, în care două fiinţe se dăruiau complet. Todd nu era capabil să dăruiască din sine. Păstra cea mai bună parte din el însuşi pentru munca sa şi acea parte era cea pe care o admira Kate. Dar nu-l iubea.

Astăzi, Eric nu va mai putea pune refuzul lui Kate pe seama strugurilor prea acri. Dacă l-ar fi vrut pe Todd Riley, l-ar fi putut avea, ca amant, poate chiar ca soţ. Dar optica i se schimbase şi doar un bărbat îi putea satisface toate dorinţele: Eric Daniels. Cum să se asigure oare că şi el simţea acelaşi lucru pentru ea?

A doua zi, Kate veni să verifice pentru ultima dată echipamentul pe care-l ceruse în sala de conferinţe. Şi-i

prinse bine, deoarece unul dintre aparatele de proiecţia diapozitivelor nu funcţiona şi trebui înlocuit. La insistenţele sale, scaunele din sală fuseseră aşezate în semicerc. Chiar şi în sala de cursuri prefera acest aranjament care-i permitea să-i vadă pe toţi studenţii şi să le judece interesul. Nu se aştepta să umple rândurile; ea nu era ca Todd, o vedetă a congresului. De altfel, nu ăsta era scopul pe care-l căuta. Întotdeauna visase realizarea mai degrabă decât gloria. Dacă spera să lase o urmă pe drumul contribuţiilor semnificative în domeniul său, îi plăcea mai ales să predea teoriile altora. Todd considera profesoratul ca pe o corvoadă necesară, ce-l abătea de la cercetarea personală, dar care îi aducea în compensaţie un surplus de admiratoare tinere.

Nicio nervozitate nu o tulbura pentru conferinţa ce urma. Experienţa de la televiziune îi sporise încrederea în ea, ca şi, într-o oarecare măsură, relaţia cu Eric. Va fi cu siguranţă mai uşor să înfrunte o sută de antropologi decât să-i spună lui Eric ceea ce simţea de câteva ore. Va putea oare să-l convingă că nu mai simţea nimic pentru Todd şi că pe el îl iubea? A iubi... Cât de ciudat suna acest cuvânt când izbucnea dintr-un adevăr lipsit de fantasme şi de vise. Dar el, o iubea oare? Un lucru era sigur: relaţia lor nu va putea rămâne statică. Trebuia să evolueze sau să se întrerupă. Fizic, n-avea nicio îndoială asupra a ceea ce simţea el, dar putea fi mulţumită cu această stare de fapt?

Dimineaţa, asistase la conferinţa lui Jason Phillips, antropologul ale cărui concluzii despre săpăturile din Grecia de nord se deosebeau total de ale sale. Referatul lui Phillips nu mai avea ţinuta articolelor pe care le citise, dar Kate se abţinu să se angajeze într-o controversă. De-a lungul dezbaterilor care urmară, o făcură alţii pentru ea. Va avea ocazia să-şi prezinte punctul de vedere în această după-amiază şi n-avea niciun interes să suscite rivalităţi.

La prânz nu-l putu evita pe Todd, care-i rezervase un loc

alături, la masa celor mai eminenţi participanţi la congres. Încerca oare să-i dovedească în ce măsură îi putea fi util din punct de vedere profesional? Nu se îndoise niciodată de această putere, dar pur şi simplu nu accepta să includă un ataşament personal. Eric o acuzase că-şi compartimentează viaţa. Ştia că de acum îl va lăsa să ajungă la fiecare faţetă a sa – deoarece fiinţa sa nu va mai fi niciodată fragmentată.

— Kate eşti la ani-lumină de aici.

Observă că Todd îi vorbea şi o obliga să urmărească discuţia. La ce-i folosea să se gândească la Eric, de vreme ce nu putea face nimic până când nu-l va revedea?

Când pătrunse în sala de conferinţe, cu puţin înainte de ora trei, fu plăcut surprinsă să nu descopere decât câteva scaune libere. Nu prevăzuse atâta lume. Jason Phillips era evident prezent, gata să-i respingă concluziile. Şi acolo, aşezat modest în al cincilea rând, se afla Eric! Când se întorsese? El îi dedică un zâmbet încurajator pe care îl primi fără să împingă mai departe comunicarea. Nu voia ca prezenţa sa s-o conturbe Cât era de fericită că venise! După toate aparenţele, nimeni din sală nu-l recunoscuse. Se putea avea încredere în oamenii de ştiinţă pentru a rămâne impasibili în faţa celebrităţii. Ea însăşi se comportase astfel până când o anumită celebritate pusese mâna pe ea. Nu, până când Eric Daniels pusese mâna pe ea. Acesta era bărbatul pe care-l iubea, nu vedeta.

Când Todd intră, cu privirea sa obişnuită, Kate trebui să facă o pauză în mijlocul introducerii din cauza rumorii pe care o produse şi pentru că lui i-ar fi părut rău să n-o producă. De parcă era de datoria lor, oamenii din primul rând se împinseră pentru a elibera un scaun. Când fu instalat, îi zâmbi conferenţiarei şi-i permise cu un gest să continue. Da, ce actor, într-adevăr! Şi ce ironie să folosească acest cuvânt în sensul său apreciativ!

Ea vorbi cu entuziasm şi umor, bazându-se pe diapozitive pentru a-şi ilustra argumentele. Simţi că ţine atenţia sălii

desfăşurând firesc ceea ce învăţase de la Stan şi de la Eric la televiziune. Nu se mai exprima ca un simplu profesor. Ştia să captiveze, să se joace cu aplauzele şi intonaţiile pentru a sublinia punctele forte ale discursului. După ce încheie, se angajă în dialog şi controversa aşteptată cu Jason Phillips începu.

Adversarul său arăta atâta agresivitate, încât Kate crezu un moment că pierde teren. Todd o privea cu curiozitate, aşteptând să vadă cum se va descurca. Dar privirea calmă a lui Eric fu mai încurajatoare decât dacă ar fi învârtit un drapel deasupra capului. Eric părea că ştia că se descurca. Neliniştea trecătoare dispăru imediat şi pară atacurile repetate ale lui Phillips cu argumente foarte puternice şi energice, până când auditoriul îl rugă să pună capăt acestor intervenţii.

Când şedinţa fu închisă, oamenii se grăbiră s-o felicite şi să-i ceară copii după referat şi curând fu copleşită, fericită de aceste reacţii pozitive, mai fericită însă că de acum se putea consacra lucrului care îi era cel mai drag.

— Katie, inimioară, ai fost minunată! proclamă Todd cu o voce sonoră, în timp ce se făcea loc în faţa lui.

Îşi sublinie lauda cu o îmbrăţişare şi peste umărul său ea îl văzu pe Eric în marginea grupului întorcându-se ca pentru a pleca. Respingându-l pe Todd, se duse spre el.

— Eric!

Cu el voia să-şi împartă bucuria.

— Cum ţi s-a părut? îl întrebă ajungând în dreptul lui.

El luă mâinile care i se întindeau şi zâmbetul aprobator o încălzi. Într-o clipă, înţelese că succesul profesional nu era pe deplin satisfăcător dacă nu era garantat de iubire.

— A fost bine, spuse el. Fireşte, eu sunt un profan, dar…

— Bine?! A fost extraordinar! corectă Todd cu emfază apropiindu-se cu un zâmbet sarcastic spre mâinile lor unite. Nu cred că am avut onoarea să vă cunosc, adăugă el spre Eric. Dar aţi spus profan…

Eric îi dădu drumul în timp ce ea făcea prezentările. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, măsurându-se ca şi când se jupuiau reciproc. Mai întâi amuzată, Kate fu stupefiată de tensiunea ce creştea între ei. Înainte de a răspunde colegilor care continuau să o abordeze, făcu în aşa fel încât să le poată percepe conversaţia.

— Daniels... Daniels? Nu sunteţi din industria spectacolului?

— Într-adevăr.

— Chipul dumneavoastră îmi spunea ceva. Moderaţi o mică emisiune matinală, nu-i aşa?

Eric primi înţepătura cu o indiferenţă plină de umor, dar pe Kate o cuprinse mânia.

— Într-adevăr, repetă el.

— Privesc puţin la televizor, continuă Todd pe acelaşi ton zeflemitor. Foiletoanele, desenele animate şi filmele vechi nu-mi reţin interesul.

— Dacă-mi pot permite, ce vă reţine interesul, domnule Riley?... Iertare, profesore Riley.

Cu obişnuita sa perspicacitate, ghicise că Todd ţinea la titlu.

— Ştiinţa, spuse acesta, încununând cuvântul cu o aură de sfinţenie. Munca mea, precizã, incluzându-se în aură.

Şi adăugă, în clipa în care Kate se eliberă pentru a li se alătura:

— Şi Katie, aici prezentă.

Îi cuprinse acesteia umerii cu un gest posesiv. Ea văzu cum ochii lui Eric se îngustează. Nu-l asigurase oare că Todd fusese indiferent revăzând-o? Ce va gândi acum? Se eliberă rapid.

— Te-am rugat deja să nu-mi mai spui Katie, replică ea pe un ton ciudat de calm, în timp ce furia clocotea în ea.

— Iertare, am uitat... Astfel o numeam când de-abia ieşea din copilărie. Ştiţi, Kate mi-a fost studentă.

— Nu mă îndoiam că aţi avut o mare influenţă asupra ei,

îl persiflă Eric cu o indiferenţă rece. Todd ignoră sarcasmul.

— Am parcurs un drum lung împreună, Kate şi cu mine.

— Da. Acum o bună bucată de timp, dacă am înţeles bine.

— Oh, făcu Todd, evitând cu un gest, toate astea se vor schimba acum. N-am intenţia s-o pierd când tocmai am regăsit-o.

— Todd! protestă ea, încremenită în faţa răcelii indiferente a lui Eric.

— Sper s-o conving să vină cu mine în Kenya în septembrie, continuă Todd ca şi cum ea nu era acolo. Vom lucra împreună timp de trei luni. I-am vorbit lui Grayson după-amiază, Kate, şi a acceptat bucuros să-ţi acorde un concediu.

— Tu... Cum?! izbucni ea indignată la ideea că îşi permisese să-i vorbească rectorului de la universitate fără s-o consulte. N-aveai niciun drept!

— Nu te înfuria, Kate! Voiam pur şi simplu să sondez terenul. Fireşte, este hotărârea ta, dar Grayson nu-şi poate imagina că vei refuza o asemenea şansă.

Era adevărat că niciunul dintre colegi, în situaţia sa, n-ar fi refuzat-o. Dar Kate, oricât îi plăcea cercetarea pe teren, nu era dispusă să se lase manipulată şi nu avea nicio dorinţă să petreacă trei luni cu Todd Riley, indiferent ce i-ar aduce asta pe plan profesional.

— Haide, Kate, nu refuza. Ne vom putea regăsi ca în vremurile bune, adăugă el, pentru a-l face în mod intenţionat pe Eric să creadă că legătura lor se putea reînnoda.

— Nu, Todd, mulţumesc, dar pur şi simplu oferta ta nu mă interesează, făcu ea pe un ton tăios.

Todd deschise gura pentru a răspunde, dar Eric i-o luă înainte.

— Kate, trebuie să plec, n-am trecut încă pe acasă.

Aşadar, venise direct de la aeroport! Valul de satisfacţie

pe care-l simţi se sfărâmă când adăugă:

— Pe de altă parte, se pare că aveţi amândoi de aranjat nişte planuri şi vă deranjez.

Să-i deranjeze? Cum putea spune asta în timp ce ea nu-şi dorea decât să fie singură cu el? Todd era în plus, nu el.

— Nu Eric, nu pleca. Nu este nimic de aranjat. Nu voi merge în Kenya.

— Cum poţi hotărî asta înainte să-ţi explic scopul cercetării? interveni Todd.

Şi, spre dureroasa ei stupefacţie, Eric aprobă:

— Profesorul Riley are dreptate, Kate. Aşteaptă să afli exact ceea ce refuzi.

După un scurt la revedere, părăsi grăbit sala. Kate rămase un timp tăcută, cu ochii aţintiţi asupra uşii pe care tocmai dispăruse silueta sa. Apoi se întoarse pentru a-i ţine piept lui Todd Riley.

Cum se putuse comporta în acest mod meschin şi arogant cu Eric Daniels? Nu-şi putu reţine mânia şi-i spuse ceea ce gândea despre purtarea sa, dar el o opri imediat.

— Haide, Kate, nu te ambala astfel. Acest tânăr se poate apăra singur, nu are nevoie să-i iei tu apărarea.

— Da! Ai încercat să-l înjoseşti, să-i minimalizezi munca, dar nu s-a lăsat intimidat, nu-i aşa? în consecinţă, ai schimbat tactica şi l-ai lăsat să creadă că între noi a fost permanent ceva!…

— Dar, Katie dragă, există ceva între noi.

— La timpul trecut, Todd. Şi nu sunt „Katie dragă”.

El făcu un pas, dar ea se dădu înapoi. De acum, nu se mai punea problema s-o atingă. Nici fizic, nici emoţional.

— Nu mă mai interesezi, Todd Riley. Ţi-am spus-o deja aseară.

— Din cauza lui Eric Daniels?

— Da, din cauza lui Eric Daniels. Şi nu te voi lăsa să distrugi ce am în comun cu el.

— Te rog, Kate! făcu el nerăbdător. Ce-ai putea avea în

comun cu un animator de televiziune? îmi vine greu să-ţi înţeleg entuziasmul, dar eşti femeie şi ţi-l iert. Numai să admiţi că este vorba despre o aventură…

Continuă să vorbească, descriind cu convingere avantajele unei colaborări profesionale, articolele pe care le-ar putea semna împreună despre munca lor în Kenya. Dar Kate nu-l mai asculta. Ce avea în comun cu Eric Daniels? Multe lucruri mai importante decât o carieră. La amintirea ultimei conversaţii cu Andreea, zâmbi. Fetiţa ştia că dragostea era primordială.

— Încetează acest discurs, Todd, îl întrerupse brusc. Nu-mi voi schimba părerea. În schimb, îmi voi schimba răspunsul.

El ridică dintr-o sprânceană, mirat.

— Ce răspuns?

— Nu din cauza lui Eric Daniels nu mă mai interesezi. Ci pur şi simplu din cauza mea şi a ta. Nu te iubesc, Todd, şi cred că nici tu nu mă iubeşti.

Îi făcu favoarea de a adăuga chiar că-l credea incapabil de-a iubi orice femeie.

— Există diferite feluri de dragoste! izbucni el iritat.

— Nu pentru mine. Pentru mine nu există decât un singur fel: acela care înglobează totul.

— Dar ai devenit o romantică fără speranţă!

— Nu. O romantică plină de speranţă! Şi consider asta ca un compliment.

Deodată, se simţi complet uşurată. Indiferent ce se va întâmpla cu Eric, nu-şi va regreta niciodată atitudinea actuală.

— Kate…

— Nu.

— Nu este loc pentru a vorbi. Să mergem la hotel şi…

Făcu un gest spre ea, dar Kate îl surprinse.

— Am spus nu.

Mâna lui Todd rămase suspendată un timp, apoi căzu:

— Îl iubeşti cu adevărat pe acest tânăr, nu-i aşa?

În sfârşit, accepta! oftă uşurată.

— Da, îl iubesc. Dar chiar dacă nu l-aş iubi, adăugă cu blândeţe, între tine şi mine nu este loc decât pentru prietenie, Todd. Dacă o accepţi.

— Aşa să fie, exclamă el ironic.

Îi lăsă ultimul cuvânt, simţindu-se într-o dispoziţie generoasă.

***

Taxiul care o ducea înapoi acasă se afundă în ambuteiaje. Ce zi! Crucială, se gândi ea. Când totul era atât de limpede în mintea sa, în inimă, rolul lui Todd nu era lipsit de ironie. Fără să vrea, fusese avocatul diavolului, prezentându-se într-un asemenea contrast cu Eric. Să spună că putea să se gândească la faptul că Eric şi cu ea veneau din lumi diferite! Avea mai multe afinităţi cu el decât cu fostul său profesor de antropologie! Şi Eric ştia atât de bine să facă să cadă barierele! mai mult: nu le făcea să cadă, nu le recunoştea existenţa! se interesa destul de mult de ceilalţi pentru a fi capabil să-i emoţioneze, să-i facă să le vibreze coardele sensibile. De aceea avea o asemenea prezenţă pe un platou, pe o scenă. Kate voia să-l încurajeze să accepte rolul tatălui din „Timpurile de altă dată”. Ar fi fost minunat! Oh, câte lucruri avea să-i spună!

— Nu puteţi merge mai repede? îl întrebă pe şofer.

— Dacă aveţi bagheta magică pentru a transforma maşina în elicopter…

Dacă ar fi avut bagheta magică l-ar fi materializat imediat pe Eric alături de ea şi n-ar mai fi fost grăbită. Acum că-şi lămurise propriile sentimente, era atât de nerăbdătoare să se pună de acord cu el. Îi putea explica ce simţea, dar nu putea controla, nici prevedea răspunsul său.

Intrând în trombă în apartamentul său, îşi aruncă poşeta şi alergă direct la telefon. Începu să formeze numărul şi subit, i se goli creierul şi fu incapabilă să-şi amintească ultimele cifre. Era ridicol! Se pregătea pentru cea mai importantă comunicare telefonică din viaţa sa şi numărul lui Eric îi scăpa. Trânti receptorul şi căută în agendă... în mijlocul enervării, îi apăru umorul situaţiei şi izbucni în râs.

Mai calmă, formă din nou numărul, dar nu primi răspuns. Încercă de mai multe ori în interval de un sfert de oră şi nerăbdarea i se transformă în îngrijorare. Îşi pregăti o salată pentru cină, tăie câteva pătrăţele de brânză şi se forţă să mănânce. Dar nu-i era foame decât de Eric, de mâinile mângâietoare pe corpul ei, de presiunea sărutărilor sale. Se înfioră de intensitatea dorinţei. Acum voia mai mult, voia să-şi împartă toată viaţa cu el. Dar pentru această noapte, dorea atât de mult să-l strângă în braţe...

Când la ora nouă sună telefonul, sări în picioare. Dar era mama sa...

— Kate, voiam să te felicit. Eric mi-a spus că ai făcut o conferinţă senzaţională. Nu eram sigură că te găsesc. Nu eşti la congres în seara aceasta?

— Oh, nu era nimic foarte interesant, minţi ea. Când ai vorbit cu Eric?

Era greu să ia un ton indiferent.

— Acum mai puţin de-o jumătate de oră. De ce?

— Nimic deosebit. Am încercat să-l sun...

— Nu este acasă.

— Mamă, este evident, altfel mi-ar fi răspuns.

— Sunt o proastă! pufni Milly. A telefonat adineaori de la avocat.

— Aşa târziu?

— Am impresia că maestrul Klein lucrează până la ore imposibile. Neliniştită, draga mea? o întrebă pe un ton glumeţ.

— Nu, voiam pur şi simplu să-i vorbesc.

— Îi voi spune dacă-l văd, dar m-ar mira acum. Plecăm mâine la Montank. Vii cu noi?

Invitaţia venea oare de la el?

— Nu ştiu. Voi vedea, mamă. Mai întâi, trebuie să vorbesc cu Eric.

— Înţeleg, sunt sigură că te vrea... cu noi, strecură ea înainte de a-i ura noapte bună fiicei sale şi de a închide.

Kate nu împărtăşea această frumoasă încredere. Se culcă după miezul nopţii, fără să aibă alte veşti. De ce n-o suna? Fusese oare complet dezgustat de comportamentul lui Todd? Sau îl va folosi ca pretext? în acest caz, de ce ar fi venit la Statler direct de la aeroport? Era acesta gestul unui bărbat care îşi pierde interesul? Sau era gestul unui prieten prevenitor, afectuos, dar nu îndrăgostit? Atmosfera de la mezanin deveni sufocantă. Această aşteptare devenea o agonie.

La ora şapte şi jumătate se ridică din pat înainte să sune deşteptătorul, după o noapte fără somn, în care oscilase între planuri optimiste de viitor cu Eric şi perspectiva unei vieţi anoste şi dezolante fără el.

Îşi făcu duşul, se îmbrăcă, alegând taiorul alb la care puse o bluză bleumarin. Clasic, practic şi distant. La ora opt era gata de plecare, dar Eric tot nu sunase. Dimineaţa trebuia să asiste la o reuniune-dezbatere asupra inovaţiilor în învăţământul universitar şi fu retransmis unul din cursurile ei televizate. Nu se va putea sustrage. Ora opt şi un sfert. Dacă nu plecase deja la studio, Eric era pe punctul să plece. În cazul în care se va întâmpla să-l prindă, nu va putea vorbi mult timp, dar cel puţin să-i spună că dorea să-l vadă. Privi uşa, privi telefonul şi se hotărî să formeze numărul. Niciun răspuns. Sau plecase deja, sau nu se întorsese să doarmă în apartament. De ce nu-i dăduse niciun semn de viaţă? Fugea de ea? Dar din ce motiv? Nu aştepta nimic de la el... O minciună, dar pe jumătate: spera totul de la el, dar nu aştepta nimic. Voia pur şi simplu să-i

spună ce simţea.

După colocviu se întâlni cu Rachel Katz în hol la Statler.

— N-ai uitat că prânzim împreună?

— Oh, Rachel! îmi pare rău... Nu pot. Trebuie să fiu în altă parte.

„Altă parte” era imobilul mare şi modern al R.C.A., unde se hotărî să-l caute pe Eric.

— Ce păcat! Şi eu care credeam că ne vom lăsa pradă amintirilor nostalgice... Vii în această după-amiază la conferinţa lui Horowitz?

— Cred.

— Bun, atunci pe curând. Poate vom putea cina împreună după aceea?

Grăbită să plece, Kate avu o mişcare evazivă din cap. Nu voia să se angajeze înainte să ştie... Să ştie ce? S-ar fi spus că, pentru moment, cele mai mici fapte şi gesturi ale sale depindeau de Eric.

Dar Eric nu era în biroul lui.

— Cred că a plecat pentru prânz, o informă secretara. Probabil la cafenea, deoarece a anunţat că se va întoarce într-o oră.

Era aceeaşi blondă frumoasă pe care Kate o întâlnise în ziua în care i se schimbase viaţa. Asta se petrecuse într-adevăr doar cu mai puţin de două luni mai înainte?

Eric nu era nici la cafenea. Era ora douăsprezece şi jumătate şi personalul era numeros, căutând cu privirea mese neocupate. Kate se aşeză într-o despărţitură cu ochii aţintiţi la intrare.

Apoi el apăru brusc. Inima îi tresări în timp ce ridică mâna pentru a-i atrage atenţia, dar n-o remarcă imediat. Nu era singur şi discuta cu o însufleţire bucuroasă. Kate recunoscu femeia uimitoare căreia îi zâmbea într-un mod atât de fermecător. Avea o fotografie în camera Andreei. Era Ginny Wells.

Capitolul 10

Kate îşi dori să nu fi venit niciodată, dar era prea târziu. Eric o zărise. Ea încercă să-şi compună o atitudine în timp ce el îşi conducea fosta soţie spre masă. De ce era Ginny Wells atât de frumoasă? Traversă toată sala ca şi când îşi făcea intrarea pe o scenă. Totul la ea era seducător: rochia neagră, aproape sobră prin simplitate, îi punea în evidenţă părul superb de un roşu strălucitor şi pielea ca fildeşul.

— Cine este? întrebă o femeie vecină, din separeul din spatele lui Kate.

— Nu ştiu, dar cu siguranţă este cineva.

— Ah, dar este Eric Daniels. N-o fi fosta lui soţie?

— Vrei să spui fosta şi mereu noua? o corectă interlocutoarea cu un râs înfundat.

Ginny de-abia îi lăsă timp lui Eric să facă prezentările.

— Ne putem aşeza la masa dumneavoastră? întrebă, strecurându-se pe scaunul din faţă, fără să aştepte răspunsul lui Kate.

Eric ezită o secundă şi luă loc alături de Ginny. Kate avu impresia că inima i se face fărâme.

— Muream de dorinţa de-a vă cunoaşte, continuă actriţa. Andreea este în culmea entuziasmului faţă de dumneavoastră şi de mama dumneavoastră. Dacă nu aş fi atât de recunoscătoare, aş fi geloasă… Mint, reluă ea cu un zâmbet nevinovat. Nu în ceea ce priveşte recunoştinţa, însă sunt într-adevăr puţin geloasă. Mi-a dat să înţeleg că vă aşază alături de Ioana d’Arc. Poate este puţin prea sus… Apropo, nu sunt nici măcar sigură că Andy ştie de existenţa Ioanei d’Arc…

Se întoarse spre Eric.

— După părerea ta, inimioară? Andy ştie oare cine este Ioana d’Arc?

Eric o privea cu indulgenţă, ca şi când era o copilă adorabilă. Kate nu reuşea să creadă că aveau acest fel de

relaţie. Ştia cum reacţiona Eric faţă de dependenţă. Dacă acesta era genul de legătură care-i unea, se putea spune că era solidă.

— Nu ştiu, spuse el zâmbind. Ai fi pe un teren mai sigur cu Groucho Marx.

— Sau Charlie Chaplin. Îi plac la nebunie vechile filme comice. Dar acum, singura sa eroină sunteţi dumneavoastră… într-adevăr, ar trebui s-o vedeţi cât este de mândră să numere un arheolog printre prietenele sale.

Zâmbetul îi era irezistibil.

— Sunt antropolog.

— Oh, îmi pare rău… Am comis o eroare gravă? Nu este acelaşi lucru?

Părea atât de sincer mâhnită, încât Kate o linişti cu un semn din cap. Cum să fie jignită de atâta candoare? Trebuia să fie greu să te superi pe Ginny Wells.

— Nu, este doar o mică greşeală pe care mulţi oameni o fac.

— Asta mă va învăţa minte s-o mai impresionez pe prietena fiicei mele, făcu ea, dând roată ochii negri strălucitori.

Această amintire neîncetată a prieteniei sale cu Andreea era oare intenţionată? Ce ştia despre relaţia sa cu Eric? Acesta era motivul care o adusese la New York? Disperarea lui Kate creştea. Conversaţia particulară cu Eric nu va mai avea loc. Poate era mai bine astfel. Îl iubea pe Eric, dar nu era pregătită să-l împartă cu o fostă soţie care pretindea timpul şi afecţiunea sa. Ginny Wells avea multe atuuri, trebuia să recunoască. Spontaneitatea făcea parte integrantă din frumuseţea ei şi când îşi desfăşura în toată splendoarea personalitatea, cum făcea acum în faţa lui Kate, nu se putea să nu cedezi farmecului său.

— Eram convinsă că această copilă va urca pe scenă înainte de a ajunge la pubertate, exclamă ea. Şi acum nu vorbeşte decât despre intrarea la colegiu pentru a studia

dinozaurii.

— Vizita la Muzeul de istorie naturală a marcat-o pentru un anumit timp, dar va trece, fără îndoială.

— Sper că nu. Îmi place mai mult dorinţa de a-şi continua studiile. Eu n-am făcut-o să descopere atâtea lucruri educative, ca muzee şi altele... De fapt, n-am avut niciodată timp...

Cu un zâmbet vesel, adăugă:

— Adevărul este că eu însămi nu sunt prea pricepută în acest gen de activităţi. Eric este intelectualul familiei.

— Numai prin comparaţie, făcu acesta modest.

— Vrei să spui că am creierul atât de gol, încât pe lângă mine treci drept Einstein?... Cel puţin ştiu cine este Einstein, sublinie ea cu umor. Oh, îmi amintesc... Am dus-o o dată pe Andy la muzeu. La Wax Museum, la San Francisco... Oare asta contează? Probabil nu, continuă ea, fără să lase timp pentru un răspuns. Oricum, sunt cu adevărat fericită că polii săi de interes depăşesc lumea spectacolului.

Kate ridică o faţă intrigată.

— V-ar deranja să facă o carieră pe scenă?

— Nu mă deranjează, făcu Ginny gânditoare. Doream pur şi simplu să-i ofer un evantai mai larg de alegeri. Iubesc scena, dar ea nu rezervă o viaţă uşoară şi nu ajută cu nimic la stabilitatea familială. Nu-i aşa, Eric?

El nu răspunse decât printr-o ridicare din umeri.

Kate simţea între ei asemenea curenţi ascunşi, încât lucrurile nu aveau nevoie să fie formulate. Venise să-i spună lui Eric că-l iubea, să-l întrebe ce simţea pentru ea! Ce bătaie de joc! Nu numai că nu putea spune nimic, întreba nimic, dar nu reuşea nici măcar să-l privească drept în ochi, de teamă să nu citească acolo sentinţa care înseamnă despărţirea.

Totul, acum, îi era atât de drag la el. Profilul puternic, buclele rebele ale părului de culoarea alunei, ochii cenuşii

care se umbreau de pasiune şi acel zâmbet teribil în colţul gurii, care-i pătrundea drept în inimă. Şi aceste calităţi nu mai aparţineau unei celebrităţi, ci lui Eric, bărbatul care o deschisese spre dragoste.

Existau totuşi anumite fapte ascunse pe care Kate nu le putea ghici. Întâlnirea dintre el şi Ginny era întâmplătoare? Sau o hotărâseră când se văzuseră în California? Din cauza lui Ginny n-o sunase Eric? Fără îndoială, din cauza ei nu-şi petrecuse noaptea în apartamentul său? Inima i se strânse, deşi încerca să-şi înfrâneze o disperare fără fundament.

Conversaţia se opri în timp ce făcură comanda chelneriţei. Kate luă ca toată lumea un hamburger, neştiind cum îl va putea înghiţi cu acel nod ce-l simţea în stomac. După toate aparenţele, Ginny nu cunoştea acest gen de probleme, deoarece muşcă pofticioasă din sandviş, îndată ce-i fu aşezat în faţă.

— E o fericire că-mi place asta! în tot turneul practic n-am mâncat altceva.

— Trebuie să fie dur să călătoreşti astfel, fără încetare, spuse Kate.

— Da, dar îmi şi place! Este toată viaţa mea şi n-aş fi putut pleca fără devotamentul lui Eric.

Privirea plină de tandreţe pe care o schimbară nu-i scăpă.

— Nu mi-am dat niciodată seama cât este de neînlocuit până când am divorţat, continuă Ginny. Este un fost soţ perfect!

— Nu sunt sigur că sunt flatat de certificat, o ironiză el.

— Ba da, trebuie să fii! exclamă Ginny, răsplătindu-l cu o îmbrăţişare călduroasă. Şi-ţi voi da în curând dovada, într-un mod pe care nici nu ţi-l imaginezi.

Nodul din stomacul lui Kate se strânse. Oare căsătoria lor instabilă aborda o nouă fază de împăcare? Deodată, nu mai avu decât o dorinţă: să iasă din acest trio infernal. Simţi privirea lui Eric asupra ei, dar se prefăcu absorbită de mâncare pentru a o evita. Ginny continua să vorbească.

Trecerea sa prin New York fusese programată? De Eric?

— Cât timp rămâneţi? se auzi Kate întrebând.

— Doar timpul necesar pentru a aranja nişte... o afacere, răspunse Ginny cu un zâmbet misterios. Asta îmi dă ocazia s-o văd pe Andreea şi să mă odihnesc câteva zile. Sunt nerăbdătoare să mă întorc la Montank!...

Se lumină sub o subită inspiraţie.

— Kate, de ce n-ai veni cu noi? Eric şi cu mine plecăm cu maşina în seara aceasta. Vino să participi la lovitura mea strălucită. Vei vedea răsunetul.

Kate îşi aminti de un joc din copilărie în care, la un strigăt, participanţii trebuie să rămână încremeniţi în poziţia lor, ceea ce făcu ea. Astfel era de încremenită de când Ginny anunţase că se ducea cu Eric la vila lor de pe malul mării. Bineînţeles, Montank! Ce loc mai propice pentru o împăcare romantică? Durerea îi măcina inima îngheţată. Şi atunci, în mod inexplicabil, Eric reînnoi invitaţia.

— De ce n-ai veni?

— De ce n-aş veni? nu putu ea decât să repete.

Îi era destul de greu să rămână aici, să-i privească aşezaţi în faţa ei, foarte aproape! Aşadar, se vor împăca. La provocarea cui? Şi de ce insistau să participe la asta?... Dar nimic nu mai avea importanţă, decât să reuşească să se ridice şi să plece.

— Va fi un weekend „superspecial”, cum ar spune fiica mea. Ginny nu era răutăcioasă, n-avea nicio idee de răul pe care i-l făcea. Dar Eric? Oare cum putea fi atât de dur? îşi imagina că nu simţea nimic? Şi ea care-i iubea atât de mult sensibilitatea! Dacă o acuzase că nu voia să împartă cu el decât patul, nu vedea oare acum că nu era adevărat, că se pregătea să i se dăruiască total?

El o fixa cu o privire pătrunzătoare.

— Nu este ceea ce crezi tu, Kate.

Dar ce altceva putea crede?

— Care este această ocazie specială? întrebă ea.

Eric îndepărtă mâinile în semn de neştiinţă.

— Ginny nu mi-a spus încă.

— O surpriză. Dar vă garantez că va fi plăcută.

Atunci se înfurie. Ce făceau oare amândoi? Jucau un vodevil? Hotărât lucru, nu înţelegea această mentalitate de actori. Revenea la prejudecăţile de la început, dar ele o protejau cel puţin de confuzii. Îşi luă geanta şi se ridică.

— Iertaţi-mă, trebuie să plec.

— Dar nu ţi-ai terminat prânzul, protestă Ginny.

— Nu mă dau în vânt după hamburgeri.

— Atunci, de ce ai luat unul?

— Nu este singurul lucru stupid şi iraţional pe care l-am făcut în ultimul timp.

Ochii vioi ai lui Ginny treceau de la Kate la Eric şi o expresie stupefiată i se zugrăvi pe chipul frumos.

— Kate, pentru ceea ce va fi la Montank, nu vrei într-adevăr să vii?

— Nu pot, congresul nu s-a terminat.

— Dar se termină mâine, remarcă Eric. Ai putea să lipseşti în ziua închiderii.

— Şi de ce aş face-o? îl sfidă ea.

— N-o face dacă tu consideri că este important să asişti la asta, răspunse Eric.

Ochii îi erau de oţel şi nu le putu suporta impactul. Murmură câteva cuvinte despre seminarul din după-amiaza care tocmai începuse, spuse la revedere şi se năpusti spre uşă. Eric o ajunse la intrare.

— Aşteaptă, îi spuse prinzând-o de braţ şi obligând-o să se întoarcă.

— Să aştept ce?

— Trebuie să vorbim.

Să vorbească? Cu ce intenţie alergase spre el acum mai puţin de-o oră? Ce îmbrăţişare diferită de această mână pe braţul său visase!

— Nu văd ce avem să ne spunem.

— Devii puerilă.

— Şi tu devii plictisitor. Lasă-mă să plec, nu vreau să întârzii.

— De ce? Te aşteaptă Todd Riley?

Ea rămase cu gura căscată, uluită. Todd era aşa de departe de mintea ei, încât nu reuşea să înţeleagă asociaţia de idei a lui Eric. Dar desigur, era normal, pentru că nu avusese ocazia să-i facă mărturisiri.

— De ce nu m-ai sunat? îl întrebă pe un ton acuzator.

Dacă măcar îi anunţa prezenţa lui Ginny s-ar fi putut pregăti pentru această experienţă.

— M-am întors la ora două, noaptea aceasta. Şi când am încercat să te sun la studio, erai deja plecată…

În cele din urmă, un semn de emoţie îi tulbură vocea când adăugă:

— Pe de altă parte, mi se părea că aveai nevoie de timp pentru a-ţi pune gândurile în ordine. Ţi-aş fi telefonat în seara aceasta.

— Înainte de-a pleca la Montank, nu-i aşa, sau după?

El o duse departe de trecerea unde, în jurul lor era o mişcare continuă. Chiar aşa, mânioasă, tristă şi confuză, Kate reacţionă la apropierea sa. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi respiraţia i se acceleră.

— Kate… Nu trage concluzii pripite. Nu este vorba despre o întâlnire galantă cu Ginny.

— În acest caz, ar trebui s-o informezi. Împăcarea este fundamental întipărită pe chipul ei. N-ai citit-o?

— Poate ai citit tu greşit. N-o cunoşti pe Ginny, este debordantă, comunicativă. Dar nu mai există între noi decât o prietenie tandră.

— O prietenie afectuoasă? îl ironiză ea. Ca a noastră?

— Nu, nu ca a noastră. Tu şi cu mine am depăşit acest stadiu.

— O constatare îngrozitoare, s-ar zice.

— Ar putea fi aşa dacă nu încercăm să ne înţelegem.

Nu mai suportă să arunce vina asupra ei şi-i aminti pe un ton tăios:

— Plecarea ta de ieri după-amiază n-a ajutat la asta.

— Ai dreptate, făcu el cu un oftat ce se auzi. Cu o zi înainte mă anunţaseşi că Todd Riley te-a ignorat complet şi când v-am văzut împreună se comporta ca şi când te avusese. Nu ştiam ce să cred.

— Ce-i mai rău, evident. Cheia poveştii, Eric, este că Todd juca marea sa scenă din actul patru.

— Pentru mine?

— Oh, pentru noi trei… De altfel, era singurul actor? Nu te-am minţit niciodată referitor la Todd, nu s-a purtat în acest fel înainte.

— A ajuns foarte departe, foarte repede.

— Şi tu te-ai retras.

Nu se putu împiedica să nu-i compare pe cei doi bărbaţi. Todd o asaltase ca un buldozer. Încă de la început, Eric îi simţise rezerva, n-o forţase şi acceptase situaţia. Poate în beneficiul propriei sale rezerve. Fie că recunoştea sau nu, Eric se ferea de orice angajament personal.

— Am greşit, spuse el.

— Poate nu, Eric. Ai deja atâţia oameni care se bizuie pe tine încât, inconştient, te temi de noi greutăţi.

Un fulger de furie trecu prin ochii întunecaţi.

— Nu încerca să mă analizezi, Kate, nu de asta am nevoie acum. O atrase spre el şi o sărută, dar pentru Kate fu mai mult un supliciu, decât o fericire. Îl împinse.

— Iar eu am nevoie să mă laşi să plec.

— Kate, uită de congres, mâine.

— Oricum, nu vă voi însoţi pe amândoi la Montank. „Amândoi”. Expresia îi veni atât de uşor pe buze… Nu-i considerase ca un cuplu îndată ce-i văzuse împreună?

— Ţi-am spus deja că nu este vorba despre ceea ce crezi.

— Tu aşa gândeşti, dar Ginny are evident alte idei şi alte planuri.

— Oare nu ceea ce cred eu este important?

— În cazul în care ai fi incapabil să-ţi schimbi părerea… Eric, ai mai făcut dragoste cu ea de la divorţ? nu se putu stăpâni să nu întrebe, ştiind totuşi că întrebarea era ridicolă.

Trăsăturile atât de dragi se înăspriră.

— Nu adeseori. Şi cu siguranţă, nu de când te-am întâlnit.

Dat fiind faptul că Ginny lipsise în acest ultime două luni, consolarea era jalnică.

— Dar înainte? insistă ea.

— Uneori. Oamenii se apropie pentru diferite motive, Kate. S-a întâmplat ca Ginny să aibă nevoie de afecţiune şi de consolare.

— Şi o simpatie verbală n-ar fi fost de ajuns, i-o reteză ea pe un ton aspru, înainte de-a relua: Oh, Eric. Îmi pare rău. N-am niciun drept să fiu geloasă.

— În niciun caz, nu pe trecut.

Ah! doar prezentul şi viitorul o priveau pe Kate şi era cert că Ginny Wells se aştepta ca Eric să fie disponibil pentru ea întotdeauna. Pentru afecţiune, consolare sau orice altceva. Şi va fi el capabil să-i refuze ceea ce-şi dorea?

— Şi dacă Ginny îţi va cere să te întorci la ea?

— N-o va face.

— Cum poţi să ştii, când nu cunoşti surpriza pe care ţi-o pregăteşte?

— Fii realistă, Kate, o rugă el încruntat. Ginny este cu adevărat o copilă când este vorba despre secrete. Andy şi mama ta sunt la Montank. Nu este oare dovada că nu este nimic romantic în ceea ce ne pregăteşte? Altfel te-ar fi invitat acolo?

— Ginny este actriţă. Poate îi place să aibă publicul său.

Kate se detestă pentru această remarcă amară şi nepoliticoasă. Dragostea trebuia să te facă bucuros, deschis, dragostea trebuia să cuprindă totul. De ce o aruncase în acel vârtej de dezordine?

Eric scutură capul cu nerăbdare.

— N-are sens să continuăm pe această cale…

Şi cu siguranţă nu făcea referire numai la conversaţia prezentă. Punea capăt acestei pasiuni care trebuia să evolueze sau să moară. Tot ceea ce trăiseră în comun nu însemna nimic pentru el, decât o aventură de o vară. De ce oare Kate îşi pierduse controlul emoţiilor? Acum era prea târziu.

— Ne vom întoarce duminică, urmă el. Te voi revedea atunci. Te pot suna diseară?

— Pentru ce motiv?

— Cum pentru ce? Ca să vorbim! izbucni el exasperat.

Kate se simţi moale, complet fără putere.

— Am impresia că să vorbim nu duce la nimic, nu-i aşa? Ar fi mai bine să te întorci în sală, Ginny se nelinişteşte probabil.

Nu-i aşteptă răspunsul şi plecă în grabă.

Seara, după conferinţa lui Horowitz, la care asistase fără să înţeleagă nimic, cină la hotel cu Rachel. Evocară amintiri din studenţie până târziu în noapte şi prietena sa îi propuse în cele din urmă să împartă camera cu ea.

— Sunt două paturi mari, dintre care unul nu foloseşte la nimic. De ce să te întorci la tine? Va fi ca pe vremea când locuiam în aceeaşi cameră.

Kate ezită, dar inima îi era atât de grea încât până la urmă acceptă această companie ca pe o salvare. Îl făcuse pe Eric să înţeleagă limpede că nu era obligat să-şi dea osteneala s-o sune şi dacă, în mod excepţional, o făcea, ea n-ar fi avut nimic să-i spună. În cameră, comandară cafea şi continuară să vorbească despre trecut, dar Rachel bănuia că ceva nu era în ordine.

— Mă poţi trimite să mă ocup de ceea ce mă priveşte, dar uneori ajută să-ţi descarci sufletul, spuse ea simplu.

Kate îi zâmbi cu afecţiune. Rachel fusese întotdeauna perspicace. Trăsăturile ascuţite, cinstite, refrectau spiritul

său de dreptate. La vârsta studenţiei îşi făcuseră confidenţe, dar Kate considera că vârsta adultă îţi interzicea să-ţi etalezi sentimentele. Poate ochii Rachelei, cenuşii că ai lui Eric, plini de amabilitate şi compasiune, fură cei care o hotărâră. Se surprinse povestindu-i prietenei sale ce se întâmplase.

Când încheie, o cută gânditoare se săpase între sprâncenele fin arcuite ale confidentei sale, care pe deasupra îşi mai muşca şi buza inferioară, semn că trăsese o concluzie pe care Kate nu dorea s-o audă.

— Am impresia că te porţi într-un mod stupid, articulă ea în sfârşit.

Kate se refugie în spatele unui umor protector.

— Astea-s prietenele! Eu îmi deschid sufletul în speranţa unei simpatii şi mă trezesc atacată pe la spate!

— Eu nu atac, analizez. Nu uita că sunt sociolog antropolog.

— Care este legătura dintre aventura mea şi antropologie?

— Definiţia: studiul bărbatului… şi al femeii. În măsura în care indivizii urmează procesul evolutiv, să ştii.

— Împingi comparaţia puţin prea departe. Nu cred că vorba stupid se înscrie în calificările ştiinţifice.

— Să admitem că lărgesc puţin domeniul. Indivizii evoluează, se maturizează fizic, intelectual şi ceea ce este mai greu de învăţat, emoţional.

— Mă consideri înapoiată emoţional?

— Nu, ezită Rachel, tandru ironică. Dar poate dai semne de stagnare a dezvoltării emoţionale.

— Mulţumesc mult!

Kate n-ar fi suportat de la nimeni altcineva o asemenea critică, chiar enunţată cu gentileţe, dar învăţase de-a lungul anilor să aprecieze înţelegerea precisă a oamenilor pe care o avea prietena sa şi inteligenţa cu care le ajuta să-şi rezolve problemele. Rachel o făcu să observe că după Todd

evitase orice relaţie serioasă cu un bărbat. Nu făcuse decât să se amăgească, dorind să retrăiască diferit aventura din tinereţe.

— Dar Todd Riley nu mă mai interesează acum, protestă ea. Din cauza lui Eric sufăr.

— O ştiu, acceptă Rachel cu vocea caldă de simpatie. Pentru că dragostea te face teribil de vulnerabilă. Dar poate Eric este la fel de vulnerabil ca tine, Kate.

— Nu este posibil! El o are pe Ginny…

— Şi tu îl aveai pe Todd. Eu nu ştiu ce mai este încă între ei doi, dar nici tu. De ce nu crezi ce-ţi spune Eric despre relaţia lor? Speri ca el să creadă ceea ce îi spui tu despre Todd, nu-i aşa?

— Dar Todd nu mai face parte din viaţa mea.

— Este doar o întâmplare.

— Ce vrei să spui?

— Presupune că, tocmai înainte de a-l întâlni pe Eric, ai fi lucrat din nou la nişte cercetări cu Todd, sau că v-aţi fi regăsit profesori la aceeaşi universitate şi că v-aţi fi văzut aproape în fiecare zi? Asta ar fi schimbat ceea ce simţi pentru Eric?

— Într-adevăr, asta n-ar fi fost comod. Dar situaţia nu este aceeaşi.

— Să admitem comparaţia ca lipsită de exactitate. Dar dacă Eric îţi afirmă că nu mai există nimic între el şi fosta sa soţie, nu vrei să-l crezi?

— Ba da… Oh, ba da!

— Dar ţi-e teamă să-l crezi?

— Ai găsit! Asta este exact.

— Kate, ce se poate întâmpla cel mai rău?

— Cel mai rău?

— De ce te temi cel mai mult? Că Ginny Wells încearcă să-şi recâştige soţul?

Kate înţelese unde voia să ajungă Rachel.

— Nu. Am acceptat deja această posibilitate, chiar şi

această posibilitate. Şi eu nu pot avea controlul asupra ei.

— Aşadar, de ce te temi cel mai mult?

— Că Eric îi cedează şi se hotărăşte să se întoarcă la ea.

— Iată ce te exasperează! Acum că lucrul cel mai rău este definit, încearcă să gândeşti pozitiv. Tocmai ai admis că nu ai control asupra actelor lui Ginny Wells.

— Nu le pot controla nici pe cele ale lui Eric. Şi nici măcar n-am dorinţa s-o fac. Trebuie să ia singur propriile decizii.

— Ştie cât de mult îl iubeşti?

Kate ezită.

— Ar trebui...

Dar o ştia, într-adevăr? Kate îşi mărturisise până la urmă ei însăşi iubirea profundă pentru Eric, dar vorbele nu-i trecură niciodată de buze.

A doua zi dimineaţă, Kate nu dormise, dar petrecuse cea mai minunată noapte albă.

— S-a produs o transformare în aceste ultime ore, o anunţă ea veselă pe Rachel. Brutalitatea ta de aseară a ajutat.

— La ce-ar fi buni prietenii dacă nu ne-ar brutaliza din când în când.

— Foarte bine. Nu voi rata să-ţi întorc serviciul cu prima ocazie.

— Exact de asta mă temeam, se strâmbă Rachel. Aşadar, ce vei face acum? continuă ea.

— Nimic.

Rachel avu o tresărire de surpriză.

— Vrei să spui că renunţi la Eric?

— Cu siguranţă nu, dar n-am nicio posibilitate să acţionez înainte de întoarcerea sa, mâine.

— Şi dacă din întâmplare aveai dreptate, apropo de Ginny? Dacă i-a propus să revină la ea?

— Atunci îi voi face o contrapropunere. O ofertă pe care n-o va putea refuza.

Avea în voce hotărâre şi umor, dar şi speranţă de reuşită.

— În sfârşit, concluzionă Rachel, iată o gândire pozitivă.

Capitolul 11

Starea sa pozitivă o susţinu pe Kate în tot timpul ultimei zile a congresului deosebit de activă. Avea un colocviu despre problemele administrative ale cercetătorilor, o întâlnire cu un editor care voia să-i publice articolul într-o revistă de specialitate şi două programe de la care nu voia să lipsească. Orice s-ar întâmpla cu Eric, munca rămânea o parte importantă a vieţii sale.

Rachel avea dreptate. Kate trăgea concluzii pripite asupra lui Eric. El afirmase că nu mai avea cu Ginny decât raporturi prieteneşti. De ce oare nu acceptase pur şi simplu această declaraţie? Eric nu era un mincinos. Trebuia mai degrabă să-şi recunoască semnele propriei nesiguranţe, îndoiala de a putea rivaliza cu uluitoarea actriţă, dacă aceasta voia să-şi recâştige fostul soţ. Acum, hotărârea sa era categorică: nu va ieşi din competiţie.

Îl iubea pe Eric Daniels şi voia să-şi petreacă restul vieţii cu el. Mai mult încă: voia să-şi împartă viaţa cu el.

Dacă el accepta, niciodată n-o va mai putea acuza că-şi păzeşte grădinile ei secrete. Dacă el acceptă... Mâine se va întoarce. Dar mâine părea atât de departe pentru nerăbdarea sa.

Ziua fu de fapt foarte productivă şi Kate se felicită pentru această distragere. Îl văzu pe profesorul Kressky, rector al unui colegiu din New York ce recruta profesori pentru departamentul universitar pe care-l deschidea la începerea cursurilor. Era foarte interesat de candidatura ei eventuală, chiar temporar dacă nu permanent. Nu putea decide nimic fără Eric.

După-amiază asistă la o conferinţă demonstrativă organizată de doctor Ramon Rodriguez, directorul de cercetare al lui Gavin Eliot, asupra comportamentului cimpanzeilor.

După care trebui s-o pună la curent pe Rachel cu

favoarea specială pe care i-o solicitase tânărul său coleg.

— Glumeşti! exclamă Rachel. Vrei să-ţi petreci seara făcând pe dădaca unui cimpanzeu în camera mea?

Rachel nu se dăduse niciodată în vânt după micile primate poznaşe.

— Nu toată seara. Gavin şi cu mine ne vom împărţi timpul la banchet. Eu voi cina cu cei de la congres şi el îmi va succeda pentru cafea şi desert, unde speră să revadă o biologă pe care tocmai a întâlnit-o. Nu puteam să-l refuz.

— De ce?

Kate avu un zâmbet poznaş.

— Să spunem că simt o oarecare vinovăţie că l-am refuzat de fiecare dată când îmi propunea să ies cu el. Acum pare serios cucerit de această tânără asistentă din Boston, dar din păcate ea trebuie să se întoarcă acasă imediat după închiderea congresului şi Gavin speră să prindă în această ultimă seară, ultima sa şansă de a încerca o apropiere. În mod decent, n-o poate lua cu el pe Ophelia la banchet.

— De ce nu? repetă Rachel amuzată. Probabil ar sta la masă mai bine decât cea mai mare parte dintre antropologi... Dar de ce n-o duce Gavin pur şi simplu la grădina zoologică?

Kate înţelesese că el şi directorul său, doctor Rodriguez, o supravegheau cu rândul, o săptămână unul, o săptămână celălalt. Gavin se angajase pentru aceste două zile, fără să-şi imagineze că serviciul său benevol se va interfera cu începutul unei cuceriri romantice.

Să lipsească la jumătatea unui banchet, nu fu pentru Kate o privaţiune. Todd onorase prea mult whiskyul în timpul aperitivului ce-l precedase şi era odios. Oscila între sarcasm şi măgulire, dar Kate îl găsea la fel de detestabil. Din fericire, el cina la masa de onoare, iar ea fu încântată să dispară înainte de ora zece şi să evite o penibilă scenă de adio.

În camera Rachelei, Gavin şi Ophelia o întâmpinară cu efuziune. Gavin îi explică faptul că a evitat să treacă prin faţa recepţiei, o luase pe scara de serviciu.

— Bună idee! exclamă el, descoperind fructele pe care Kate le adusese într-un şervet. Cu asta îi vei menţine buna dispoziţie. Dacă se agită, deschide televizorul. Adoră asta, chiar şi informaţiile… Eşti sigură că nu te deranjează, Kate?

Kate nu se putu stăpâni să nu râdă, deoarece era la jumătatea drumului spre uşă.

— Nu, nu, într-adevăr, Gavin. Du-te repede, petrece o seară frumoasă, dar să te întorci până la miezul nopţii.

O ţinea în braţe pe Ophelia, care se juca atentă cu părul său.

— Da, ştiu! La a douăsprezecea bătaie a ceasului, Rachel ne transformă în dovleac.

— Oh, sociologii antropologi n-au atâta putere… La revedere, distracţie plăcută.

— Urează-mi noroc.

Cu un semn din mână, el ieşi pe uşă.

De ce noroc? se întrebă Kate. În dragoste nu trebuia să te bazezi decât pe tine însuţi. Era suficient să ai încredere în celălalt şi să fii capabil să-i exprimi sentimentele. Ce ar putea fi mai simplu?

Ophelia îşi înnodă braţele în jurul gâtului său, scoţând sunete slabe de protest, pentru că n-o legăna. Kate îi dădu imediat satisfacţie. Cuvintele nu erau întotdeauna indispensabile pentru a te exprima. În orele următoare, se jucă împreună cu animalul, împiedicându-l să agite hotelul sau să spargă ceva. Fructele o ajutară.

Puţin după ora unsprezece, Kate deschise televizorul şi se abandonă într-un fotoliu.

— Nu ştiu cum eşti tu, dar eu sunt extenuată, spuse ea ţinând cu fermitate turbulenta primată în poală.

Dar observă foarte repede că nu trebuia s-o constrângă pe Ophelia, care se cuibărise confortabil, cu ochii mari,

admirativi, aţintiţi asupra ecranului.

— Ar trebui să te uiţi la Forum, a lui Eric Daniels, Ophelia. Gavin avea dreptate, eşti o telespectatoare pătimaşă. Ce-o face el acum? Stă de vorbă în cursul unei plimbări pe plajă sau este singur?... Singur? Nu, nu-mi da voie să mă gândesc mai departe...

Deodată, râse în faţa comicului situaţiei: Eric la Montank împreună cu Ginny, Gavin lângă asistenta cercetătoare şi ea uitându-se la informaţiile de seară în compania unui cimpanzeu. Încheie prin a căsca şi se amuză văzând-o pe tânăra primată deschizând exagerat gura pentru a o imita.

— Şi tu te-ai plictisit de faptele diverse, nu-i aşa? Dacă am încerca să găsim un film cu Tarzan pe alt canal?

Dar când să apese pe buton, Kate îşi opri gestul cu ciudata impresie că ştia decorul de pe ecran... Desigur! Era Montank. Casa lui Eric! Atunci, comentariul jurnalistului ajunse la mintea ei şi inima încetă să-i bată.

— ... o scenă idilică de la recăsătorirea surpriză a lui Ginny Wells...

Nu, nu, nu era posibil. Pur şi simplu nu era posibil.

Camera era fixată pe chipul încântător al lui Ginny. Apoi, prin îndepărtarea ei, cadrul se mări treptat. Bărbatul căruia îi oferea acel zâmbet radios era înalt, blond, dar nu era Eric. Când fotografia de familie se lărgi mai mult, Kate le observă pe Andreea şi pe Milly Stennis radiind de bucurie. Lângă ele se afla Eric, spectator binevoitor. Ginny Wells comentă reporterului că tocmai se căsătorise cu Rory Fletcher, producător hollywoodian.

Kate o strânse probabil cu putere, deoarece Ophelia scoase un mormăit de protest.

— Oh, îmi pare rău, Ophelia, îmi pare rău, fredonă ea, inflexiunile din voce arătând mai mult bucurie decât dezaprobare.

Ridică imediat receptorul. Ce importanţă avea ora târzie? trebuia să sune imediat la Montank... Dar trebuia mai întâi

să obţină numărul de la informaţii, deoarece nu-l avea la ea.

— Iertaţi-mă, domnişoară, dar acest număr este pe lista secretă şi nu vi-l pot da.

De ce oare toate operatoarele aveau acelaşi timbru impersonal?

— Dar este vorba despre o urgenţă, insistă ea, în momentul în care intră Rachel.

— Indiferent de motivele dumneavoastră, îmi este imposibil să divulg numărul domnului Eric Daniels!

Desigur! Funcţionara memorase numele celebrului prezentator şi credea că are de-a face cu o fanatică sau o nebună care încerca să-şi găsească idolul. Oricum, nu se înşela complet. Kate închise.

— Despre ce urgenţă este vorba? se miră Rachel.

Când Kate îi explică, ea aprobă.

— Într-adevăr, cazul tău se include în urgenţe. Am impresia că vei exploda dacă nu-i vorbeşti imediat.

— Ce să fac?

— Aşteaptă să ajungi acasă.

— Da, iată de ce trebuie să plec foarte repede. Ascultă, Rachel, Gavin va fi aici dintr-un minut în altul... începu ea rugător, imediat întreruptă de prietena sa:

— Nici nu se pune problema! înţeleg ce-mi vei cere, dar refuz să tratez psihozele acestui cimpanzeu.

— Ophelia nu te poate deranja, a adormit.

— Imaginează-ţi că se trezeşte sau că Gavin nu se întoarce?

— Bineînţeles că se va întoarce...

La aceste cuvinte sună telefonul. Era Gavin, după câte se auzea, care solicita o mică favoare. Prietena sa Betsy trebuia să ia primul avion pentru La Guardia şi în cazul în care Kate îi permitea, voia s-o însoţească măcar până la aeroport... Să-l aştepte, întreaga sa viaţă depindea de această oră în plus cu Betsy.

Ochii lui Kate trecură de la Rachel la Ophelia care dormea.

— Ai cât timp vrei, Gavin, dar vei veni s-o iei pe Ophelia de la mine. Trebuie să mă întorc acasă.

El consimţi imediat şi îşi notă adresa. La sfatul Rachelei, cimpanzeul fu înfăşurat într-un prosop mare din pânză pentru a nu ridica obiecţiile şoferului de taxi. Subestimaseră amândouă răutatea taximetriştilor din New York. Când Kate intră în maşină cu povara sa, bărbatul se întoarse pentru a întreba:

— Unde să vă duc, doamnă, cu maimuţa dumneavoastră?

Kate zâmbi şi-i dădu adresa.

Ophelia dormi tot timpul drumului şi nu se trezi nici când ajunseră în faţa imobilului şi când Kate plăti şi ieşi. Un Mercedes era parcat la colţ, puţin mai sus. Acelaşi model cu al lui Eric. Dar acesta nu putea fi al său, el era la Montank... Totuşi... Dacă era la Montank, avea o dublură, deoarece bărbatul care ieşi din maşină şi se apropia, avea statura lui Eric, mersul său şi când intră în fasciculul de lumină din hol, trăsăturile şi părul său...

— Eric?... Nu pot să cred.

— Este o primire sau o concediere?

Acum se afla foarte aproape de ea şi Kate se topi la zâmbetul său din colţul gurii.

— Încântată, murmură ea. Oh, da... încântată... Dar cum poţi să vii aici? Tocmai te-am văzut la televizor.

— Vorbeşti despre căsătorie? Era probabil o reluare. Totul s-a petrecut în această după-amiază. Şi de atunci, n-am încetat să te sun.

— Nu eram aici.

— Asta este evident. Atunci, am venit. Oricum, nu mi-ar fi fost de ajuns să-ţi vorbesc. Aveam atâta nevoie să te văd... Să te ating...

El ridică mâna şi-i arătă balotul.

— Ce transporţi?

Râsul său atât de cald, atât de firesc, risipi ultimele îngrijorări.

— Ophelia. Fac pe dădaca.

— Singurul lucru pe care nu mi l-aş fi putut imagina, este să te împart în această seară cu un cimpanzeu.

— Doar pentru puţin timp.

Eric era acolo, lângă ea, şi nimic altceva n-avea importanţă, decât această bucurie care izbucnise între ei. El o luă pe Ophelia, pentru a urca la apartament, unde o instală confortabil într-un fotoliu.

— Dacă se trezeşte, voi fi foarte supărat, spuse luând mâna lui Kate.

— De ce?

— Pentru că are nevoie de atenţia ta totală.

Vorbea fără umor, pe un ton hotărât. Cămaşa albă descheiată îl făcea să pară mai bronzat, iar ochii erau luminoşi, de un cenuşiu mai pătrunzător decât de obicei. Kate nu rămăsese decât două zile fără să-l vadă, dar în acea clipă ştiu că fiecare absenţă va naşte o nouă dorinţă. Totul la el îi era atât de cunoscut şi totuşi atât de diferit. Sau numai ea era cea care se schimbase?

O conduse spre canapeaua pe care se trânti cu putere.

— Acum, anunţă el...

Dar bruscheţea propriei voci îl făcu să se oprească şi să zâmbească.

— S-ar spune că încep cu un discurs sau că lansez un ultimatum.

— Nu este cazul?

— Nu, este vorba mai degrabă despre o declaraţie.

Această apropiere minunată a bărbatului îi dădea dorinţa de a-l atinge, de a-l mângâia, dar ştia că trebuia să stea de vorbă, să-şi lămurească emoţiile şi sentimentele.

— Asta sună puţin pretenţios, nu-i aşa?

— Nu, atâta timp cât nu este vorba despre o declaraţie de independenţă faţă de mine. Ştii, Eric, te iubesc.

Iată. O spusese prima. Ochii cenuşii se întunecară.

— Nu voi putea niciodată să mă simt independent faţă de tine, Kate. Fără tine aş fi amputat de o parte din mine însumi. Te iubesc. Am nevoie de tine pentru a-mi umple viaţa şi a mă realiza în calitate de bărbat. Iată ce voiam să-ţi spun când ai fi fost pregătită să mă asculţi. Dar atâtea lucruri s-au spus mereu…

— Ştiu. Dacă măcar Ginny n-ar fi fost atât de secretoasă în privinţa surprizei sale. M-a tulburat să te văd cu ea şi eram incapabilă să-ţi ascult argumentele. Mă încăpăţânasem asupra obsesiei că voia să te ia din nou, pentru că anunţase că surpriza sa te va face fericit.

— Ea subînţelegea că voi fi uşurat să n-o mai am moral în grija mea. Şi în privinţa asta, nu se înşela, zâmbi Eric. Dar vreau să înţelegi un lucru: chiar dacă Ginny nu-l găsea pe Rory, chiar dacă rămânea… disponibilă, asta nu schimba nimic. Tu eşti cea pe care o iubesc, Ginny şi cu mine nu o avem în comun decât pe Andreea şi o veche camaraderie care a dăinuit. Dar tot restul este mort de mult timp. Nu iubesc decât o femeie, Kate, şi tu eşti aceea. Şi nu suport nicio interferenţă, nici cea a lui Todd Riley.

Chipul lui Kate se lumină de un zâmbet poznaş.

— Credeam că mă sfătuiai, dimpotrivă, să duc experienţa până la capăt?

— Nu este un bărbat pentru tine.

— Oare nu asta am încercat să te fac să accepţi în aceste ultime zile? Ce te face atât de sigur acum?

— Mi-a fost suficient să-l întâlnesc. Este un egoist, care vrea să domine. Nu, Todd Riley nu este pentru tine!

— Atunci cine este? glumi ea.

— Eu, dacă ar fi să dăm crezare mamei tale. Îi iubea zâmbetul şi focul argintiu în ochi, când o strânse în braţe. Curând, sângele i se topi în vine şi avu impresia că se dizolvă într-un val de miere.

— O femeie foarte perspicace, mama, murmură ea.

Eric îi cuprinse buzele într-un sărut lung şi se îmbătară de pasiunea lor. Îmbrăţişându-l cu amândouă braţele, Kate se lipi de el, ştiind că dorinţa şi emoţia sa erau împărtăşite.

Dar un scâncet uşor îi ajunse la ureche şi deschise ochii pentru a constata că Ophelia, trezită, îi privea fix, smiorcăindu-se.

— Este geloasă, zâmbi Kate.

— Cu atât mai rău pentru ea. N-o putem închide într-un dulap? Dar departe de a-şi pune butada în practică, Eric, dimpotrivă, se duse spre micul cimpanzeu şi o scărpină blând pe cap.

Kate fu copleşită de un asemenea elan de iubire, încât vocea i se poticni.

— Gavin se va întoarce curând. Vom avea timp pentru noi mai târziu.

— Tot timpul din lume, acceptă el. O viaţă întreagă.

Sfârşit